

МАЛКИ И ГОЛЪМИ ПРИДОБИВКИ

ЛЕКЦИИ

НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ

НА УЧЕНИЦИТЪ
ОТЪ ВСЕМИРНОТО БЪЛО БРАТСТВО
VII ГОДИНА (1927 - 1928 г.)

ТОМЪ II



СОФИЯ
1936 г.

Малки и голѣми придобивки.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини“.

Размишление.

Чете се резюме на темата: „Разлика между човѣка и животнитѣ.“

За следния пжтъ пишете върху темата: „Придобивки отъ знанието“.

Като наблюдавате себе си, както и другитѣ хора около васъ, ще видите, че всички носятъ въ себе си известни придобивки, не само отъ сегашния си животъ, но и отъ своето далечно минало. Ученъ или простъ, всѣки човѣкъ носи въ себе си придобивкитѣ на своето минало, съ които днесъ свободно разполага като съ свой капиталъ. Има придобивки, които сж благо за човѣка. Има придобивки, които носятъ неговото нещастие. Представете си, че сте работили при единъ господарь, който туря въ ржката ви огънь като заплаता на вашата работа. Въ това време дохожда нѣкой при васъ и взима огъня отъ ржката ви. Какво изпитвате въ този моментъ? — Радостъ. Следователно, има блага, придобивки, които въ даденъ случай носятъ нещастие за човѣка. Отнимането на тия блага носятъ щастие за

човѣка. Наистина, какво по-голѣмо благо за човѣка отъ това да дойде нѣкой при него и да отнеме отъ ржката му насипания огънь?

Оттукъ можемъ да извадимъ следното заключение: малкото благо е дадено отъ човѣка; голѣмото благо — отъ дявола, а кждето нѣма никакво благо, тамъ пѣкъ Богъ взима участие. Щомъ всичкитѣ блага на човѣка се отнематъ, тамъ Богъ е взелъ участие. Когато нѣкой се оплаква, че нѣма никакви блага, той се лъже. Въ сжщностъ нѣма човѣкъ безъ блага въ свѣта. Какво по-голѣмо благо отъ живота? Богъ живѣе и се проявява въ общия, въ цѣлокупния животъ. Въ този животъ и хората живѣятъ. Затова е казано въ Писанието: „Ние живѣемъ и се движимъ въ Бога“. Обаче, въ който моментъ човѣкъ започне да мисли, че животътъ е само негово благо и търси начинъ, какъ по-рационално да го използва за себе си, той е създалъ вече своето нещастие. Защо? — Защото никой нѣма право и не може да използва живота за свое лично благо. Да се мисли другояче, то е все едно нѣкой човѣкъ да купи грамадни пространства земя и да се заеме самъ да ги пази. Ще ги пази день, два, три, на четвъртия день ще усѣти голѣмъ гладъ и ще напусне поста си. Това е неразбиране на живота. Какъвъ е изходътъ отъ това положение? За да разбере добре живота на земята и да знае, какъ да устрои своя животъ, човѣкъ трѣбва да спре вниманието си върху Божествения

животъ. Като разбере Божествения животъ, по аналогия на него той ще разбере и живота на земята.

Въ сегашния животъ вие носите последствията на редъ минали животи, добри и лоши, и не можете да се избавите отъ тѣхъ, докато не разберете законитѣ, които управляватъ цѣлокупния животъ. Който доброволно не иска да научи гия закони, той пакъ ще ги научи, но вече по отрицателенъ пжтъ, чрезъ насилие. Засега, каквото и да правятъ, хората не могатъ да се освободятъ отъ последствията. Нещастията неизбѣжно ще вървятъ подиръ тѣхъ, докато решатъ най-после да поематъ пжтя нагоре, къмъ възлизане. Пжтътъ на слизане трѣбва да се превърне въ пжтъ на възлизане. Човѣкъ може да се освободи отъ страданията само следъ като се върне тамъ, отдето е излѣзълъ. Какъ ще стане това? Ще кажете, че като живѣе съобразно Божиитѣ закони, човѣкъ може лесно да се справи съ мжчнотиитѣ и страданията. — Да, лесно се говори това, но какъвъ е методътъ за този животъ? Кой човѣкъ има такъвъ дълбокъ миръ въ себе си, че при всички условия на живота си да е готовъ да живѣе, освенъ за себе си, още и за своя ближенъ? И такива хора има на земята, но тѣ сж малцина. Обаче, ученикътъ трѣбва усилено да работи върху себе си, да придобие този вжтрешенъ миръ.

Сега, като говоря на хората за любовта, мнозина отъ тѣхъ не я разбиратъ. Казвамъ,

че едно отъ качества на любовта е да ограничава. Тѣ се чудятъ, какъ е възможно любовта да ограничава и да прави човѣка нещастенъ. Вие мислите, че когато любовта дойде, веднага ще ви направи щастливи. — Не, това е невъзможно. Казано е, че любовта ражда живота. Следователно, за да се прояви животътъ, човѣкъ трѣбва да се ограничи, да мине отъ безграничния въ граничния свѣтъ. Който очаква щастие отъ любовта, той е на кривъ пѣтъ. Любовта не носи щастие, нито блаженство. Тя носи нѣщо по-велико — цѣлокупниятъ животъ. Това не значи, че любовта прави хората нещастни, но като не я разбиратъ, тѣ влизатъ въ стѣлкновение съ нея и ставатъ нещастни. Тази е причината, поради която днесъ всички хора сж недоволни: богати и сиромаси, господари и слуги, учени и прости. Богатитѣ сж недоволни, искатъ повече, отколкото имъ е дадено. Сиромаситѣ сж недоволни, защото нѣматъ достатъчно сръдства за живѣне. Господаритѣ сж недоволни отъ слугитѣ; слугитѣ — отъ господаритѣ и т.н. Ако оставите две деца да ядатъ на една трапеза, тѣ непременно ще се скарать. Едното дете ще погледне въ чинията на другото и ще намѣри, че на него е дадено по-малко. Не само децата, но и възрастнитѣ хора спорять помежду си.

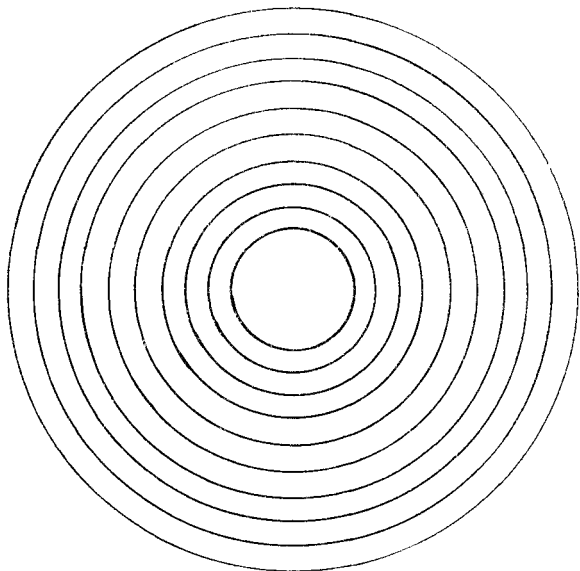
Спорътъ между хората може да бжде отъ материаленъ, отъ сърдеченъ или отъ умственъ характеръ. Двама души спорять, кой

отъ тѣхъ е по-ученъ, кой седи по-високо въ умствено отношение. Да има човѣкъ много знания, които не е обработилъ и приложилъ, това е все едно да се товари съ повече багажъ, отколкото му трѣбва. Имате две магара: едното носи на гърба си сто килограма товаръ, а другото — 50 килограма. По какво се отличава едното магаре отъ другото? Ще кажете, че едното магаре е по-голѣмо и по-силно. Какво особено има въ това различие? Имате две шишета: едното събира единъ килограмъ вода, а другото — два килограма отъ сжщата вода. Разликата между дветѣ шишета е само въ количеството на водата, но количеството още не разрешава въпроситѣ. Ние не подържаме идеята, че хората трѣбва да бждатъ равни, еднакви. Ние не сме за равенството. Такъвъ законъ въ природата не сжществува. Животътъ е неравенство. Когато обичашъ иѣкого, или ти трѣбва да му дадешъ, или той трѣбва да ти даде. Въ любовта трѣбва да има обмѣна, но сжщевременно и безкористие. Децата обичатъ баща си, радватъ му се, защото е богатъ, има какво да имъ даде. Щомъ осиромашее и остарѣе, тѣ вече не могатъ да го търпятъ и чакатъ по-скоро да си замине за онзи свѣтъ, да не седи около тѣхъ като стражаръ, да следи, какъ живѣятъ, колко харчатъ и т. н. Ако бащата е богатъ, и старъ да е, синоветѣ обикалятъ около него съ почитание, очакватъ да имъ даде нѣщо. Какъвъ моралъ има въ тази любовъ? Лю-

бовъта съ пари нито се предава, нито се продава. И знанието съ пари не се предава. Мъдростъта, истината, както и всички добродетели изобщо, съ пари не се предаватъ. Добродетелитъ нито се предаватъ, нито се придобиватъ съ пари.

Казватъ, че всѣка добродетель може да се придобие. Това е самоизлъгване. Любовта е свободна въ своитъ прояви. Тя не зависи отъ никого. Щомъ иска да помогне на нѣкой грѣшникъ, тя слиза въ ада, хваща грѣшника за рѣка и го изнася вънъ, като минава и заминава покрай светията, безъ да обръща внимание на последния. Светията се обърне, погледне къмъ любовта, но не може да я спре, оставя я свободно да се проявява. Любовта погледне грѣшника, позасмѣе му се, позабавлява се съ неговитъ страдания и го пусне. Ще кажете, че хората на любовта иматъ меки сърдца. И това е възможно, обаче, защо любовта обича грѣшния? Защо майката обича детето си? — Защото плаче. Като плаче, като вика, детето се налага на майка си, иска тя да го обича, да му обърне внимание. Следователно, всички хора, които искатъ да бждатъ обичани, се налагатъ. Това не е правилно разбиране. Любовта не се изисква. Който иска да учи закона на любовта, той трѣбва да мисли за нея, но не да я изисква. Това не значи, че човѣкъ не се нуждае отъ любовта. Всѣки се нуждае отъ любовта, но начинитъ, по които я търси и по които постѣпва, не сж правилни.

На фиг. 1. имате десетъ концентрични
кръга. Съ помощта на тия кръгове ще
обясня причината за страданията и неща■



Фиг. 1.

ствията на съвременнитъ хора. Представете си,
че тия десетъ кръга сж сита, съ различна гж-
стота: външнитъ сж по-едри, а колкото по-
навътре се влиза, отъ десетото до първото,
ставатъ все по-ситни, по-гъсти. Тъзи сита,
които иматъ форма на плоскости, сж насоче-
ни къмъ земята. На тѣхъ отговарятъ други

десетъ концентрични кръга, десетъ сита, т. е. десетъ плоскости съ посока къмъ небето. Мисълта на човѣка минава презъ различно гжсти сита, независимо отъ това, дали тя е възходеща, или низходеща. Когато мисълта е възходеща, т. е. когато тръгва отъ земята и върви къмъ небето, тя минава постепенно отъ по-рѣдки въ по-гжсти сита. Последното сито е толкова дребно, че почти не пропуска мисълта на човѣка. За да мине една човѣшка мисълъ презъ последното сито, изисква се голѣма чистота, вътрешна и външна. И обратно: когато мисълта на човѣка е низходеща, т. е. тръгва отъ небето къмъ земята, първитѣ сита сж по-гжсти и колкото по-надолу слиза, тѣ ставатъ все по-едри. Последното сито е толкова едро, че презъ него минаватъ цѣли планини.

Значи, нещастията на хората се дължатъ на факта, че безъ да съзнаватъ, тѣ се стремятъ къмъ центъра на земята, въ гжстата материя, въ плоскости, въ сита, презъ които минаватъ нечистотиитѣ на всички хора. Това значи, хората да ви обичатъ. Щомъ искате хората да ви обичатъ, тѣ непременно ще ви заведатъ въ гжстата материя, при рѣдкитѣ, при едритѣ сита, презъ които минаватъ и хубавитѣ, и лошитѣ имъ работи. Мишката е направила следния договоръ съ котката: Ти ще ме ядешъ, но ще знаешъ, че заедно съ това ще вземешъ и хубавото, и лошото, което имамъ въ себе си. Мишката причинява много болести на котката, а често и смъртъ. Следователно, докато се

привлича отъ обичѣта, отъ любовѣта на хората, човѣкъ слиза къмъ центъра на земята и започва да се товари съ нечистотии. Вмѣсто да се изкачва съ мисълта си нагоре, къмъ гжститѣ сита и да се освобождава отъ нечистотиитѣ, отъ лошото въ себе си, човѣкъ слиза надолу, въ гжстата материя, дето ситнитѣ дупчици на ситата се запушватъ и оставатъ само едритѣ, презъ които минаватъ най-голѣмитѣ нечистотии. По този начинъ човѣкъ се все повече и повече товари. Това показва, че той е сбъркалъ пътя на своето движение. Какво трѣбва да направи? — Да обърне ситнитѣ сита нагоре, а едритѣ — надолу, т. е. да измѣни посоката на своята мисъл.

Казвате: Какъ ще прекараме живота си? Какво ни чака въ бъдеще? Това сж въпроси, които само Богъ разрешава. Това сж въпроси, които не се разрешаватъ при движението на човѣка къмъ центъра на земята. Ако при това движение искате да знаете, какъ ще живѣете, казвамъ ви, че на парчета ще ви направятъ и нищо нѣма да излѣзе отъ васъ. Обаче, ако отивате нагоре, ще растете, ще се увеличавате, ще се превърнете въ цѣлъ свѣтъ, въ цѣла система и ще получите Божието благословение. — Ама какъвъ ще бъде нашиятъ животъ? — Това не е твоя работа. Това е задача, която само Богъ може да реши, а ти ще се радвашъ на това решение и ще живѣешъ. Радвай се, че не можешъ да разрешишъ тази задача. И богатъ да си, и силенъ да си, ти

пакъ не можешъ да я разрешишъ. — Ще стана ли ученъ човѣкъ? — Този въпросъ се решава на небето, а не на земята. — Ще стана ли добъръ човѣкъ? — И този въпросъ се решава на небето. Това сж висши проблеми, които искате да решите на земята, за да се осигурите, но вмѣсто да станете учени, добри хора, вие получавате обратни резултати.

Много такива примѣри има въ живота. Майката е добра, разумна жена; бащата е ученъ, виденъ човѣкъ. Тѣ искатъ да имъ се роди добро, умно дете, да прилича на тѣхъ. Наистина, ражда имъ се дете, което външно прилича на тѣхъ, но по качества се различава и отъ майката, и отъ бащата. Детето е упорито, своенравно, не слуша нито майка си, нито баща си, не иска да учи, да работи. Защо е така? Има дълбоки причини за това. Тогава и вие можете да се запитате, защо не мязате на Бога, отъ Когото сте излѣзли, а сте толкова упорити и своенравни? Ще кажете, че сте сгрѣшили, излъгала ви е змията и сте изгубили Божествения си произходъ. Други пъкъ ще кажатъ, че сж получили тия лоши качества по наследство отъ своитѣ дѣди и баби, отъ своитѣ майки и бащи. — Не, да се извинявате еъ грѣхопадането на първитѣ човѣци, съ наследственитѣ си чърти, това не е философия за живота. Това сж залъгалки. Нѣкой казва, че е наследилъ голѣмо богатство отъ дѣдо си и отъ баба си. Значи, каквото представя богатството, което наследявате отъ дѣдо си, заprimѣрь

такова нѣщо представятъ наследственитѣ чѣрти отъ дѣдо ви и отъ баба ви. Въ нѣкой домъ дѣдото има четири внука, обаче, той остава наследството си само на единъ отъ тѣхъ. Защо? — Защото дѣдото обича този внукъ най-много и желае чрезъ него да се прероди. Той си приготвя условия за новото идване на земята. Така сжщо се предаватъ и наследственитѣ чѣрти: единъ отъ внуцитѣ наследява една чѣрта отъ дѣдо си, или отъ баба си, вториятъ внукъ—друга нѣкая чѣрта. Когато само единъ отъ внуцитѣ получи наследство отъ дѣдо си, останалитѣ се сърдятъ, завиждатъ на брата си. Тѣ не знаятъ, че съ осигуряването на единъ отъ внуцитѣ, дѣдото си приготвя условия за идването на земята. Той остава внука си като слуга на паритѣ му, че като дойде пакъ на земята, да си ги вземе.

Като слушате тия нѣща, вие се запитвате, вѣрно ли е това, или не. Задавали ли сте си въпроса, колко отъ вашитѣ мисли и чувства сж вѣрни? Колко отъ вашитѣ опитности сж вѣрни? Това не е за обезсърдчение, но вие трѣбва да дойдете до положение да провѣрявате истинността на всички факти и да гледате на тѣхъ съ еднаква сериозность. Не е въпросъ да дѣлите нѣщата на важни и маловажни. Не дѣлете и хората на красиви и грозни. Красота и грозата сж относителни нѣща. Въ единъ случай можете да кажете, че нѣкой човѣкъ е красивъ, а другъ - грозенъ, но въ другъ случай, грозниятъ е

сѣнка на красивия, а красивиятъ е обектъ на грозния. Грозниятъ е толкова необходимъ за красивия, колкото красивиятъ — за грозния. Тѣ не могатъ единъ безъ другъ. Грозотата е необходима, за да изпъкне красотата; красотата е необходима, за да изпъкне грозотата.

Сега, онѣзи, които не разбиратъ закона, сж недоволни, защо да бждатъ грозни, а да не бждатъ красиви. — За всички хора има възможность красиви да бждатъ, но има възможность и грозни да бждатъ. Каквато възможность има за човѣка да бжде красивъ, такава възможность има да бжде и грозенъ. Това сж неизбѣжни нѣща. Каквато възможность има за човѣка да бжде светия, такава възможность има да бжде и най-голѣмиятъ грѣшникъ. Понеже човѣкъ самъ е създалъ условия за тия нѣща, затова тѣ сж неизбѣжни за него. Човѣкъ самъ може да създаде своята светость, самъ може да създаде и своята грѣховность. Той самъ е творецъ на сждбата си. Представете си, че нѣкой човѣкъ влѣзе въ кжщата си, затвори кепенцитѣ на всичкитѣ си прозорци и следъ това усилено се моли на Господа да изпрати слънчевата свѣтлина въ кжщата му. Цѣлъ день да се молите за това, молитвата ви нѣма да бжде чута. Слънчевата свѣтлина нѣма да влѣзе въ кжщата ви. Молитвата ви ще бжде приета, но за други хора. Докато сте се молили, много хора сж отворили прозорцитѣ си, и слънчевата свѣтлина е озарила тѣхнитѣ кжщи. Като сте

се молили, забравили сте да отворите кепенцитѣ на вашитѣ прозорци. Значи, свѣтлината е влѣзла въ кжщитѣ на всички хора, съ изключение на вашата. Какво трѣбва да направите, за да влѣзе свѣтлината и въ вашата кжща? — Преди да изгрѣе слънцето, вие трѣбва да отворите кепенцитѣ на вашитѣ прозорци. Щомъ слънчевата свѣтлина огрѣе кжщата ви, това показва, че молитвата ви е приета. Нѣкога свѣтлината може да влѣзе въ кжщата на човѣка и безъ молитва, при условие прозорцитѣ да сж отворени, и кжщата да е изложена на изтокъ. Какъвъ изводъ можете да направите за себе си отъ това положение?

Мнозина отъ васъ ще се обезсърдятъ, че при толкова молитви, които сж направили, не сж придобили това, което желаятъ. За да обясня, коя е причината на вашитѣ неуспѣхи или незначителни придобивки, ще приведа следния примѣръ. Имате една голѣма бѣчва, която искате да напълните съ вода. Наблизо има чешма. Започвате да наливате вода въ бѣчвата съ малкъ сждъ. Като се напълни бѣчвата, изливате водата съ сжщия сждъ. Това коштува време, усилие, безъ да имате голѣми резултати, защото става прекжсване на работата. Сжщото може да се постигне при следното положение. Туряте бѣчвата подъ крана на чешмата и започвате да я пълните. Въ скоро време бѣчвата се напълва. Когато пожелаете да излѣете водата отъ бѣчвата, за да я напълните отново съ чиста вода, веднага отваряте

крана и пушат водата да тече. Първото пълнене и празнене на бъчвата представя човешкият живот, въ който нещата се прекъсват, застояват и забавят. Второто пълнене и празнене на бъчвата представя Божественият живот, въ който нещата се извършват непрерывно, бързо и резултатно.

Следователно, има хора, които сж добри по човешки; има хора, които сж добри по Божествено. Добротата на първитѣ ту се губи, ту отново се придобива. Добротата на вторитѣ непрерывно се излива и непрерывно се втича. Сжщото може да се каже и за знанието. Който разполага съ човешкото знание, той лесно го изразходва и губи, но и лесно може да го придобие. Що се отнася до Божественото знание, то е неизчерпаемо — постоянно се влива и излива отъ човешката душа. Като се натъкватъ на изпитания, хората веднага се запитватъ, защо това изпитание е дошло до главата имъ. — Много просто! Всѣко изпитание на човѣка е дадено съ цель да се изпита, колко килограма вода има въ бъчвата си. Колкото по-малко е водата въ бъчвата на нѣкой човѣкъ, толкова по-лесно се обезсърдчава. При най-малкото изпитание той губи смисъла на живота и започва да роптае противъ сждбата си, противъ Бога, противъ всичко, което се изпрѣчва на пътя му.

Съвременнитѣ хора се намиратъ въ сжщото положение: Бога не сж видѣли, но сж

недоволни отъ Него. Каквито блага да имъ даватъ, тѣ все протестираатъ, роптаятъ, че малко имъ е дадено, или че не имъ е дадено това, което очакватъ, вследствие на което постоянно се съмняватъ. Съмнението неизбѣжно ще дойде въ човѣка, но той не трѣбва да го държи дълго време въ себе си. Щомъ го държи малко, то ще мине и замине, като пжтникъ. Защо трѣбва да се съмнявате въ човѣка? — Ама този човѣкъ е лошъ. — Не е лошъ човѣкътъ, но е сѣнка на нѣщо.—На какво е сѣнка?—На добрия човѣкъ. Значи, задъ лошия се крие добъръ човѣкъ. Задъ добрия пкъ се крие лошъ човѣкъ. Какво лошо има въ това? Такъвъ е редътъ на нѣщата. Защо съществуватъ добри и лоши хора, за това не трѣбва да питате. Защо нѣкой ви обича, а другъ не ви обича, и за това не трѣбва да питате. Тѣзи въпроси седатъ извънъ възможноститѣ за разрешаване, съ които човѣкъ разполага. Ако нѣкой ви обича, все има за какво: или че сте красивъ, или че сте богатъ, или че сте добъръ, или че сте ученъ. Той още не обича душата ви. Щомъ изгубите качеството, за което ви обича, и любовта му ще изчезне. Такова нѣщо представя любовта на хората. Като знаете това, не се стремете да разрешавате тия въпроси.

Сегашнитѣ хора сж навлѣзли въ областта на неразрешенитѣ въпроси. Такъвъ е въпросътъ за старостта и за младостта.

Старостъта настѣпва, когато приходитѣ на човѣка намаляватъ. Тогава наставка тѣй наречената финансова криза: дюкяни имашъ, нѣма на кого да ги дадешъ подъ наемъ; стока за проданъ имашъ, нѣма кой да я купи; дъщеря и синъ имашъ за женене, не можешъ да ги оженишъ. Чудишъ се, какво да правишъ. Хванешъ се за главата, търсишъ изходъ отнѣкъде. Какво ще правишъ? — Не се грижи за работи, които не влизатъ въ кръга на твоитѣ възможности. Не е твоя работа да женишъ дъщеря си и сина си. Хората се женятъ, а Богъ съчетава душитѣ. Следователно, щомъ Богъ е изпратилъ дъщеря ти и синъ ти на земята, Той има грижа за тѣхъ. Не се мѣси въ Божиитѣ работи. Не се наемай да правишъ хората щастливи, преди ти самъ да си щастливъ. Ти самъ си нещастенъ, а искашъ другитѣ да направишъ щастливи. Това е невъзможно. Какъ е възможно една нещастна мома да направи момъка щастливъ, или единъ нещастенъ момъкъ да направи момата щастлива? Какъ е възможно единъ нещастенъ момъкъ и една нещастна мома да се оженятъ и да бждатъ щастливи? Това не трѣбва да ви обезсърчава, но радвайте се, че знаете истината по този въпросъ. Не мислете, че знанието, което придобивате сега, ще ви направи щастливи. Напротивъ, колкото повече знание придобивате, толкова по-нещастни ставате. Знанието не носи щастие. То е условие за развитие на човѣка. А въ процеса на

развитието си, човѣкъ непременно ще мине презъ страдания. Който може да използва това условие, той ще придобие мъдростта. Щомъ има мъдростта, той има и любовта въ себе си.

Какво представя знанието? Какво представя мъдростта? Казано е, че мъдростта носи знание и свѣтлина. Безъ мъдростта вие ще се намѣрите въ положението на човѣкъ, който има огнище, на което е турилъ дърва, вжглища, но липсва му запалка, кибритъ, съ който да запали огъня. Той иска да си сготви нѣщо за ядене. Всичко си е приготвилъ, само огънътъ му не гори. Любовта е запалката, а мъдростта ще научи човѣка, какъ да употреби тази запалка. Значи, любовта безъ мъдростта не може. Щомъ любовта дойде, огънътъ ще се запали, дърветата ще изгорятъ, а човѣкъ ще се стопли и ще си сготви нѣщо за ядене. Въ такъвъ случай, за предпочитане е човѣкъ да живѣе, отколкото дърветата да останатъ неизгорѣли. Любовта взима, но стократно дава. Щомъ подложи дърветата на изгаряне, тя е готова да имъ даде новъ животъ, по-добри условия отъ тия, които е отнела. Тя казва на дърветата: Вашитѣ форми сж стари, отъ миналитѣ култури. Вие станхте жертва за човѣка, но азъ ще ви дамъ нови форми, нови тѣла, ще ви приготвя за новъ животъ. Любовта има право да взима живота на дърветата, защото тя го задържа въ себе си и при случай го връща, но ве-

че подновенъ, възроденъ. Значи, човѣкъ е огнище безъ запалка. Любовта носи запалката. Това е противоречие за васъ. Вие се чудите, какъ е възможно да нѣмате любовъ въ себе си. Вие имате любовъ, т. е. имате животъ, но между васъ и дърветата нѣма отношение. За да се създаде това отношение, Божията Любовъ трѣбва да дойде като запалка. Безъ тази любовъ, въпросътъ за огъня на огнището може да има само едно обикновено разрешение: днесъ ще се разреши, утре да бжде пакъ неразрешенъ.

Много въпроси не сж разрешени: за яденето, за дишането, за богатството и сиромитшията, за знанието и т. н. Казвате, че Богъ ще разреши тѣзи въпроси. Той отдавна ги е разрешилъ, но всѣки самъ трѣбва да тури искрицата, т. е. запалката, съ която да подкладе своя собственъ огънь. Какво правятъ хората днесъ? Като нѣматъ запалка, съ която да наклаждатъ огъня на своето огнище, тѣ тръгватъ отъ съседъ на съседъ да искатъ малко огънь на заемъ. Обаче, съседитѣ му казватъ: Нашиятъ огънь гори, но ние не даваме огънь на заемъ. Най-многого, съ което можемъ да ви услужимъ, е да ви дадемъ възможность да сготвите яденето си на нашето огнище. Донесете тенджеритѣ си тукъ и почакайте, докато яденето ви се сготви. И това е хубаво, но за предпочитане е човѣкъ да има свое огнище, свой огънь, отколкото да ходи по чужди огнища. Защо? — Като ходи

съ тенджерката си отъ огнище на огнище, нѣкжде могатъ да му кажатъ да махне тенджерката си отъ огъня, защото огнището имъ е нужно. Въ това отношение вие трѣбва да бждете будни, да не чакате даже да ви кажатъ да свалите тенджерката си, защото огънътъ трѣбвалъ. Както виждате, това е нова обстановка на познанието, която трѣбва да имате предъ видъ.

Съвременнитѣ хора, както и ученицитѣ на окултизма, търсятъ нѣща, които не могатъ да намѣрятъ. Като не ги намиратъ, тѣ се отчайватъ и обезсърдчаватъ. Нѣкои ги намиратъ външно и мислятъ, че нищо повече не имъ трѣбва. Други пъкъ не ги намиратъ и бързо се отчайватъ. И еднитѣ, и другитѣ сж на кривъ пътъ. Защо не ги намиратъ още? — Защото не знаятъ, какъ да ги използватъ. Тѣ трѣбва да бждатъ вътрешно готови, че като ги намѣрятъ, да ги използватъ разумно, да се посветятъ въ служене на Бога. Тогава тѣ ще разширятъ кръга на своята дейтелностъ и ще влѣзатъ въ общение съ разумнитѣ същества. При това положение тѣ ще изпитатъ радостъ, а не затруднение. Представете си, че тази вечеръ се даде на всѣки отъ васъ по единъ свободенъ билетъ отъ първа класа на трена или на парахода, да обиколите съ него цѣлия свѣтъ. Какво повече можете да желаете на земята? Такова нѣщо представя за човѣка служенето на Бога. Предъ него се отваря голѣмъ просторъ. Той се за-

познава съ хора, съ мѣстности, придобива опитности и знания.

Представете си, че ви даватъ такъвъ билетъ за небето. Какво ще спечелите отъ този билетъ? Ще кажете, че това сж фантазии. Колкото се отнася до земята, всичко е възможно, но дойде ли до небето, въпросътъ е поставенъ другояче. Много нѣща могатъ да се реализиратъ на земята, но ако сжщитѣ нѣща искаме да реализираме на небето, намираме се предъ невъзможностъ. Тѣзи нѣща сж невъзможни за болшинството, но сж възможни за малцинството. Само Учителитѣ и мждрецитѣ иматъ привилегия да пжтуватъ извънъ земята. Обикновенитѣ хора, добритѣ и праведнитѣ хора сж лишени отъ тази привилегия. И тѣ иматъ желание да излѣзатъ извънъ земята, но не сж достигнали още до това положение. Единъ день и тѣ ще постигнатъ това, което възвишенитѣ духове сж придобили. Мислете и вие по този начинъ, за да можете лесно да се справяте съ мжчнотиитѣ на своя животъ. Тогава ще гледате съ еднакво уважение на всички нѣща. Нѣма да казвате, че едно е важно, а друго е маловажно. Всички букви отъ азбуката сж еднакво важни и свещени. Всички числа отъ едно до десетъ сж еднакво важни и свещени. Като наблюдавате великитѣ сили въ природата и тѣхното действие, ще видите, че тѣ сж съставени отъ елементарни енергии, които не се виждатъ, нито се чувствуватъ. Нито една отъ

тия елементарни енергии сама не е въ сила да произведе най-малкото действие. Обаче, много отъ тия енергии, събрани на едно мѣсто, представятъ велика сила.

Нашата земя е съставена отъ милиарди елементарни енергии, които представятъ малки тѣлца. Тѣзи тѣлца сж въ непрекъснато движение и на известно разстояние едно отъ друго. Малките тѣлца се наричатъ монади. Една отъ тия монади е наречена централна, защото тя приема първия тласъкъ отъ невидимия свѣтъ. Този тласъкъ, тази енергия се предава постепенно на всички останали монади по права линия. Движението на енергията постоянно се усилва, докато мине презъ всички монади и после се върне пакъ къмъ центъра, къмъ централната монада. Движението на тази енергия минава презъ нѣколко фази: първо върви по права линия; после — по плоскостъ, съ две измѣрения и най-после се движи въ посокитѣ на куба — въ три измѣрения. Движението на тѣлцата, на монадитѣ е причина за движението на земята около нейната ось. Първоначално земята се е движила много бързо около своята ось, вследствие на което частъ отъ енергията ѝ станала излишна. Излишната енергия, именно, е дала потикъ на земята да се движи около слънцето. Енергията въ малките монади, която постепенно се усилва, е причие на за движението въ козмоса. Невъзможно и да влѣзе Божествена енергия въ човѣка и да не му даде нѣкакъвъ тласъкъ. Щомъ този

тласъкът влезе във човека, той не може вече да остане във това положение, във което е бил първоначално. Най-малката Божествена енергия е във състояние да събуди човека, да го оживи и възкръси. Силата е във малкото, а не във многото. Всъщност трябва да знае, че малкото, което има във себе си, е във състояние да го спаси. Малкото всъщност може да има, а големото е достойнство за малцина.

Мнозина от вас боледуват и се страхуват да не им се случи нещо лошо. Нема защо да се страхувате. Болестите са задачи за разрешаване. Доброто, злото, сиромашията, богатството, това са задачи за разрешаване. Животът е пълен с задачи. Когато решите една задача правилно, изпитвате радост; когато решите задачата неправилно, изпитвате скръб. Вие сте постигнали известни знания, които трябва да приложите във живота си. При разрешаване на всяка задача е нужно знание. Знанието е капитал, който трябва да вложите във обръщение. Знаете ли, колко капитал е нужен на всеки от вас? Рокфелер, който разполага с милиарди, още работи. Това показва, че той е недоволен от това, което има. Ако Рокфелер е недоволен от своите капитали, можете ли вие да бъдете доволни от малките капитали, с които днес разполагате? Можете ли да бъдете доволни от вашата малка опитност? Само светията, само ученикът може да бъде доволен от положението си. Вие още не

сте нито светии, нито ученици. Какъ можете да бъдете доволни отъ положението си? Какво знание имате, че трѣбва да сте доволни? Ще кажете, че знаете да пѣте, да свирите. И децата знаятъ да пѣятъ и да свирятъ като васъ. Това не е пѣние още. Добриятъ пѣвецъ влага нѣщо отъ себе си, отъ душата си. За него се казва, че пѣе съ душа. Има пѣвци, които не влагатъ нищо отъ себе си. Това пѣние е мъртво. То умрѣтвява, приспива човѣка. Такова пѣние действува хипнотично върху човѣка. Доброто пѣние съживява, ободрява. Нѣкой пѣе любовна пѣсенъ и унася човѣка. Защо? — Защото събужда образи, които го унасятъ, и той забравя пѣсенъта. Истинското пѣние събужда мисълъ. Който веднѣжъ чуе такава пѣсенъ, той никога не я забравя.

Каквото е истинското пѣние, такова нѣщо представя и истинската любовъ. Който не познава тази любовъ, той казва, че обича нѣкого и е готовъ да умре за него. Днесъ се кълне въ любовъ, готовъ е да умре за любимия човѣкъ, а следъ две години не иска да го види. Това не е любовъ. Любовта не е играчка. Ако е Божествена, любовта всѣкога остава една и съща, тя не може да се мѣни. Ако е човѣшка, любовта всѣкога си остава човѣшка, тя не може да приеме качества на възвишената любовъ. Божественото е всѣкога Божествено, човѣшкото всѣкога човѣшко, дяволското всѣкога дяволско. Защо ще се сърдите? Дяволътъ е търговецъ, и човѣкътъ

е търговецъ — въпросъ е кой отъ двамата ще надхитри, кой повече ще вземе.

Единъ светия ималъ една хубава стомна, въ която всѣкога си наливалъ чиста, прѣсна вода. Единъ дяволъ често влизалъ въ стомната, съ цель, като пие светията вода, да го приеме въ себе си. Светията забелязалъ това и винаги преглеждалъ стомната, да не би дяволътъ да е влѣзълъ вътре. Като го виждалъ вътре, казвалъ му: Слушай, ти трѣбва да излѣзешъ отъ моята стомна. Ето, толкова хора има по свѣта, иди малко и на друго мѣсто. Дяволътъ не слушалъ, постоянно влизалъ въ стомната. Единъ день светията запечаталъ добре стомната, затворилъ дявола вътре и му казалъ: Сега можешъ да ме водишъ по цѣлия свѣтъ. Азъ съмъ готовъ да вървя съ тебе. Дяволътъ тръгналъ съ светията, обиколилъ свѣта и най-после му казалъ: Моля ти се, пусни ме на свобода. — Ще влизашъ ли пакъ въ стомната ми? — Не, повече нѣма да влизамъ. Следователно, ако искате да се освободите отъ дявола, накарайте го да работи. Той пакъ ще ви посещава, но всѣкога по различни начини.

Какво представя дяволътъ? Дяволътъ символизира сѣщество, което има за цель да спъва хората въ развитието имъ. Такова е неговото разбиране. Не само дяволътъ се различава отъ хората по своитѣ разбирания, но и хората се различаватъ помежду си по разбиранията си. Срѣщате двама учени: и единиятъ, и другиятъ изучаватъ небето, звездитѣ, но

единиятъ разбира едно, другиятъ — друго. Единиятъ се разговаря съ звездитѣ, а другиятъ само ги наблюдава и описва. Защо първиятъ ученъ се разговаря съ звездитѣ? — Той знае, по какъвъ начинъ може да влѣзе въ връзка съ тѣхъ. Срѣщате единъ човѣкъ, махнете му съ ржка, и той веднага ви отговаря — разбира ви. Другъ нѣкой махне съ ржка на сжщия човѣкъ, той не му отговаря — не го разбира. Много хора се разговарятъ съ движения, предаватъ си цѣли телеграми — разбиратъ се. Какво показва това? — Че свѣтътъ, въ който живѣемъ, е пълненъ съ разумни сжщества, които знаятъ причинитѣ и последствията на явленията въ живота и природата. Добре е да разбирате тия сжщества, но ако не ги разбирате, ще се учите. Голѣмо благо е за онзи, който ги разбира. Който не ги разбира, той се чувствува изолиранъ отъ свѣта, като че е попадналъ въ чужда държава и не знае езика, на който говорятъ нейнитѣ поданици.

Съвременнитѣ хора искатъ да влѣзатъ въ връзка съ разумнитѣ сжщества, но тѣ не знаятъ, по какъвъ начинъ могатъ да постигнатъ това. Едно се иска отъ всички хора: да бждатъ снизходителни, да прощаватъ грѣшкитѣ на своитѣ ближни. Какъ ще постигнатъ това? — Като си служатъ съ едри сита за грѣшкитѣ на другитѣ хора. Когато отивате къмъ центъра на земята, носете съ себе си сита съ едри дупки. Съ ситно сито приятелство не се прави. Щомъ съжалявате хората, че страдатъ,

че грѣшатъ, не ги сждете, но имъ помагайте. Само така хората могатъ да се оправятъ. Когато отивате на небето, при ангелитѣ, ще носите съ себе си ситнитѣ сита. При хората ще отивате съ едри сита и съ широки сърдца, а при ангелитѣ — съ ситни сита и съ възвишени сърдца.

Днесъ всички хора страдатъ, всички плачатъ, но съ плачъ свѣтътъ не се оправя. И майки, и бащи, и братя, и сестри сж плакали, но грѣхътъ си е останалъ, сълзитѣ не сж го измили. Велики Учители сж слизали между хората, пророци и апостоли сж идвали между тѣхъ, държавници сж чъртали нови програми, проповѣдници сж проповѣдвали, но свѣтътъ все още не се е изправилъ. Висшиятъ свѣтъ е съвършенъ, нѣма какво повече да се усъвършенствува, но човѣшкиятъ свѣтъ трѣбва да се изправи. Той е сѣнка на висшия свѣтъ. Въ сравнение съ възвишения свѣтъ, човѣшкиятъ свѣтъ е грозенъ, изопаченъ, той трѣбва да се изправи. Всички говорятъ за изправяне на свѣта. Всички го оправятъ и все неоправенъ остава. Роди се дете въ нѣкой домъ. Всички се заематъ да го възпитаваатъ, ученъ човѣкъ да излѣзе отъ него. Въ това седи първата погрѣшка. Турете детето въ правия пѣтъ, и ще видите, че всичко, каквото е вложено въ него, ще се прояви. За развитието си, човѣкъ се нуждае отъ вътрешна свобода. Детето познава слабоститѣ на родителитѣ си, и щомъ забележи, че искатъ да

му се наложатъ, въ него веднага се явява обратна реакция, и то започва да имъ се противопоставя. Когато детето порасне, стане голѣма дъщеря или голѣмъ синъ, то започва да критикува родителитѣ си. Дъщерята казва на майка си: Добъръ е баща ми, но възгледитѣ му не сж прави. Щомъ дъщерята разбере това, бащата не може вече да ѝ влияе. И да е правъ бащата, всичко е свършено вече. Сега остава животътъ да влияе на тази дъщеря. По какъвъ начинъ? Чрезъ изпитания и страдания. Когато дойдатъ голѣмитѣ бури и изпитания въ живота ѝ, тя ще разбере истината, ще разбере баща си, ще види, че той е билъ правъ въ своитѣ възгледи. Правъ е билъ той въ възгледитѣ си, но методитѣ на възпитанието, съ които си е служилъ, не сж били прави. Докато не мине презъ опитности, дъщерята не е въ състояние да разбере съветитѣ на своя добъръ баща. И безъ страдания дъщерята може да се вслуша въ съветитѣ на баща си, но само ако тя желае това. Ако не желае, никой не може да я отклони отъ пѣтя ѝ. Тази е причината, задето всички хора се пристрастяватъ къмъ известни свои стремежи и желания, съ рискъ да счупятъ главитѣ си. — Не, пристрастието е старъ методъ. Съ него нищо не се постига. Нѣкой се пристрастява къмъ поста, иска да придобие нѣкакви дарби. Този човѣкъ е на кривъ пѣтъ. Постътъ не помага за развиване на дарби. Чрезъ постъ човѣкъ може да намали мал-

ко отъ своитѣ мазнини, но не и да развива дарби. Постътъ усилва волята, донѣкжде развива търпението на човѣка, докато най-после той се увѣри, че и съ малко ядене може да живѣе. Изобщо, постътъ е методъ за борба съ лошитѣ наследствени чѣрти въ човѣка. Нѣкой обича да яде много, да си угажда. Като пости отъ време на време, той започва постепенно да се задоволява съ малко ядене.

Значи, чрезъ постъ човѣкъ може да смекчи донѣкжде неблагоприятнитѣ условия, при които е роденъ. Знанието пъкъ ще му покаже, какъ по-разумно да използвав тия условия. Щомъ има известни придобивки, мъдростъта ще дойде въ човѣка, ще донесе запалката на живота — любовта, която ще запали огъня на неговото огнище. Когато огънътъ въ огнището ви е запаленъ, вие ще опечете хлѣба и като дойдатъ децата на вашитѣ приятели, ще ги нагостите. Тогава всички ще бждатъ весели и доволни. Ако не запалите огъня, кой какъ дойде, ще ви пита, защо не сте опекали хлѣба, защо не сте сготвили и ще остане недоволенъ отъ васъ. Домъ, въ огнището на който огънътъ не гори, е изложенъ на вътрешни разногласия и недоразумения. Може ли хлѣбъ да се пече безъ пещъ? Може ли огнище безъ дърва? Дърва се изискватъ за огнището. Който разполага съ повече сръдства, той лесно може да си достави дърва. Който не разполага съ много сръдства, той трѣбва да прави голѣма икономия на дървата.

Азъ взимамъ думата икономия въ най-широкъ смисълъ: икономия на ума, на сърдцето, на волята — изобщо, икономия на силитѣ въ цѣлия организъмъ. Природата не обича разточителностъ. Тя наказва и скържавитѣ, и разточителнитѣ. Къмъ онѣзи, които разумно приематъ и раздаватъ, тя е добре разположена. Следователно, и отъ васъ се изисква да не бждете нито скържави, нито разточителни, но разумно да се справяте съ вашитѣ енергии.

Отъ всички се изисква съзнателна работа, да четете лекциитѣ и беседитѣ, да вадите отъ тѣхъ най-ценното и да прилагате. Иначе, вие ще се намѣрите въ положението на хора, които сж изпаднали въ неблагоприятни условия и не знаятъ, какъ да си помогнатъ. Преди години бѣхъ въ Търново и се разхождахъ изъ лозето съ единъ младъ братъ. Спрѣхме се предъ единъ орѣхъ, клонетѣ на който бѣха увиснали надолу. Питамъ брата: Защо клонетѣ на този орѣхъ сж увиснали надолу? Той казва, че навѣрно породата на орѣха е такава. — Не, причината за навеждане на клонетѣ надолу не е въ породата на орѣха. Причината за това е, че подъ коренитѣ на този орѣхъ има канара, вследствие на което клонетѣ увисватъ надолу като ржце, на които дървото се подпира. Когато човѣкъ падне на земята, по сжщия начинъ и той се подпира на ржцетѣ си. Орѣхътъ спуща клонетѣ си надолу, за да преодолѣе лошитѣ условия. Сжщото може да се каже и за човѣка. Когато човѣкъ се

наведе надолу, това показва, че условията, при които живѣе, сж неблагоприятни. Когато се изправи, условията му сж благоприятни. Следователно, когато сърдцето и умътъ на човѣка сж свободни, той се намира при добри условия на живота. Когато изпитва притѣснение въ ума и сърдцето си, човѣкъ не е свободенъ. Когато условията ви сж лоши, ще се заемете да изкъртите канарата подъ вашето дърво на живота.

Казвате, че Господъ ще оправи всичко. Това е формула, която хората употребяватъ отъ оеемъ хиляди години насамъ и отъ която главитѣ имъ сж побѣлѣли. Господъ всичко е направилъ, но ние какво ще направимъ въ този вѣкъ? Този въпросъ е принципаленъ, а не личенъ. Който иска да придобие повече отъ това, което е постигналъ, той трѣбва да учи, а не да чака Господъ да оправи работитѣ му. Работете върху следнитѣ четири нѣща: любовь, свѣтлина, радостъ и миръ. Това сж четири елемента, необходими за всѣка душа. Първото нѣщо, съ което трѣбва да започнете, е мирътъ. Поставете мира за основа на своя животъ; любовта и свѣтлината — отдѣсно на себе си, а радостта — налѣво. Когато между мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ на човѣка се възстанови пълно единство, той разполага вече съ дълбокъ вътрешенъ миръ. Мирътъ представя психическа сила въ човѣка, при която спокойно могатъ да се развиватъ неговитѣ способности. Когато се развие една

способностъ, тя ще предизвика втора, трета, докато се събудятъ всички умствени способности въ човѣка. Това подразбира правилно растене и развиване.

И тъй, ако искате правилно да се развивате, спазвайте закона: Когато слизате надолу, къмъ центъра на земята, служете си съ широки сита. Това значи: бъдете снизходителни къмъ погрѣшките на хората. Когато се качвате нагоре, въ небето, къмъ центъра на слънцето, служете си съ ситни сита. Това значи: бъдете строги, възискателни къмъ своитѣ погрѣшки. Когато отивате нагоре, трѣбва да знаете, докѣде сте достигнали и какво още има да постигате. Човѣкъ не трѣбва да си прави илюзии, да мисли, че Богъ му говори, или че ангелитѣ му говорятъ. И това е възможно, но за да бѣде така, много се изисква отъ човѣка. Добре е да помислите малко върху въпроса, по какво се отличава човѣкъ, на когото Богъ говори, отъ този, на когото ангелитѣ и светиитѣ говорятъ. Такъвъ човѣкъ коренно се отличава отъ другитѣ.

Изпѣйте пѣсенъта: „Въ начало бѣ Словото“.

Сега нѣкои отъ васъ гледатъ по-скоро да си отидатъ въ кѣщи. Какво ще спечелятъ, като си отидатъ по домоветѣ? — Нищо особено. Ще кажете, че сте закѣснѣли доста. — Колко е часътъ? — Деветъ. — Какво озна-

чава деветиятъ часъ вечерь? — Той означава законъ на равновесие.—А срѣдата? — День на знание. Деветиятъ часъ показва, че отъ невидимия свѣтъ искатъ равносмѣтка, докжде сте достигнали въ знанието. Въ областъта на знание вие трѣбва да бждете тѣй пластични, тѣй гъвкави и подвижни, каквито сж акробатитѣ, които ходятъ по вжже. Най-малкото отклонение ще ви свали отъ висотата, затова трѣбва да пазите равновесие съ своята върлина.

Мнозина питатъ, какво изучавате въ окултната школа? Ще кажете, че въ школата изучавате изкуството да вървите по вжже, на височкна 10 — 15 метра, съ най-голѣмо спокойствие. Ще ходите по вжжето тихо и спокойно и ще пазите пълно равновесие. Това значи окултизъмъ. Вие сте слуги, изпратени въ чужда страна, при строги господари. И сега, бързате да се върнете по домоветѣ си; причината за това е, че господаритѣ ви чакатъ да свършите опредѣлената за деня работа. Ще се върнете при господаритѣ си, но кесията ви трѣбва да бжде пълна съ пари. Безъ пари работата ви нѣма да върви. Ако слугата се върне отъ лозето съ пълна кошница грозде, господарьтъ ще бжде доволенъ отъ него.

Мислете върху положението си като слуги, изпратени на гурбетъ на земята. Мислете и върху това, какво трѣбва да занесете на небето отъ вашия гурбетъ. Мисле-

те, че отново трѣбва да се явите предъ баща си, като блудния синъ, и да кажете: Татко, сгрѣшихъ предъ небето и предъ тебе. Приеми ме, като единъ отъ последнитѣ ти слуги. Въ едно старо предание се казва, че блудниятъ синъ се явилъ предъ баща си съ скжсана торба, която, обаче, била много ценна. Следователно, всѣки, който се върне на небето, все трѣбва да занесе нѣщо отъ своя гурбетъ. Въ притчата за блудния синъ не се предава подробно разговора на сина съ бащата. Блудниятъ синъ казалъ на баща си: Татко, докато бѣхъ при тебе, ядохъ и пихъ, измжчвахъ слугитѣ. Откакъ се отдѣлихъ, изгубихъ тѣзи условия, но се научихъ да работя, да слугувамъ. Днесъ съмъ готовъ да изправя погрѣшкитѣ си. Тази е причината, задето бащата заповѣдалъ на слугитѣ си да заколятъ най-тлъстото теле за изгубения си синъ. Той самъ турилъ пръстенъ на ржката на сина си и го цѣлуналъ. Блудниятъ синъ казалъ на баща си, че се връща въ неговия домъ не като синъ, който знае да заповѣдва на слугитѣ си, но като синъ, който е готовъ да слугува, да даде примѣръ и на другитѣ, какъ да работятъ.

Следователно, всѣки синъ, който отива на гурбетъ и се връща при баща си, непременно трѣбва да носи нѣщо ново, ценно въ своята скжсана торбичка. Скжсаната торбичка говори за мжнотиитѣ, презъ които синътъ е миналъ въ чужбина. Единъ день, ко-

гато и вие се върнете на небето при своя Баща, трѣбва да сте се научили вече да слугувате. Ако презъ време на вашия гурбетъ на земята се научите да слугувате, задачите ви сж добре решени. Нѣма по-велико и по-красиво нѣщо отъ това, да знае човѣкъ, какъ да слугува!

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

✱

13. Лекция отъ Учителя, държана на
18 януарий, 1928 г. София.

Равнодействаща сила.

„Въренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди, и Господъ на
мира ще изпълни сърдцето ти съ
всички добрини!“

Размишление.

Чете се темата: „Придобивки на познанието“.

За следния път пишете върху темата: „Най-голѣмата скръбъ въ свѣта“. Пишете свободно върху темата. Всѣки да изкаже мнението си, безъ да се влияе отъ мнението на другитѣ. Най-голѣмата скръбъ за едного не е най-голѣма скръбъ за всички. Най-голѣмата дължина за мравката не е най-голѣма дължина и за човѣка. Когато листътъ на дървото, разлюляванъ отъ вѣтъра, се движи по всички посоки, той прави безброй движения, но тия движения нѣматъ нищо общо съ цѣлото дърво. Ако допуснемъ като абсолютно правило положението, че задъ всѣко движение седи една разумна причина, трѣбва да приемемъ, че и задъ движението на листата се крие сжщо така нѣкаква разумна причина. Въ случая разумната причина е вѣтърътъ, а задъ вѣтъра се крие друга разумна причина. Нѣкои ще из-

вадятъ заключение, че щомъ задъ всѣко движение се крие разумна сила, тогава всички движения на човѣка сж разумии. Човѣкъ прави движения, но разумни ли сж всичкитѣ му движения? Ако единъ капелмайсторъ излѣзе на сцената да дирижира една симфония, написана отъ самия него, всичкитѣ му движения ще бждатъ смислени и разумни. Най-малкото му движение ще изразява съзнателна мисль. Той познава всѣки тонъ, всѣка пауза, разбира тѣхния говоръ. Ако сжщата симфония се дирижира отъ капелмайсторъ, който не разбира много отъ музика, неговитѣ движения ще бждатъ неразумни. Това не сж движения, но ржкомахания, които нищо не изразяватъ. Всѣко разумно движение е музика, хармония. Следователно, всѣко разумно движение на листата на дървото представятъ пѣние, музикаленъ говоръ. Въ този смисль, ние можемъ да кажемъ, че растенията се разговарятъ помежду си музикално. Тѣхната речъ е като тази на поета. Най-хубавитѣ опери се изпълняватъ отъ растенията.

Като ученици, вие трѣбва да разсжждате по новъ, а не по старъ начинъ. Досега хората сж разсжждавали все по старъ начинъ, но нищо особено не сж придобили. Защо трѣбва и днесъ още да се занимаватъ съ въпроситѣ: Кога сж се родили и кога ще умратъ, колко момчета и колко момичета сж родени, кога ще се оженятъ и какъ ще живѣятъ, какви служби ще заематъ и съ какви

заплати и т. н. Тѣзи въпроси сж разрешени, нѣма защо повече да се повдигатъ. За какво трѣбва да мисли човѣкъ?—Човѣкъ трѣбва да мисли върху онова, което не може и не трѣбва да се корегира. То е Божествено. Докато нѣщата се корегиратъ, тѣ още не сж Божествени. Има писатели, които постоянно четатъ, препрочитатъ своитѣ произведения и ги корегиратъ. Има писатели, които не корегиратъ произведенията си, считатъ ги за Божествени, т. е. придобити чрезъ вдѣхновение. Дали произведенията имъ сж съвършени, това е въпросъ още, но важно е, че засега и гениалнитѣ хора даже по нѣколко пѣти четатъ и препрочитатъ произведенията си и правятъ корекции въ тѣхъ. Има нѣкои гениални писатели, които никога не корегиратъ произведенията си, но тѣ сж гении отъ първа величина. Вие сте отъ тия писатели, които корегиратъ произведенията си. Дойде нѣкоя мисль въ ума ви, вие веднага я спирате и започвате да я анализирате. Каква ще бжде тази мисль? Или положителна, или отрицателна. Нѣкой иска да напише нѣщо гениално, съ което да очуди свѣта. Той взима перото въ ржка и започва да пише романъ. Избере действащитѣ лица, отдѣли отъ тѣхъ главнитѣ герои и започва да мисли, отъ каква смъртъ ще умратъ. Докато намѣри, по какъвъ начинъ да умратъ, и той се мжчи. Защо? —

— Не може произволно да се наложи наказание на нѣкой човѣкъ. После пѣкъ мисли, какви добродетели да вложи въ характера на своитѣ герои. И въ единия, и въ другия случай, при наказанията и при възнагражденията на героитѣ си, авторътъ мисли, че може да ги наказва и възнаграждава произволно. Всичко трѣбва да почива на законитѣ на великата правда.

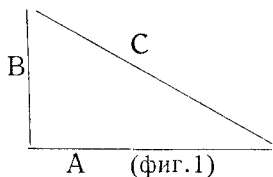
Въ живота си човѣкъ трѣбва да знае следното правило: Каквото мисли, каквото желае, той непременно самъ ще го преживѣе. Следователно, каквото писателътъ, романистътъ пише, рано или късно, и той ще го преживѣе. Не само той, но цѣлиятъ му домъ ще преживѣе романа, който е написанъ вече. Ако това не стане въ този животъ, ще стане въ единъ отъ бждешитѣ животи. Като знаете това, трѣбва да бждете внимателни въ писането. Щомъ напишете нѣщо, следъ време ще ви поставятъ при такива условия, да преживѣете написаното отъ васъ. Щомъ го преживѣете, вие сами ще си дадете най-добра критика и рецензия. Това се налага отъ великата справедливостъ въ свѣта. Ако сждията отсжда несправедливо, и него ще поставятъ при условия да преживѣе сжщото нѣщо. Каквото човѣкъ направи, добро или зло, всичко ще изпита на гърба си. Въ Бога нѣма лицепритие И доброто, и злото, което човѣкъ прави, въ.

края на краищата ще се върнатъ при източника, отъ който сж излѣзли.

Какъ може да се избегне този законъ? Никой не може да избегне закона на възмездieto. Едно се изисква отъ човѣка: всѣки самъ да изправя, да корегира погрѣшките си. Никой не може да изправя живота на другитѣ хора. Всѣки самъ ще изправи своя животъ. Да изправяте живота на другитѣ, това значи, да минете презъ тѣхния животъ. Какъ можете да изправите живота на другитѣ, когато не сте влѣзли въ тѣхното положение? Най-мжчното нѣщо е да корегирате другитѣ хора. Нѣкой взима перото и започва да дава съвети на нѣкого, какво трѣбва да направи, за да корегира живота си. Откжде знае този човѣкъ, какъ може да се корегира живота на другитѣ? Той ще каже, може би, че има опитностъ и знае, какъ трѣбва да се постъпи въ дадения случай. Споредъ мене, опитността на писателя и опитността на неговия герой коренно се различаватъ. Единъ день, когато писателятъ мине презъ сжщата опитностъ, тогава може напълно да разбере героя си, но днесъ тѣ могатъ да иматъ само нѣколко допирни точки. Това още не е достатъчно, за да може нѣкой да изправя живота на своя ближенъ.

Въ живота се говори за допирни точки между хората, но и въ геометрията се говори

за допирни точки между силитѣ. Правитѣ линии



А и В (фиг. 1) иматъ една допирна точка. Намѣрено е, че когато две сили иматъ една допирна точка, тѣ образуватъ равнодействуваща сила. Правата С

е равнодействуващата сила, която опредѣля посоката на движението на силитѣ А и В. Следователно, за да знаете, какви сж отношенията ви къмъ дадено лице, първо трѣбва да видите, имате ли поне една допирна точка съ него. Щомъ намѣрите допирната точка, ще прекарате равнодействуваща между васъ и дадения човѣкъ. Коя е първата допирна точка въ живата геометрия? — Любовта. Щомъ между две сжщества има отношения, първата допирна точка е вече на лице. Допирната точка опредѣля посоката на движението между дветѣ сили.

Сега азъ говоря за любовта като първо условие за създаване на отношения между две сжщества. Безъ любовъ никакво отношение не може да сжществува. Това е новъ начинъ на разбиране на отношенията. Достатъчно е човѣкъ да има само една допирна точка въ отношенията си съ хората, за да не може да измѣни направлението си въ живота. Веднѣжъ влѣзълъ въ правия пѣтъ съзнателно, човѣкъ не може да измѣни отношенията си

къмъ хората. Това, което любовта прави, не може да се опредѣли съ друга дума, освенъ съ думата отношение. Дето любовта е допирна точка между хората, тамъ всѣкога съществува хармония. Същиятъ законъ срѣщаме и въ музиката. Два тона могатъ да бждатъ хармонични, ако между тѣхъ има поне една допирна точка.

Ще обясня този законъ съ следния примѣръ. Седатъ трима души предъ една маса, смѣятъ се и се разговарятъ весело. Като се вслушате въ разговора имъ, виждате, че нищо сериозно не ги свързва. Тѣ водятъ разсѣянъ, разхвърлянъ разговоръ, не могатъ да се съсрѣдоточатъ помежду си. По едно време единиятъ напуска компанията, оставатъ двамата. Веднага обстановката между тѣхъ се смѣня. Тѣ ставатъ сериозни, замислени. Единиятъ се приближава къмъ другия и тихо му пошепва: Кога ще платишъ дълга си? Нали знаешъ, че имашъ да ми давашъ десетъ хиляди лева? — Зная, но сега нѣмамъ пари. Вчера изплатихъ една полица, затова ще те моля да отложи дълга си къмъ тебе за известно време. Тѣзи хора сж сериозни, иматъ отношение помежду си, иматъ една допирна точка — полицата, т. е. дългъ отъ десетъ хиляди лева. Следователно, когато двама души се събератъ на едно мѣсто, единиятъ отъ тѣхъ е кредиторъ, а другиятъ — длъжникъ. При това положение на нѣщата, между тѣхъ непременно ще се създадатъ известни отношения. Въ да-

дения случай единиятъ представя положителна величина, а другиятъ — отрицателна.

Освенъ полицата, допирната точка между тия двама души може да бжде любовта. Тогава отношенията между тѣхъ ще бждатъ правилни. Обаче, двама банкери, които представятъ две положителни величини, не могатъ да се събератъ на едно мѣсто. Между тѣхъ непременно ще произлѣзе сблъскване. Защо? — Тѣ сж две бомби, които, при докосване една друга, избухватъ. Следователно, между две положителни величини не може да сжествува допирна точка. Щомъ тѣзи величини се докоснатъ, тѣ веднага ще се ударятъ една въ друга и ще се огдалечатъ. На сжщото основание, въ единъ и сжщъ моментъ, на едно и сжщо мѣсто въ ума си човѣкъ не може да постави две положителни мисли, нито въ сърдцето си две положителни чувства, нито въ волята си две положителни действия. Тѣй щото, за да има равнодействаща сила между мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ на човѣка, тѣ непременно трѣбва да бждатъ противоположни едни на други. Този е пѣтътъ, по който можете да създадете въ себе си права мисль, която помага за съграждане на здраво тѣло, а сжщо и за регулиране на силитѣ въ организъма. Докато човѣкъ спазва Божиитѣ закони, всѣка клетка въ неговия организъмъ е подложена на обновяване. Щомъ престане да спазва тия закони, клеткитѣ му започватъ постепенно да се ру-

шатъ. Всѣка отрицателна мисль, всѣко отрицателно чувство предизвикватъ особени сътресения, особени експлозии въ клеткитѣ на човѣшкия организъмъ. Тѣзи сътресения се отразяватъ болезнено върху неговия организъмъ. Човѣкъ може да внесе такава отрицателна мисль въ ума си, която следъ известно време ще експлодира. Тогава той се чуди, откъде дойде тази експлозия, коя е причината за това. Тази мисль е работила съ години въ него, копала е, докато най-после е намѣрила пжтъ да излѣзе навънъ. Съ излизането си, обаче, тя е предизвикала разкъсване на нѣкой нервъ, или на нѣкой кръвоносенъ сждъ. Като не знае силата на отрицателнитѣ мисли, човѣкъ не си задава въпросъ, на какво се дължатъ болеститѣ. Причината на всички болести се крие въ човѣшката крива и отрицателна мисль. Като знаете това, не значи, че трѣбва да се страхувате. Страхътъ не изправя работитѣ. Страхътъ е аномално състояние въ човѣка. Когато грѣши, когато върши престѣпления, човѣкъ всѣкога се страхува. Трѣбвало е той да бѣде предпазливъ, внимателенъ преди да е съгрѣшилъ. Предпазливостта трѣбва да предшествува страха. Благоразумието трѣбва да предшествува предпазливостта. Благочестието пѣкъ трѣбва да предшествува благоразумието.

Следователно, за да не се подаде на страха, човѣкъ трѣбва да се ръководи първо отъ благочестието, после отъ благоразумието и

най-после отъ предпазливостъта. Ако се отклони отъ благочестието, ще спре на стъпалото на благоразумието. Ако се отклони отъ благоразумието, ще спре на стъпалото на предпазливостъта. Ако се отклони отъ предпазливостъта, ще се намѣри предъ страха. И тогава, не му остава нищо друго, освенъ да проточи заднитѣ си крака и да бѣга, както заекътъ прави. Копоятъ ще подуши заека и ще започне да го гони. Привидно копятъ и заекътъ си играятъ, но задъ сцената, на която се разиграва тази игра, седи господарътъ на копия, въоръженъ съ пушка и чака момента да улучи заека. Въ дадения случай копятъ е прокуроръ, а ловджията — сѣдия, които решаватъ смъртната присѣда на заека. Прокурорътъ произнася смъртната присѣда, а сѣдията я туря въ изпълнение. Ако прокурорътъ се омитлостиви и се откаже да преследва обвиняемия, и сѣдията се отказва да стреля. Щомъ заекътъ се отдалечи отъ прокурора съ нѣколко километра, последниятъ казва: Дѣлото трѣбва да се прекрати. Съ мисълта си човѣкъ може да въздействува върху копия, да прекъсне връзката между него и заека и да го застави да не гони заека. Копоятъ гони заека не по свое собствено желание, но по желанието на своя господарь. Копоятъ действува по внушение. Той се заразява отъ желанието и стремижа на господаря си да гони заека. Ако господарътъ му нѣма такова желание, копятъ не би гонилъ заека.

Сега да се върнемъ къмъ мисълта за равнодействащата на две прави. Две сили, които иматъ една допирна точка помежду си, иматъ и една равнодействаща. Следователно, щомъ се намѣрите предъ нѣкакво противоречие, първо помислете за силитѣ на вашия умъ и на вашето сърдце. После помислете за тѣхната допирна точка — любовта. Най-после помислете за равнодействащата на дветѣ сили — умътъ и сърдцето, които работятъ въ две противоположни посоки. Когато двама души работятъ въ две противоположни посоки, при една допирна точка—любовта — тѣ всѣкога ще иматъ успѣхъ. Най-малкото съмнение въ този законъ показва, че силитѣ нѣматъ за допирна точка любовта. Щомъ любовта не е допирна точка между тѣхъ, тѣ веднага се отблъскватъ. За да се възстанови равновесие мжду дветѣ сили, едната трѣбва да стане положителна, а другата отрицателна. Значи, тукъ трѣбва да действува вѣрата. Тя ще превърне силитѣ въ противоположна посока една на друга. Кои сж дветѣ сили?—Това сж умътъ и сърдцето на човѣка. Допирната точка на ума и сърдцето е любовта, а равнодействащата между тѣзи две сили е Богъ. Щомъ Богъ е равнодействаща сила между ума и сърдцето на човѣка, резултатитѣ на всички негови работи ще бждатъ добри. За да има тия резултати, човѣкъ трѣбва да приложи живата геометрия въ своя животъ, никога да не се отклонява отъ равнодейства-

щата сила на ума и сърдцето си. Тази резултантна е канара, на която човѣкъ може да се опре при най-голѣмитѣ бури въ живота си. Тази канара е Божественото начало, на което всѣкога може да се разчита. Божественото е виделина за човѣшкото съзнание.

Съвременнитѣ хора говорятъ за онзи свѣтъ, като за нѣщо далечно. Колко е далечъ онзи свѣтъ отъ този? — Колкото оттукъ до Витоша—всичко четири часа. Четири часа отиване до Витоша и три часа връщане, всичко седемъ часа. Значи, за седемъ часа вие ще отидете на онзи свѣтъ и ще се върнете. Азъ правя аналогия между времето, нужно за отиване до Витоша и времето, нужно за отиване до онзи свѣтъ, по следната причина. Вчера бѣхме на Витоша, дето прекарахме отлично. Презъ цѣлия день бѣше тихо, спокойно, никакво движение на въздуха. Небето бѣше чисто, ясно, никакво облаче нѣмаше. Температурата бѣше около 18—19°. Мнозина правѣха слънчеви бани. Въ това време, докато ние се радвахме на великолепенъ день, въ града имало голѣма, непрогледна мъгла. Слънцето се явило само за единъ—два часа и веднага се скрило. Каква по-вѣрна аналогия може да се даде за този и онзи свѣтъ? Всички, които останаха въ града, бѣха въ този свѣтъ. Онѣзи, които отидоха на Витоша, влѣзоха въ онзи свѣтъ. За да отидатъ до Витоша, до онзи свѣтъ, тѣ употребиха само четири часа. За да се върнатъ назадъ, въ този свѣтъ, употребиха три ча-

са. Тъй щото, когато човѣкъ се намѣри предъ мжчнотиитѣ на физическия свѣтъ, въ гжстата материя, не му остава нищо друго, освенъ да се качи на една височина отъ 500—600 м., да отиде временно на онзи свѣтъ, дето нѣма вѣтрове, нѣма облаци и бури, дето слънцето грѣе ясно, силно, и тамъ да разреши задачата си. Щомъ разреши задачата си, нека се върне въ града, въ този свѣтъ — въ свѣта на мъглата и гжстата материя. Следователно, всѣка мжчнотия, всѣка трудна задача може да се разреши въ продължение на седемъ часа.

Сега, да се върнемъ къмъ сжществената мисль. Казахме, че две сили, които иматъ една допирна точка, иматъ една равнодействуваща помежду си. Следователно, всѣка сила, която излиза отъ васъ и срѣща на пжтя си друга, съ която има една допирна точка, непременно ще има равнодействуваща. Силитѣ, които излизатъ отъ васъ, могатъ да вървятъ и въ успоредна посока. По този начинъ, съ равнодействуващитѣ между тѣхъ сили, ще се образува стълба—на човѣшки езикъ казано. Оттукъ вадимъ заключението: когато двама души иматъ общъ идеалъ, общъ стремежъ, тѣ вървятъ успоредно единъ на другъ. Само при това движение тѣ сж въ състояние да превръщатъ динамическитѣ сили на своя организъмъ въ прави мисли и благородни, възвишени чувства. При това положение на нѣщата, човѣкъ може да напише нѣщо ново, различно

отъ това, което досега сж писали поети и писатели, учени и философи. Отъ това гледище, каква е задачата на философията? — Да внесе чистота въ ума. — Каква е задачата на музиката? — Да внесе тишина, спокойствие въ сърдцето. Музиката трѣбва да успокои буритѣ въ морето, да направи морската повърхность тиха, гладка. Музиката трѣбва така да успокои морето, че по него да се виждатъ само леки, приятни вълнения, присъщи на живота. — Каква е задачата на природния умъ? — Да внесе въ човѣка условия за придобиване на знания. Истински знания може да придобива онзи, който знае, какво нѣщо е права линия, плоскостъ и тѣло. Щомъ разбира тѣзи нѣща, той ще знае, какви трѣбва да бждатъ отношенията между разумнитѣ същества.

Като говоря за изучаване на отношенията между разумнитѣ същества, това не значи, че вие нищо не познавате отъ науката за отношенията. Много нѣща знаете, дълго време сте градили, но този градежъ не е далъ благата, които сте очаквали. Че е така, виждаме въ Стария и въ Новия Заветъ, въ книгитѣ на учени и философи, дето пророци, учители и апостоли сж се обръщали къмъ хората съ желание да имъ дадатъ начини, какъ да живѣятъ, какъ да градятъ правилно. Не е достатъчно само човѣкъ да бжде ученъ, да изобрети нѣщо, но неговото изобретение трѣбва да бжде за благото на цѣлото човѣчество. Какво благо се крие въ направата на една

бомба, която ще убие десетки хора? Който е изнамѣрилъ бомбата и нейното приложение за убиване на хората, той цѣлъ животъ ще носи последствията на тѣзи експлозии: всѣка негова работа, всѣка негова мисль и всѣко негово чувство ще бждатъ придружени съ експлозия. Следъ това той ще се чуди, защо животътъ му е толкова несчастенъ. — Много просто. Несчастията въ живота му се дължатъ на експлозивитѣ, които открилъ и приложилъ въ бомби за убиване на хора. — Нѣма ли право човѣкъ да изобретява, да прави открития? — За всичко има право човѣкъ: и бомби да прави, и поезия да пише, и философия да създава и т. н. Той трѣбва да знае, обаче, че ще носи последствията на своитѣ изобретения. Нѣкой написалъ една драма. Лоша или добра, нѣма да се мине много време, и той ще преживѣе тази драма. Провидението ще го постави при такива условия, че той самъ да изиграе ролята на своя главенъ герой. — Нѣма ли право човѣкъ да мисли? — Има право да мисли, но той не трѣбва да мисли като обикновенъ човѣкъ; той трѣбва да мисли като праведенъ човѣкъ, като гений, като светия, като ангелъ и най-после — като Бога. Човѣкъ трѣбва постепенно да се изкачва въ мисльта си като по стълба и когато дойде въ положението на гений, или на светия, тогава да напише онова, което е преживѣлъ.

Сега, като ученици, задачата ви е да дойдете до положението на гения, на светията, на

ангела. Ученикътъ е кандидатъ за ангелъ. Когато стигне това положение, дава му се висока служба, да участвува въ създаване на нѣкаква слънчева система. Различни служби се даватъ на ангелитѣ. Нѣкои ангели управляватъ теченията на въздуха; други управляватъ движенията на водата; трети управляватъ силитѣ на огъня; четвърти уреждатъ обществения животъ; пети устройватъ женитбитѣ, като правятъ редъ изчисления, изучаватъ характера на хората, кой за кого може да се ожени, колко и какви деца ще има и т. н. Като знаете това, вие можете да изпратите молбата си до единъ отъ ангелитѣ, които се занимаватъ съ женитбитѣ на хората, и да го помолите да ви отговори, трѣбва ли да се жените или не. Понеже този ангелъ ви познава отъ хиляди години, веднага ще ви направи хороскопъ и ще каже, че въ сегашния ви животъ нѣмате благоприятни условия за женитба. Сега трѣбва да пригответе добри условия за бъдещия си животъ. Ако не го послушате и се ожени-те, нещастията ще ви следватъ едно подиръ друго: жена ви ще се разболѣе и ще умре; децата ви ще боледуватъ, вие ще боледувате и т. н. Най- после ще видите, че сте направили грѣшка и ще съжалявате, че не сте послушали съветитѣ на вашия ангелъ. Има случаи, когато този ангелъ ще ви посъветва да се ожените, защото трѣбва да родите деца, които да възпитате въ духа на новитѣ идеи. Тогава пъкъ у васъ нѣма да има желание да

се жените и ще се противопоставите на съветитѣ на ангела. Не се ли ожените, ще сгрѣшите. Каквото е писано на човѣка, това трѣбва да се изпълни. Ако искате да станете учителъ, или да заемете друга нѣкаква служба, вие пакъ можете да се обърнете за съветъ къмъ нѣкой ангелъ. Щомъ молбата ви е искрена, непременно ще получите отговоръ, който ще бѣде точенъ, съгласенъ съ това, което е опредѣлено за васъ. Тѣй както разумниятъ животъ се изявява на земята, той е строго опредѣленъ въ своитѣ главни точки.

Едно се изисква отъ васъ: да работите съзнателно, съ любовъ и безъ никакъвъ страхъ за утрешния день. Мнозина искатъ изведнѣжъ да се освободятъ отъ стария животъ и да го замѣстятъ съ новъ. Знаятъ ли тѣ, какво, именно, трѣбва да изхвърлятъ отъ стария животъ? Ще кажете, че първото нѣщо, което новиятъ животъ изисква, е да живѣете по закона на любовта. Знаете ли, какъвъ е този законъ и какво изисква отъ васъ? Нѣкои се хвалятъ съ своята опитностъ въ любовта. Кжде е опитността имъ днесъ? Изгубили сж я. Каква е тази опитностъ, която се придобива и губи? Каква е тази свѣщъ, която се пали и загасва, която свѣти и изгаря? Какъвъ е този огънь, този пламъкъ, който ту се запалва, ту загасва? Ние говоримъ за онзи огънь, който веднѣжъ запаленъ, никога не загасва. Ние говоримъ за Божественото, което е постоянно, вѣчно начало.

ангела. Ученикътъ е кандидатъ за ангелъ. Когато стигне това положение, дава му се висока служба, да участвува въ създаване на нѣкаква слънчева система. Различни служби се даватъ на ангелитѣ. Нѣкои ангели управляватъ теченията на въздуха; други управляватъ движенията на водата; трети управляватъ силитѣ на огъня; четвърти уреждатъ общественя животъ; пети устройватъ женитбитѣ, като правятъ редъ изчисления, изучаватъ характера на хората, кой за кого може да се ожени, колко и какви деца ще има и т. н. Като знаете това, вие можете да изпратите молбата си до единъ отъ ангелитѣ, които се занимаватъ съ женитбитѣ на хората, и да го помолите да ви отговори, трѣбва ли да се жените или не. Понеже този ангелъ ви познава отъ хиляди години, веднага ще ви направи хороскопъ и ще каже, че въ сегашния ви животъ нѣмате благоприятни условия за женитба. Сега трѣбва да приготвяте добри условия за бъдещия си животъ. Ако не го послушате и се ожени-те, нещастията ще ви следватъ едно подиръ друго: жена ви ще се разболѣе и ще умре; децата ви ще боледуватъ, вие ще боледувате и т. н. Най- после ще видите, че сте направили грѣшка и ще съжалявате, че не сте послушали съветитѣ на вашия ангелъ. Има случаи, когато този ангелъ ще ви посѣветва да се ожените, защото трѣбва да родите деца, които да възпитате въ духа на новитѣ идеи. Тогава пъкъ у васъ нѣма да има желание да

се жените и ще се противопоставите на съветитѣ на ангела. Не се ли ожените, ще сгрѣшите. Каквото е писано на човѣка, това трѣбва да се изпълни. Ако искате да станете учителъ, или да заемете друга нѣкаква служба, вие пакъ можете да се обърнете за съветъ къмъ нѣкой ангелъ. Щомъ молбата ви е искрена, непременно ще получите отговоръ, който ще бѣде точенъ, съгласенъ съ това, което е опредѣлено за васъ. Тѣй както разумниятъ животъ се изявява на земята, той е строго опредѣленъ въ своитѣ главни точки.

Едно се изисква отъ васъ: да работите съзнателно, съ любовъ и безъ никакъвъ страхъ за утрешния день. Мнозина искатъ изведнѣжъ да се освободятъ отъ стария животъ и да го замѣстятъ съ новъ. Знаятъ ли тѣ, какво, именно, трѣбва да изхвърлятъ отъ стария животъ? Ще кажете, че първото нѣщо, което новиятъ животъ изисква, е да живѣете по закона на любовта. Знаете ли, какъвъ е този законъ и какво изисква отъ васъ? Нѣкои се хвалятъ съ своята опитностъ въ любовта. Кѣде е опитността имъ днесъ? Изгубили сж я. Каква е тази опитностъ, която се придобива и губи? Каква е тази свѣщъ, която се пали и загасва, която свѣти и изгаря? Какъвъ е този огънь, този пламъкъ, който ту се запалва, ту загасва? Ние говоримъ за онзи огънь, който веднѣжъ запаленъ, никога не загасва. Ние говоримъ за Божественото, което е постоянно, вѣчно начало.

Какво правятъ съвременнитѣ хора? — Тѣ запалватъ своята свѣщъ, но сами ставатъ причина тя да изгасне. Че иматъ опитностъ отъ любовта, че я познаватъ, тѣ сж прави, но не я задържатъ дълго време въ себе си. Като дойде въ дома имъ човѣкъ, когото обичатъ, тѣ запалватъ свѣщта си, взиматъ даже нѣколко свѣщи отъ съседитѣ си и не мислятъ да ги гасятъ. Щомъ дойде въ дома имъ човѣкъ, когото не обичатъ, даже своята свѣщъ не запалватъ, но взиматъ една малка вощеница, запалватъ я временно и скоро я загасватъ. По този начинъ тѣ искатъ да заставятъ този човѣкъ по-скоро да си отиде. Това сж хора, които познаватъ любовта, които сж я опитали, но не искатъ да я прилагатъ. Тази е причината, задето, като разбиратъ новия животъ, хората живѣятъ пакъ стария. Такъвъ човѣкъ нѣма допирна точка въ себе си. Защо? — Защото не служи на любовта. Това значи човѣкъ на настроения. Дето има настроения, тамъ състоянията често се мѣнятъ.

Добре е човѣкъ да мѣни състоянията си, но той трѣбва да знае причинитѣ за тѣзи промѣни. Добре е човѣкъ да мѣни състоянията си, но когато минава отъ по-низко въ по-високо състояние. Обаче, ако отъ по-високо състояние минава въ по-низко, тази смѣна не е на мѣсто. Следователно, ученикътъ трѣбва да знае положително, какво е състоянието му въ даденъ моментъ, какви мисли и чувства го занимаватъ въ всѣки даденъ случай. — Нали трѣбва да

живѣемъ? — Да живѣе човѣкъ, това е цѣла наука. Важно е, какъ трѣбва да живѣе. — Ще живѣемъ, както Богъ е опредѣлилъ. — Това, именно, всѣки трѣбва да знае. Въ това седи новото учение, което се отнася едновременно и за хората, и за ангелитѣ. Новото учение е това, което сега, въ дадения моментъ излиза отъ Бога. То не може да се даде изведнѣжъ, защото всѣки моментъ излиза отъ своя Източникъ и се влива въ всѣко живо същество. Новата мисль не може да се приеме отъ човѣка, докато той не се освободи отъ всичко старо, докато не сваля човѣшкото отъ себе си, както змията съблича своята кожа. Нѣма по-велико нѣщо за човѣка отъ това, да се докосне до новата мисль. Най-лекото ѝ докосване е въ състояние да произведе цѣль превратъ въ човѣка. Такъвъ човѣкъ е готовъ вече на всички жертви. Той е готовъ да учи, да помага на ближнитѣ си, да служи на Бога, да раздаде всичкото си имане. Това значи, да се докосне Божествената мисль до човѣка.

Сега желая на всички ви да бждете върни на Божествената мисль, да се преобразите вътрешно. — Дали ще постигнемъ това? — Работете, учете и не се съмнявайте. Знайте, че докато сте ученици, вие ще учите и ще ви изпитватъ. Вие сте дошли на земята да учите. Дадени ви сѣ задачи, които непременно трѣбва да решите. Ще решавате и ще ви изпитватъ. Животътъ на земята е красивъ, докато

има изпити. Безъ изпитания животътъ нѣма смисълъ. Да ви изпитватъ, това значи да се интересуватъ отъ васъ.

Двама приятели се срѣщатъ. И двамата сж богати. Единиятъ запитва другия: Моля ти се, можешъ ли да ми дадешъ 30,000 лв. на заемъ? — Защо ти сж? Ти нали имашъ пари? — Имамъ, но ми трѣбватъ още. Впрочемъ, благодаря ти, ще се справя по нѣкакъвъ начинъ съ това, което имамъ. Този приятелъ не се нуждае отъ 30,000 лв., но той изпитва приятеля си, би ли му услужилъ, когато се намѣри въ нужда. Той разбира, че приятелътъ му не е готовъ на услуги. Щомъ запитва, защо ти сж тия пари, нали имашъ свои, това значи, че тукъ отсъствува всѣкаква готовностъ за услуга. Така и Господъ ви изпитва чрезъ хората. Дойде нѣкой, поиска отъ васъ пари, или друга нѣкаква услуга, вие му отказвате подъ предлогъ, че нѣмате пари, или че нѣмате свободно време да му услужите. Не, по този начинъ не може да се живѣе. Това не значи, че на всички хора и въ всички случаи трѣбва да се услужва по единъ и сжщъ начинъ. Задачитѣ въ живота не се решаватъ съ една мѣрка. Философията на нравитѣ не е философия на хората; философията на хората не е философия на ангелитѣ; философията на ангелитѣ не е философия на боговетѣ. Една мѣрка не разрешава задачитѣ, но ученикътъ трѣбва да знае, кжде каква мѣрка да приложи. Сложни сж отношенията

между хората, но вие трѣбва да ги изучавате. Затова, именно, ви се дава свѣтлина, правилно да ги разрешавате.

Божествената свѣтлина влиза първо въ умоветѣ на ангелитѣ, дето претърпява едно пречупване и после — въ умоветѣ на хората, дето претърпява второ пречупване. Тази свѣтлина слиза и надолу, но това не се отнася до васѣ. За васѣ е важно, какво става надъ човѣшкия свѣтъ. Какво става подъ човѣшкия свѣтъ, това не ви интересува. Всѣко пречупване на свѣтлината се отразява въ васѣ като сътресение. Колкото по-голѣмо и по-неправилно е пречупването, толкова по-голѣмо е сътресението. Какво значи пречупване на свѣтлината? Това подразбира да се пречупи свѣтлината безъ да се счупи. Да се пречупи свѣтлината, значи да се поляризира, да се ладе ходъ на Божественото въ човѣка. Да се счупи свѣтлината, значи да се подпуши. Който е пречупвалъ свѣтлината въ себе си, безъ да я счупвалъ, той е вървѣлъ въ правия пѣтъ, въ пѣтя на възлизане. Който е счупвалъ свѣтлината въ себе си, той е вървѣлъ въ кривия пѣтъ, въ пѣтя на слизане. Значи, едни хора пречупватъ свѣтлината въ себе си, а други я счупватъ. Първитѣ отварятъ пѣтъ на Божествения животъ въ себе си, а вторитѣ затварятъ пѣтя на Божествения животъ, вследствие на което сами се подпушватъ и се натъкватъ на голѣми противоречия.

Красиво е това, което ви говорихъ, но важно е за васъ да знаете, че две сили, които иматъ една допирна точка, иматъ една равнодействаща. За васъ е важна допирната точка — любовта. Безъ любовта животътъ не може да се разбере. Тази е причината, поради която хората не разбиратъ живота и всѣкога оставатъ недоволни. Ако иматъ малко, недоволни сж; ако иматъ много, пакъ сж недоволни. Ако сж грозни, недоволни сж; ако сж красиви, пакъ сж недоволни. Нѣкоя мома е грозна, недоволна е, че никой не я обича, никой не я поглежда. Ако е красива, пакъ е недоволна, че много момци я обикалятъ. Следователно, и грозотата е лошо нѣщо, и красотата е лошо нѣщо. Кога? — Когато сж неразбрани, когато човѣкъ не знае, какъ да ги използва. Споредъ васъ красотата е най-малкото зло, грозотата е най-голѣмото зло. Богатството е най-малкото зло, сиромашията е най-голѣмото зло. Споредъ насъ по-вѣрно е обратното: красотата е най-голѣмото зло, грозотата е най-малкото зло. Богатството е най-голѣмото зло, сиромашията е най-малкото зло. Защо? — Защото сиромашътъ никой не може да обере, никой не мисли да го убива, да го трови. Богатиятъ, обаче, е въ очитѣ на всички. Апашътъ дебне да го обере; престѣпникътъ замисля да го убие. Ако богатиятъ си направи кжща, всички казватъ: Ще си направи кжща, разбира се. Колко бедни, колко нещастни хора е изнудилъ! Ако се облѣче хубаво, ако

облѣче децата си добре, кой какъ ги види, казва: Лесно е да се облѣче човѣкъ на чуждъ грѣбъ. И ние искаме да се облѣчемъ, да поживѣемъ добре, но отъ такива като него, за насъ редъ не дохожда. Така мисли всѣки, който нѣма допирна точка въ живота си. Който има допирна точка въ живота си, той правилно разбира нѣщата. За него сиромашията е най-голѣмото добро, а богатството — най-голѣмото зло. Кое отъ дветѣ положения е за предпочитане?—Най-голѣмото добро.

Азъ не говоря за сиромаси, които просятъ по улицитѣ, но имамъ предъ видъ онѣзи сиромаси, които вътрешно сж богати, а външно сиромаси. Тѣхното богатство е скрито, никой го не вижда, освенъ ако тѣ сами пожелають да го откриятъ на нѣкого. Влиза единъ такъвъ сиромасъ въ богатъ домъ и, като поседи малко, казва на домакина: Вие имате цигулка. Можете ли да я дадете малко да я опитамъ? — Знаешъ ли да свиришъ? — Малко. — Ние имаме една цигулка, отъ години седи на тавана, никой не я пипа. Свалятъ цигулката отъ тавана и я даватъ на този простъ, беденъ човѣкъ. Всички гледатъ, какво ще прави. Сиромасътъ взима цигулката, изчиства я отъ прахъ, туря нови струни, нагласява я и започва да свири. Всички слушатъ като замаяни. Чудятъ се на изкуството на този простъ човѣкъ. Тѣ го задържатъ у дома си, водятъ го по роднини, приятели, не го пущатъ да си отиде. Той имъ

говори за музиката, разкрива имъ, какво богатство се крие въ тѣхната стара цигулка и ги поощрява къмъ работа. Децата започватъ да учатъ, да свирятъ. Следъ това сиромаштъ напуска този домъ и отива да посети другъ нѣкой домъ, пакъ така привидно богатъ, а вътрешно сиромашъ.

Изпѣйте сега упражненията: „Изгрѣва слънцето“ и „Сила жива, изворна, текуща“.

Сега, като пѣете хорowo, пѣсенъта излиза добре. Обаче, ако единъ само пѣе, пѣсенъта нѣма да излѣзе добре. Отъ ко-го зависи това? — Освенъ отъ пѣвеца, още и отъ слушателитѣ. Ако публиката не е музикално настроена, и най-добриятъ пѣвецъ или музикантъ нѣма да изпълни програмата си добре. Съ ума, съ мисълъта си слушателитѣ трѣбва да подкрепватъ музиканта. Тѣ трѣбва да взиматъ такова участие, че мислено да придружаватъ пѣвеца или музиканта. Като слушатъ музиканта, всѣки за себе си да чувствува, като че хоръ пѣе. Мислитѣ на всички трѣбва да се отправятъ къмъ пѣвеца и да го придружаватъ. Мисълъ се изисква и отъ пѣвеца, и отъ слушателитѣ. Не само философътъ трѣбва да мисли, но и музикантътъ. Не е музикантъ този, който не мисли, но и философъ не е този, който не пѣе. Гениаленъ музикантъ е онзи, който едновременно пѣе и мисли.

Животъ безъ музика не е животъ. Музиката въздействува на човѣка въ всѣко наз-

правление. Съ музиката азъ изучавамъ свѣта, изучавамъ хората, гадаю съ нея. Съ музиката изследвамъ мисълта на човѣка. Когато правя тия изследвания, азъ свиря тихо, никой не чува. Като се свързва съ великия свѣтъ, създаденъ отъ Бога, свиренето ми има отзвукъ. Ако нѣкой слуша, нѣма да чуе една цигулка, но множество цигулки. Тоноветъ на тия цигулки се сливатъ съ моята въ единъ величественъ акордъ. Това показва, че Божиятъ свѣтъ е хармония и музика.

Следователно, когато мислитъ на хората сж хармонични, тѣ се сливатъ въ общъ акордъ. Работитъ на хората вървятъ добре, и тѣ се чувствуватъ разположени. Тогава и пѣсенята имъ е хармонична, и свиренето имъ е хармонично — всичко излиза вдъхновено. Когато умоветъ на хората сж въ съгласие съ Божествения животъ, всичко е хармонично. Това значи да има човѣкъ допирна точка съ любовта. При това положение, всѣка идея, която се роди въ ума на единъ човѣкъ, получава отгласъ въ умоветъ на всички хора. Тѣ казватъ: Заслужава да живѣе човѣкъ за Бога. Това значи силна мисълъ. Силната мисълъ е творческа. Тя премахва всички препятствия, които хората сж поставили на пътя си.

Сега отъ всички се изисква съзнателна, разумна работа. Мнозина се спѣватъ отъ мисълта, че хората отъ нашето общество не работили, както трѣбва. Кое е нашето общество и колко души го съставятъ? Едно обще-

ство се състои първо отъ двама души, после отъ четирма, следъ това отъ осмина, отъ шестнадесетина и т. н. Кой е първиятъ въ нашето общество? — Първиятъ е този, който носи двамата. Кои сж двамата? — Които носятъ всички останали. Двамата носятъ дънера на дървото, което има много клоне и клончета. Дойде нѣкой да ме пита, може ли да влѣзе въ нашето общество. Казвамъ му: Въ нашето обществено може да влѣзе всѣки, който е въ състояние да носи. Щомъ може да носи, той може да бжде единъ отъ двамата. Защо този човѣкъ иска да влѣзе въ нашето общество? — Да стане добъръ. — Това е стара философия. Бжди добъръ като поетъ, да напишешъ нѣщо ново, което да повдигне умоветѣ на хората, да изчисти сърдцата имъ, коренно да ги преобрази. Бжди добъръ като музикантъ, че като изсвиришъ или запѣешъ нѣщо, да събудишъ Божественото въ хората. Тази е азбуката на нашето учение. Такива трѣбва да бждатъ поетитѣ и музикантитѣ. Много отъ съвременнитѣ музиканти и поети работятъ за пари. Нѣкой ще даде концертъ, ще опредѣли цени на мѣстата отъ 40—200 лв. Ако нѣкой посети нашъ концертъ, и съ 200,000 лева нѣма да го пуснемъ да влѣзе. Най-многого е да го пуснемъ въ салона да стои правъ. И това е голѣма привилегия за него. Който веднѣжъ само присѣтствува на Божественъ концертъ, той никога нѣма да го забрави. Той ще се преобрази, ще разбере, ка-

кво нѣщо представя човѣшката душа, човѣшкиятъ духъ, човѣшкиятъ умъ и човѣшкото сърдце. И неговата душа ще се отвори, ще затрепти въ унисонъ съ Цѣлото, съ Великото въ свѣта. Не струва ли човѣкъ да даде за такъвъ концертъ всичкото си имане, цѣлия си животъ?

Стремете се всички да бъдете добри, нови пѣвци, нови музиканти! И стари, и млади — всички да пѣятъ, да разработватъ гласовете си. Вложете нова идея, новъ потикъ, новъ импулсъ въ пѣнието. Старитѣ желанія, старитѣ потици оставете настрана. Когато единъ свири или пѣе, всички взимайте участие, подкрепвайте го съ мисълта си. И тогава, който пѣе, ще пѣе вдъхновено; който слуша, и той ще бжде вдъхновенъ. Това значи музикално общество, това значи общество отъ хора, които иматъ великъ идеалъ, които иматъ за допирна точка въ живота си любовта.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

✱

14. Лекция отъ Учителя, държана на
25 януарий, 1928 г. София.—Изгрѣвъ.

Състояния на материята.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

Размишление.

Чете се темата: „Най-големата скръбъ“. Нѣма да четемъ всичкитѣ теми, защото скръбъта е заразителна, има опасностъ да се подадете на влиянието ѝ.

За следния пътъ пишете върху темата: „Цѣръ за най-големата скръбъ“.

Цѣръ има за всѣко нѣщо, но затова се изисква търпение. Съ търпение всичко се постига. За случая българитѣ си служатъ съ пословицата: „Капка по капка море става“ За да приложи търпението, човѣкъ трѣбва да се ръководи отъ единъ основенъ законъ, върху който да постави живота си. Отъ гледището на този основенъ законъ той ще си обяснява всички нѣща. Запримѣръ, какво ще отговорите на въпроса за отношението на ума и на сърдцето къмъ човѣка? Различни отговори могатъ да се дадатъ на този въпросъ, но важно е първо умътъ и сърдцето да се впрегнатъ на работа и тогава да се види, какво е тѣхното отношение къмъ човѣка. Да се впрегнатъ

на работа, това не значи, че трѣбва да имъ се заповѣдва. Само умниятъ човѣкъ може да заповѣдва, но не и глупавиятъ. Отговаря се на молитвитѣ на умния човѣкъ, но не и на молитвитѣ на глупавия. Последниятъ може да се моли цѣлъ день, но ни гласъ, ни услишание на неговитѣ молитви. Служителитѣ на Ваала се молиха цѣлъ день, но никакъвъ отговоръ не получиха. Когато Илия повдигна ума си нагоре и се помоли, веднага получи отговоръ.

Разумность, права мисль се иска отъ хората, а не празни думи. Безъ да мислятъ, мнозина казватъ: Животътъ е борба, животътъ е течение, което завлича човѣка. Като кажатъ така, тѣ сами се поставятъ въ безизходно положение. Споредъ тѣхъ животътъ е течение, което завлича човѣка, безъ да може да му се противопостави.—Не, когато умниятъ попадне въ условията на въздуха, той става птица; когато попадне въ условията на водата, той става риба; когато попадне при условията на земята, на твърдата почва, той започва да ходи на два крака като човѣкъ. Въздухътъ представя човѣшкия умъ; водата — човѣшкото сърдце, а твърдата материя — човѣшката душа. Следователно, който иска да развива ума си, той трѣбва да изучава свойствата на въздуха; който иска да развива сърдцето си, той трѣбва да изучава свойствата на водата, който иска да намѣри душата си, той трѣбва

да живѣе на сушата, да изучава свойствата на твърдата материя.

И тъй, човѣкъ трѣбва да изучава законитѣ и свойствата на разнитѣ видове материя, за да може да се справя съ нея. Ако въ него се събере въздухъ повече, отколкото трѣбва, той ще изпита вътрешни напрежения, голѣми течения, голѣми бури. Тия бури, като минаватъ презъ областта на ума, ще образуватъ голѣми вълни. Вълнитѣ пѣкъ правятъ пакости на човѣка. Въ края на краищата, най-безопасно за човѣка е на сушата, на почвата. Почвата, твърдата материя представя човѣшката душа, върху която растатъ ябълки, круши, грозде. Водата и въздухътъ сж потрѣбни като условия за развиване на човѣшката душа. По нея срѣщаме чисти извори, кристални води. Душата заповѣдва и на ума, и на сърдцето. Тя познава тѣхнитѣ свойства и може да ги управлява, безъ да ги вади отъ условията, въ които тѣ се развиватъ. Умътъ не може да живѣе вѣнъ отъ въздуха. Сърдцето не може да живѣе вѣнъ отъ водата. И душата не може да живѣе вѣнъ отъ твърдата почва. Думитѣ „не могатъ да живѣятъ“, подразбиратъ, че не могатъ да се проявятъ.

Съвременнитѣ хора се раждатъ и умиратъ, търсятъ щастие, но не го намиратъ. Докато го намѣрятъ, ще ги извикатъ за онзи свѣтъ. Има случаи, когато човѣкъ може да бжде щастливъ, но временно само. Запримѣръ, вървишъ по улицитѣ, никжде не намирашъ

вода, а голѣма жажда те мжчи. Срѣщашъ единъ човѣкъ, който носи въ ржката си шише съ вода. Той те погледне, схване положението ти и ти предлага да пиешъ вода отъ шишето му. Ти се напиешъ добре съ вода и си щастливъ, че си задоволилъ жаждата си. Другъ день вървишъ по полето, но си гладенъ. Срѣщашъ една крава, която спира предъ тебе и ти предлага отъ млѣкото си. Ти издоишъ малко млѣко и си щастливъ, че си задоволилъ глада си. Другъ пжтъ пжтувашъ въ планината и усѣщашъ голѣма жажда. По едно време чувашъ, че близо нѣкжде клокочи изворъ. Приближавашъ се при него, гребвашъ съ шепата си нѣколко пжти отъ неговата чиста, освежителна вода и си щастливъ, че можа да задоволишъ жаждата си. Както виждате, три случая въ живота ви носятъ щастие. Обаче, кой отъ тритѣ случая носи най-голѣмо щастие? Истинско щастие е онова, което е постоянно. И въ тритѣ случая щастieto не е постоянно. Защо? — Защото всѣки день не можете да срѣщате човѣкъ, който да ви дава вода отъ шишето си. Всѣки день не можете да срѣщате крава, която да ви предлага отъ млѣкото си. Всѣки день не можете да намирате такъвъ чистъ, планински изворъ, който да уталожва жаждата ви. Отъ нѣколко случая вие не можете да вадите заключение, че нѣщата всѣкога ще ставатъ по единъ и сжщъ начинъ. Въ природата нѣщата не се повтарятъ. Отъ единъ и сжщъ човѣкъ не можешъ да

пиешъ два пѣти наредъ вода. Отъ едно и сѣщо дърво не можешъ да ядешъ два пѣти наредъ плодове. Законъ е това.

Казвате : Докажи този законъ. — И да се докаже този законъ, пакъ ще знаете толкова, колкото преди доказването му. Ако отидете на театъръ да гледате нѣкаква драма, какво ще научите ? Ще видите, че героитѣ страдатъ, мжчатъ се. Ако сж млади, въ края на краищата ще имъ турятъ вѣнецъ на главитѣ, ще имъ направятъ кѣща и ще ги оставятъ да живѣятъ заедно. Още на другия день ще видите, че тази кѣща, този новъ домъ започва да дими. Народната пословица казва : „Кѣща безъ димъ не може“. Тази пословица е вѣрна не само по отношение на външната кѣща, но и по отношение на самия човѣкъ. И външно, и вътрешно човѣкъ дими. Защо ? — Защото по естество той е двойно сѣщество : едното сѣщество е жителъ на ада, а другото — жителъ на рая. Тѣзи сѣщества сж така свързани помежду си, че презъ цѣлия си животъ човѣкъ не може да се освободи отъ тѣхъ. Дето отиде свѣтлото сѣщество, тамъ ще бжде и черното. То навсѣкжде го следва неотклонно. Апостолъ Павелъ, великъ апостолъ, много плака и се моли на Господа да го освободи отъ тъмното сѣщество въ него, но Господъ му каза, че засега това сѣщество му е нужно. Ще дойде день, когато той самъ ще се освободи. Апостолъ Павелъ казва, че е намѣрилъ начинъ, какъ да се справя съ това

сжщество, но не казва, че абсолютно се е освободилъ отъ него. Нито Христосъ е билъ свободенъ отъ това тъмно сжщество. Духътъ на Христа бѣше свързанъ съ плътта, съ тъмното сжщество, което понесе грѣховетъ на човѣчеството. Щомъ Христосъ не може да се освободи отъ това тъмно сжщество въ себе си, за васъ още повече нѣма да се направи изключение. Въ живота изключения не сжществуватъ. Обаче, Христосъ дава методи, какъ може човѣкъ да се справи съ това сжщество, да го направи слуга на Божественото въ себе си.

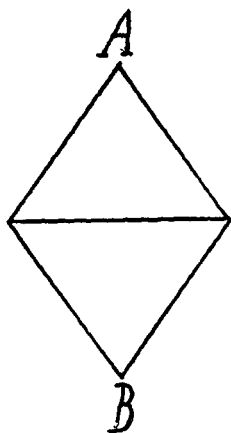
И тъй, когато се натѣква на известни мжнотиин въ себе си, човѣкъ трѣбва добре да мисли, да търси начини, какъ да се справи съ мжнотиитѣ си. Щомъ човѣкъ не може да реализира една свѣтла идея, въ него се образува празнина, която му причинява редъ страдания и нещастия. Природата не търпи никакви празнини. Следователно, всѣка празнина въ живота на човѣка се дължи на нѣкаква нереализирана свѣтла мисль въ миналото му. Запримѣръ, дохожда при васъ единъ човѣкъ, изпратенъ отъ Бога, да му помогнете въ нѣщо. Вие работите върху своитѣ добродетели, но въ този моментъ друго нѣщо ви занимава и отказвате всѣкаква помощ на човѣка. Той си отива недоволенъ, огорченъ отъ васъ. Вашиятъ отказъ създава една празнина въ живота ви. Единъ день тази празнина ще ви причини нѣкакво нещастие. Като страдате, като се мжчите, най-после ще запълните тази

празнина и ще се научите, какъ трѣбва да се изпълнява волята Божия. Тѣй щото, когато нѣкой човѣкъ ви преследва, ще знаете, че въ миналото си нѣкога вие не сте му направили онова добро, което е било нужно за неговото повдигане. Човѣкъ трѣбва да прави добро, за да не го сполети зло. Доброто е храна, условие за развитие на сърдцето. Най-малкото добро е капка вода, която се втича въ сърдцето и увеличава неговитѣ притоци.

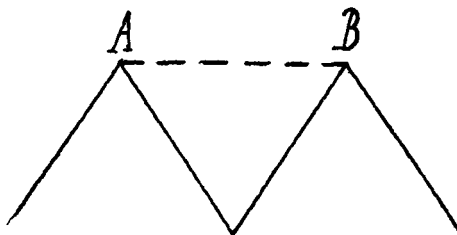
Българитѣ казватъ: „Капка по капка море става“. Морето представя човѣшкото сърдце. Широко трѣбва да бжде човѣшкото сърдце, защото въ него се складиратъ грамадни богатства. Доброто оформява, развива и организира силитѣ на човѣшкото сърдце. Щомъ сърдцето се прояви, умътъ се свързва съ него и започватъ заедно да работятъ за реализиране на великитѣ идеи на душата. Умътъ и сърдцето сж два велики центъра, чрезъ които душата реализира своитѣ идеи. Безъ умъ и безъ сърдце душата не може да се прояви.

Казано е въ Битието: „И създаде Богъ човѣка по образъ и подобие свое“. Вие гледате човѣка и намирате, че той не представя истинско подобие на Бога. Тогава представите си мислено идеаленъ човѣшки образъ и приемете, че той е подобие на Бога. Ако нарисувате на черната дъска единъ ромбъ, истински ли е той? — Не, тази фигура е подобие на ромба. Ромбътъ има четири жгла, отъ

които два по два срещуположните сж равни помежду си. Запримѣръ, жгълтъ А е равенъ



на жгъла В. Този ромбъ (фиг. 1) може да се разложи така, че върховетѣ на жглитѣ А и В да сж поставени на една плоскостъ. Тогава тия жгли ще представятъ два планински върха. Правата АВ представя единъ отъ диагоналитѣ на ромба, който не се вижда. Тази фигура е перспективна представа на ромба. За да си представимъ ромба въ това положение, ние приемаме, че странитѣ му сж



фиг. 1

въ движение. Между двата върха се образува долина. При движението на странитѣ на ромба се вижда, какъ функциониратъ силитѣ въ жи-

вата природа. Едни отъ тия сили сж възходещи, а други — низходещи. Долината представя лошитѣ условия на живота.

Ако нарисувате човѣшкото лице геометрически, то представя красива фигура. Въ него сж концентрирани всички козмически сили. Всички планети, всички слънчеви системи се отразяватъ въ човѣшкото лице. Следователно, по човѣшкото лице можете да изучавате цѣлата астрономия. Слънцето, луната и звездитѣ могатъ да се поставятъ на човѣшкото лице. Така погледнато, човѣшкото лице има вече смисълъ. Много сили сж работили за неговото създаване. Ето защо, когато видите лицето на човѣка, радвайте се, че виждате цѣлия козмосъ въ миниатюръ. Не мислете, дали сте красиви или не, но знайте, че лицето ви представя небето и земята, създадени отъ Бога. Докато гледате на въпроса по този начинъ, вашето лице всѣкога ще бжде младо и красиво. Щомъ престанете да гледате на лицето като на небе, на което се виждатъ слънце, луна и звезди, то ще започне да се набръчква и остарява. Днесъ хората остаряватъ за нищо и никакво.

Изкуство е човѣкъ да разбира своя животъ, да разбира своя организъмъ, да познава лицето си и да чете по него. Който не разбира живота, той не може да бжде щастливъ. Не е въпросъ да бждете щастливи за себе си, но да се радвате на всичко, което Богъ е създалъ, както и на това, което вие

сте направили. Щастливъ ли е съвременниятъ човѣкъ? — Не е щастливъ. Отъ сутринъ до вечеръ той роптае, сърди се, гнѣви се, отъ всичко е недоволенъ. Докато е доволенъ, човѣкъ се намира въ горната частъ на ромба, въ жгъла А, въ рая. Щомъ стане недоволенъ той слиза въ долната частъ на ромба, въ ада. Докато билъ въ рая, Адамъ се намиралъ въ горната частъ на ромба, въ жгъла А. Щомъ съгрѣшилъ, той излѣзълъ отъ рая и слѣзълъ въ жгъла В, въ ада. Богъ лишава недоволния отъ всички блага, за да го смири, да го направи доволенъ. Като изгуби всичко, каквото е ималъ, човѣкъ казва: Ще върша волята Божия, че каквото Богъ даде. Този човѣкъ е слѣзълъ въ долната частъ на ромба и се е примирилъ съ положението си.

Това върши природата всѣки день съ човѣка. За недоволния тя обръща рая надолу, поставя ангелъ да пази предъ вратата и казва: Раятъ не е мѣсто за недоволни. Той е мѣсто за доволни, за смирени хора. Казватъ: Кой остана въ рая следъ изгонването на Адамъ и Ева? — Въ рая останаха послушнитѣ синове и дъщери на Бога. Адамъ и Ева, синътъ и дъщерята на първия Адамъ, не послушаха Бога и затова ги изпждиха отъ рая, да отидатъ въ свѣта, тамъ да се плодятъ и размножаватъ. Има надежда единъ день и тѣ да се върнатъ отново въ рая. Всички съвременни хора сж непослушнитѣ синове и дъщери на първия Адамъ. Това не значи, че пър-

виятъ Адамъ е билъ грѣшенъ. Той билъ добъръ и праведенъ човѣкъ, но синоветѣ и дъщеритѣ му и досега сж извънъ рая за непослушанието си къмъ Бога. Тѣхното непослушание се проявява въ това, че ядатъ плодове отъ забрененото дърво. Малко непослушание е това, но повдига голѣмъ въпросъ. И днесъ виждате, какъ майката взима пръчицата, потупва детето си, че безъ разрешение кжсало плодове въ градината. Като го натупа добре, изпжди го навънъ.

Следователно, като ученици, отъ всички се изисква послушание. Абсолютно вътрешно послушание—това е първото условие, което се иска отъ ученика. Послушанието е първиятъ законъ, върху който се крепи хармонията. Докато човѣкъ не възстанови своята вътрешна хармония, докато не възстанови хармония съ окръжаващата срѣда, той не може да се ползува отъ Божиитѣ блага, отъ Божието благословение.

И тѣй, като ученици, отъ всички се иска работа. Всѣки трѣбва да работи съзнателно върху себе си, да приготви условия за идването на любовта. Любовта може да се разглежда отъ три страни: като проява на ума, като проява на сърдцето и като проява на душата. Като проява на сърдцето, любовта се различава отъ тази на ума и на душата. Да работите върху себе си пѣкъ, това значи, да знаете, какъ да възприемате необходимото количество въздухъ, вода, свѣтлина и земя.

Човѣкъ трѣбва да има въ себе си свѣтлина, въздухъ, вода и земя. Земята е необходима като мѣсто за почивка. Като пътникъ, човѣкъ трѣбва да спре нѣкжде, да си почине. Душата е мѣстото, на което той може да си почине. Казватъ нѣкои: Канара на моя животъ. Думата канара символизира душата. „Домъ, построенъ на канара, нѣма да се разруши“ — е казано въ Писанието. Значи, душата е най-устойчивото мѣсто, на което човѣкъ може да съгради живота си. Душата е мѣстото, дето растатъ най-хубавитѣ плодове. Който нѣма душа, той е безплоденъ. Безплодниятъ нищо не може да постигне.

Какво представя душата за човѣка, се вижда отъ стиха, въ който Христосъ казва: „Ако цѣлиятъ свѣтъ спечеля, а душата си изгубя, нищо не се ползувамъ“. Всички съвременни народи се борятъ за земя. Правъ е стремежътъ имъ за придобиване на земя, но тѣ не схващатъ вътрешния смисълъ на земята. Да се стремишъ къмъ придобиване на земя, това значи, да дадешъ условия на душата си да се прояви. Ето защо, човѣкъ трѣбва да има само толкова земя, колкото му е нужна — ни повече, ни по-малко. Единъ день земята ще бжде така разпредѣлена, че всѣки ще вземе такава частъ, която да отговаря на степенъта на неговото развитие. Тогава всѣки ще си направи на своята земя една къща съ нужното количество свѣтлина, въздухъ и вода.

Какво представятъ въздуха, водата и земята за човѣка? Въздухътъ символизира ума; водата символизира сърдцето, а земята, твърдата материя символизира душата. За да разберете отношенията между ума, сърдцето и душата, трѣбва да разберете отношенията, които съществуватъ между въздуха, водата и земята. За да изучите законитѣ на различнитѣ видове материя, ще отидете при земеделцитѣ, които обработватъ земята; после — при рибаритѣ, които ловятъ риба и най-после — при птицевѣдцитѣ, които отглеждатъ птици. Въ края на краищата ще видите, че и рибитѣ, и птицитѣ се стремятъ къмъ земята и къмъ сушата. Рибитѣ приготвятъ условия за развиване на човѣшкото сърдце. Птицитѣ приготвятъ условия за развиване на човѣшкия умъ. Животнитѣ пъкъ приготвятъ условия за развиване на човѣшката душа. Ако рибитѣ, птицитѣ и млѣкопитаещитѣ изчезнатъ преждевременно отъ земята, развитието на човѣка моментално ще се преустанови. Ако разгледате човѣка съ окото на ясновидеца, ще видите въ него всички видове животни и растения, всички рѣки, морета и океани, всички гори и планини. Изобщо, външниятъ свѣтъ е отразенъ въ самия човѣкъ, но въ миниатюръ. Затова, именно, наричатъ човѣка малка вселена, или микрокосмосъ. Така трѣбва да гледате на себе си, ако искате да се самовъзпитавате. Иначе, каквито усилия да правите, вие можете само да се дресирате, но не и да се възпи-

тавате. Дресировката нищо не ползува. Тя е толкова трайна, колкото златният прах върху мѣдния предметъ. Дресирането е подобно на позлатяването на нѣкой предметъ. Колкото и да дресирате едно животно, щомъ го поставите при старитѣ условия на неговия животъ, то отново ще подивѣе. Сжщото се отнася и до човѣка. Колкото и да дресирате дивака, щомъ го поставите при условията на неговия животъ, той пакъ дивакъ остава.

И тъй, не развивайте въ себе си това, което не е Божествено, защото, при пръвъ удобенъ за него случай, ще го изгубите. Щомъ го изгубите, ще страдате. Защо трѣбва да страдате за чужди нѣща? Често хората страдатъ отъ чужди мисли, отъ чрезмѣрна работа, отъ голѣми тревоги и т. н. Въ всичко това има нѣщо чуждо, нѣкакви примѣси. Ще кажете, че нѣкой измислилъ нѣщо, направилъ нѣкакво откритие. — Никакво откритие не е направилъ той. Единствениятъ, Който мисли, това е Богъ. Човѣкъ само копира това, което Богъ е създалъ. Нѣкой минава за изобретателъ само затова, че използувалъ нѣкои природни сили и ги впрегналъ на работа. Обаче, той не ги е използувалъ за повдигане на човѣчеството, но за неговото падане, за унищожаване и убиване на хора. Вследствие на това този изобретателъ ще отговаря за своитѣ открития. Знаете ли, какво ще бѣде положението на онзи изобретателъ, който е измислилъ бомбитѣ за убиване на хора? Всѣка

бомба, която е ударила на живо месо, ще се отрази и въ неговия мозъкъ.

Съвременнитѣ хора страдатъ отъ много огънь. Тѣ произвеждатъ голѣми експлозии помежду си. Въ който домъ влѣзете, ще видите, че мжжътъ и жената цѣкатъ, произвеждатъ огънь съ своя кремъкъ и огнило. Това голѣмо количество огънь изпарява водата въ организъма на мжжа и жената, вследствие на което въ ума имъ настава голѣма сухота. Отъ голѣмата сухота тѣ не могатъ да мислятъ. Какво трѣбва да правятъ, за да намалятъ количеството на този огънь? — По-силниятъ отъ тѣхъ трѣбва да се заеме да трансформира тази енергия, да я превърне въ мисълъ, т. е. да я впрегне на работа. Така лѣкуватъ болни, които иматъ висока температура. Поставятъ болния при условия силно да се изпоти, отъ всѣка негова пора да излѣзе вода. Щомъ се изпоти, вътрешниятъ и външниятъ огънь се уравновесяватъ, и болниятъ се успокоява, започва да мисли правилно. Изобщо, съвременнитѣ хора сж майстори за произвеждане на огънь, но не сж майстори за произвеждане на вода. Когато човѣкъ се успокои, това показва, че той е възстановилъ своето равновесие. Въ такъвъ случай, неговото спокойствие трѣбва да се предаде и на окръжаващитѣ. Ако тѣ се успокоятъ, той е придобилъ вътрешното си равновесие. Ако тѣ не се успокоятъ, и той не се е успокоилъ.

Мнозина казватъ, че вѣрватъ въ Бога. Вѣрватъ въ Бога, а сж неспокойни. Истинската вѣра включва въ себе си такива елементи, които никога не се губятъ. Тя е подобна на златото, което банкерътъ има въ касата си. Той казва: Азъ имамъ голѣмо количество златни монети въ касата си. Като каже това, той не трѣбва да се безспокои, че нѣкога ще ги изгуби. Той ще пусне тѣзи монети въ обръщение, ще работи съ тѣхъ, но въ края на краищата тѣ пакъ ще се върнатъ при него но съ една придобивка. Това значи вѣра. Каква вѣра е тази, която ту се придобива, ту се губи? Нѣкой банкеръ се хвали съ своето богатство, но се страхува, че ще го изгуби. — Това не е истинско богатство. Това не може да бжде положителна вѣра. Такива богати лесно губятъ богатството си. Щомъ изгубятъ богатството си, тѣ изгубватъ и вѣрата си. Тогава нито богатството имъ е било тѣхно, нито вѣрата имъ е била силна. Тѣ не сж имали онзи елементъ на вѣрата, съ който да издържатъ на изпитанията.

Спокойствие се иска отъ човѣка, за да издържа на изпитанията. Луната дава спокойствие. Майка на спокойствието е луната. Тя влияе върху въображението на човѣка. Който има силно развито въображение, той може да понася изпитанията съ голѣмо спокойствие. Който нѣма добре развито въображение, той нѣма спокойствие въ себе си. Когато се намѣрите въ трудно положение, въ нѣкаква мжч-

нотия, започнете да работите съ въображението си. Представете си, че сте си купили много земя, направили сте си къща, отишли сте въ странство да учите езици и се връщате обогатенъ съ знания. Като си представите тия нѣща, нѣма да забележите, какъ ще се успокоите, ще трансформирате състоянието си. — Възможно ли е да постигнемъ това нѣщо? — Като си въобразите, че сте придобили богатства, знания, че разпореждате на дѣсно — на лѣво, това е достатъчно за васъ — повече не ви трѣбва. Като сте неразположени, представете си, че седите предъ единъ голѣмъ оркестъръ и слушате музика. Щомъ си представите тази картина живо, ще започнете да чувате музиката. — Ама ще кажатъ хората, че сме смахнати. — Да казватъ, каквото искатъ. За предпочитане е човѣкъ да живѣе въ въображението си, на луната, отколкото да ходи съ увиснала глава, отчаянъ и обезсърденъ, да не намира смисълъ въ живота.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате желанията си, да знаете, на кои отъ тѣхъ да давате предимство. Едни отъ желанията ви сж на мѣсто, а други не сж на мѣсто. Нѣкой се оплаква отъ своитѣ лоши желания, отъ своитѣ пороци. Не се спирайте върху пороцитѣ си, но ги изучавайте. Пороцитѣ не сж нищо друго, освенъ нереализирани мисли и желания, непроявени добродетели. Всѣки порокъ подразбира неразрешена задача. Като знаете това, имайте готовностъ да раз-

решавате задачите, които ви сж дадени. Всяко желание съдържа въ себе си динамическа сила, която трѣбва да се впрегне на работа. Ако тази сила не се впрегне на работа, тя ще произведе лоши резултати. Ето защо, ученикътъ трѣбва да знае, какъ да работи съ динамическитѣ сили на своя организъмъ. За това не се изискватъ голѣми усилия. Малката искра е въ състояние да запали цѣлата земя. Дайте тази запалка въ ръцетѣ на малкото дете, и то ще запали земята. Най-малкото усилие, на време приложено, е въ състояние да реализира една мисълъ. Речете ли да философствувате, дали тази мисълъ може да се реализира, какъвъ ще бжде резултатътъ ѝ, никакво постижение нѣма да имате. При това положение, за реализирането на тази мисълъ, сж нужни месеци и години. Докато човекъ прилага нѣщата безъ да философствува, тѣ ставатъ лесно. Щомъ философствува, безъ да прилага, нѣщата ставатъ мъчно. Като дойде нѣкоя Божествена мисълъ въ ума ви, веднага пристѣпете къмъ приложението ѝ. Що се отнася до Божественитѣ мисли, прилагайте ги безъ разсѣждане. Колкото повече философствувате върху тѣхъ, толкова повече постижението имъ се отдалечава. Вие трѣбва да прилагате Божественитѣ мисли, за да развиете вътрешна хармония въ себе си — хармония въ своитѣ мисли, чувства и постѣпки.

Безъ тази хармония сърдцето и умътъ не могатъ да се развиватъ. Безъ тази хармония душата не може да даде никакви плодове. Докато служите на Божественото, работитѣ ви ще вървятъ добре, ще имате добри резултати. Щомъ връзкитѣ ви съ Божественото се прекъснатъ, животътъ ви ще бжде пълненъ съ разочарования. Който върви въ Божествения пътъ, той не знае, какво значи падане.

Христосъ дойде на земята да покаже на хората, какъ трѣбва да живѣятъ. Апостолъ Павелъ, последователъ на Христа, искаше да спаси еврейския народъ, но съ това свое желание той се отклони отъ своето предназначение. Защо? — Защото веднѣжъ Христосъ спаси свѣта, нѣмаше защо Павелъ да го спасява. Единъ е спасителътъ въ свѣта, нѣма защо повече спасители да се явяватъ. Само Богъ спасява. Ние можемъ да бждемъ само проводници на Божиитѣ мисли. Христосъ изпрати Павла да проповѣдва между езичниците, като му каза да не се мъчи да спасява еврейския народъ. Христосъ е предвидѣлъ начинъ за спасяване и възпитание на еврейския народъ. Често и вие изпадате въ положението на Павла, искате да обърнете цѣлия вашъ родъ къмъ Бога. Казвамъ: Не се бъркайте въ Божиитѣ работи. Богъ има специфични методи за спасяване на всѣка душа. Докато майкитѣ и бащитѣ ви, братята и сестритѣ ви не сподѣлятъ вашитѣ идеи и ви противодействуватъ, вие по никой

начинъ не можете да имъ въздействувате. Не се занимавайте съ работи, които не влизатъ въ вашата областъ. Ако мислите, че можете да обърнете свѣта къмъ Бога, вие ще се намѣрите въ положението на онѣзи 12 души, които, въ името на Христа и Павла, отишли да пждятъ духоветѣ отъ единъ бѣснуетъ. Бѣснуетиятъ имъ казалъ: Христа познавамъ, Павла познавамъ, но вие кои сте, не познавамъ. Хвърлилъ се отгоре имъ и ги набилъ. Божията сила не се проявява въ множеството, но въ единството, въ хармонията между душитѣ. Тѣзи 12 души били хора безъ умъ, безъ сърдце и безъ душа. Такива хора не могатъ да вършатъ Божиитѣ работи. Човѣкъ нищо не може да направи безъ умъ, безъ сърдце и безъ душа.

И тѣй, който не е намѣрилъ душата си, да я намѣри. Не е въпросъ за обръщане къмъ Бога, за спасение. Важно е за човѣка да намѣри своя умъ, своето сърдце и своята душа и да научи законитѣ, които ги управляватъ. Въ това седи истинското учение.

Ние взимаме ума, сърдцето, душата и духа като символи. Въздухътъ символизира ума, водата символизира сърдцето, земята символизира душата, а свѣтлината символизира духа. Когато духътъ се възцари въ човѣка, неговата свѣтлина ще изгрѣе въ душата му, и плодоветѣ на тази душа ще почнатъ да зрѣятъ. Това означава присѣствие на духа. Следователно, ако въ човѣка нѣма въздухъ,

вода и земя, какво ще го ползува слънцето? Човѣкъ трѣбва да има въ себе си въздухъ, вода и земя, за да могатъ топлината и свѣтлината да проникнатъ въ него, да види изгрѣването на слънцето. Казано е, че слънцето на душата никога не залѣзва. Това е реалното въ свѣта.

Сега вие мечтаете за спокоенъ животъ, и понеже не го намирате на земята, представяте си го на онзи свѣтъ. Казвате: Като отидемъ на онзи свѣтъ, ще влѣземъ въ рая. И започвате тогава да си въобразявате единъ особенъ рай. Обаче, като отидете на онзи свѣтъ, ще видите, че нищо нѣма отъ това, което сте си въобразявали на земята. Ако действително попаднете въ рая, вие ще се намѣрите при условия, каквито никога не сте си въобразявали: богатство, щастие, изобилие. Като ви дотегне това щастие, ще слѣзете на земята да се разсѣете. Този рай е за хората на земята, които сж мечтали за него, които сж го търсили. Слънцето, луната, звездитѣ сж създадени за човѣка, да ги изучава, да се свързва съ онѣзи разумни, възвишени същества, които живѣятъ тамъ. Щомъ тия същества сж интелигентни, съ сърдца и души, тамъ ще има и въздухъ, и вода, и земя. Има системи, въ които грѣятъ три слънца: когато едно отъ тѣхъ залѣзе, второто изгрѣва. Какъ бихте живѣли въ такъвъ свѣтъ? За да живѣе човѣкъ тамъ, мозъкътъ, нервната му система трѣбва да се приспособятъ къмъ условията

на тия системи. Законитѣ въ този свѣтъ сѣ съвършено различни отъ тия на земята. Свѣтътъ на третѣ слънца подразбира троеличието на Бога, за което се говори въ православната черкова.

И тъй, за да прогресирате, вие трѣбва да възстановите своята вътрешна хармония, да хармонизирате душитѣ си. Въ това седи истинската радостъ. Радостта е плодъ на живота. Следователно, радвайте се на живота, който днесъ имате, а не на този, който очаквате въ рая. Вие ще влѣзете въ рая съ плодоветѣ на сегашния животъ. Затова, стремете се да използвате условията на сегашния си животъ, да имате добри плодове, съ които да влѣзете въ рая. Тамъ ще ви се дадатъ най-добри условия. Обаче, никога не считайте, че сте бедни. За да не ви сполетятъ неприятности, мислете, че сте богати, че разполагате съ много нѣща въ живота. Въ онзи свѣтъ просеци не приематъ. Да просишъ, това значи да мислишъ, че си нещастенъ. — Не, ще работишъ, ще изкарвашъ прехраната си. Нѣма да очаквашъ на готово, но ще работишъ. Каквото изкуство имашъ, ще го приложишъ и ще получишъ Божието благословение. Просията е наказание. Обаче, казано е въ Писанието: „Просете и ще ви се даде!“ Тази просия коренно се различава отъ обикновената. Въ този стихъ се говори за просене отъ Господа. Да просите отъ Господа е едно, да про-

сите отъ хората е друго. Шомъ е далъ животъ на човѣка, Богъ му е далъ и хлѣбъ. Шомъ му е далъ умъ, Той е далъ и храна за този умъ. Шомъ му е далъ сърдце, Той е далъ и храна за това сърдце. Веднѣжъ човѣкъ дошълъ на земята, Богъ е предвидѣлъ всички негови нужди. Задачата на животнитѣ е да събиратъ магнетизъмъ. Докато животнитѣ сж здрави, и хората ще бждатъ здрави; щомъ животнитѣ започнатъ да боледуватъ, и хората ще боледуватъ. Ето защо, ние трѣбва да бждемъ приятелски разположени спрямо животнитѣ, за да можемъ да се ползуваме отъ магнетическитѣ сили, които тѣ складира въ себе си.

Както виждате, за да възприеме човѣкъ новия мирогледъ на живота, той трѣбва да се свърже съ Божествения свѣтъ, да види, какъ разумнитѣ същества работятъ тамъ, да научи законитѣ на този свѣтъ. По този начинъ човѣкъ ще види, какъ всичко съдействува за неговото добро и му помага. Небето му помага; рибитѣ, птицитѣ, млѣкопитаещитѣ, растенията му помагатъ; свѣтлината, въздухътъ, водата и земята сжщо така му помагатъ. Изобщо, всичко живо въ свѣта помага на човѣка. Богъ ни помага и говори чрезъ всичко. Защо? — Защото сме дошли въ последнитѣ времена, въ края на епохата. Сега сме въ епоха на ликвидация.

По какво се познава, че е дошло време на ликвидация? — По голѣмото разтърсване,

което иде сега на земята. При това разтърсване и най-дебелитѣ глави ще узрѣятъ. Нѣма да остане глава, която да не се разтърси и узрѣе. Каквито вѣрвания и да имате, главитѣ на всички ще узрѣятъ, ще разбератъ, че има единъ законъ въ свѣта, който управлява цѣлата вселена. Рѣзка нѣма да се измѣни отъ този законъ заради вѣрванията и теоритѣ на хората. Всички хора трѣбва да дойдатъ до правилно разбиране на живота. Едно е това разбиране! Накждето и да текатъ рѣкитѣ, все на едно мѣсто ще отидатъ. Не чакайте деня, когато насила ще ви накаратъ да бѣгате, защото, като бѣгате, можете силно да се задъхате и да не стигнете на опредѣленото време. Докато има още време, вървете умѣрено, спокойно, да бждете готови за новата епоха, която иде. Новата епоха изисква нови хора, т. е. млади хора, съ умове и сърдца просвѣтени, съ души възвишени. Казано е въ Писанието: „Всички ще бждете научени отъ Бога“. — Кога ще дойде това време? — Иде вече времето, когато всички хора ще бждатъ научени отъ Бога. Той ще имъ говори, ще ги учи, а тѣ ще Му служатъ. Това значи: „Капка по капка море става“.

Сега отъ всички се изисква да знаете законитѣ за създаването на водата, за да образувате морета около себе си. Време е вече да се върнете въ рая, отъ който сте изпждени. Ще учите, ще работите, ще се молите да ви

върнатъ въ рая, при добритѣ условия. Адамъ и Ева не послушаха Господа, ядоха отъ забраненото дърво. Осемъ хиляди години вече, какъ човѣчеството опитва послѣдствията на своето непослушание. Какво сж постигнали въ този пжтъ? — Нищо особено. Сега трѣбва да се върнатъ отъ този пжтъ, да влѣзатъ въ новия животъ, да приложатъ послушанието. Новиятъ пжтъ подразбира право разбиране на живота. Това разбиране ще внесе миръ въ всѣки домъ, въ всѣко сърдце и въ всѣка душа. Тази е задачата, която трѣбва да се реализира въ живота. Вие очаквате Духа да ви посети и тогава да започнете работа. — Не, Духътъ не иде по механически начинъ. Всѣки отъ васъ носи въ джоба си най-малко по сто семена. Какво трѣбва да прави? Дето мине, той трѣбва да сѣе, да прѣска тия семена. — Ами хората ще искатъ ли нашитѣ семена? — Прѣскайте семената си и не питайте. Когато е въпросъ за правене на добро, не се пита. Щомъ е за злото, питайте човѣка, да му направите ли зло, или да не правите. Искашъ да откраднешъ коня на нѣкой човѣкъ. Нѣма да го откраднешъ безъ да питаешъ. Ще отидешъ при него и ще му кажешъ: Искамъ да открадна коня ти. Позволявашъ ли? — Слушай, ако имахъ само единъ конь, не бихъ ти позволилъ, но понеже имамъ два коня, единиятъ ти подарявамъ. Качи се сега на коня, който ти подарявамъ, да видя,

какъ изглеждашъ. Прилича ти да ездешъ конь. Хайде сега добъръ пжтъ! Щомъ речешъ да направишъ добро на нѣкого, не питай. Това подразбира пословицата: „Капка по капка море става“. На болни, на страдащи, на бедни носете вашитѣ свѣтли, красиви мисли и чувства и не се страхувайте.

Като ученици, вие трѣбва да бждете носители на красивото и възвишеното въ свѣта. Въ Школата се даватъ редъ случаи, дето можете да прилагате вашитѣ мисли и чувства. Запримѣръ, нѣкой отъ ученицитѣ се проявява неправилно: започва да буйствува, да изопачава истината, да злослови по адресъ на новитѣ иде, на новото учение. Това сж нѣща, допуснати отъ разумния свѣтъ като предметно учение. Ученицитѣ трѣбва да се учатъ отъ тия нѣща. Ако въ обикновенитѣ училища учителитѣ си служатъ съ пособия като предметно учение, колко повече това е необходимо за такава велика Школа, каквато е тази, която следвате. Много образци ще изпрати невидимиятъ свѣтъ като предметно учение за ученицитѣ, било положителни или отрицателни, но вие трѣбва да прилагате знанието си, да се учите отъ тѣхъ. Ако прилагате добритѣ си мисли и чувства, и вие ще се ползувате, и на онѣзи, които сж послужили за предметно учение, ще помагате. Ако не прилагате това, което сте научили, нито вие ще се ползувате, нито тѣ ще се ползу-

ватъ. — Ама защо се явяватъ такива неправилности между ученицитѣ? — Всичко, което става въ Школата, е допуснато. Това сж задачи за разрешаване, които вие можете да решите. Тѣ сж задачи и за васъ, и за онзи, който неправилно се проявява. Нѣкоя сестра се проявява неразумно. Защо? Тя не е просвѣтена още, не разбира идеитѣ и ги изопачава. — Защо трѣбва да бжде така? — Това е въпросъ, на който не може да се отговори.

Въ древността единъ царъ срещналъ една млада, красива жена. Той харесалъ тази жена и я взелъ при себе си. Указало се, че тя била жена на единъ беденъ човѣкъ, който нѣмалъ никаква радостъ въ живота си, освенъ нея. Бедниятъ тръгналъ подиръ жена си, плакалъ, молилъ се да му я върнатъ. Като видѣлъ нещастieto на този беденъ човѣкъ, царътъ го извикалъ и му казалъ; Ето, вземи жена си и върни се назадъ. Защо плаче този човѣкъ? — Взели му нѣщо, което го правило щастливъ. Царътъ върналъ това, което взелъ. Вие можете ли да върнете на човѣка това, което му е отнето?

Следователно, когато видите нѣкаква неправилностъ въ Школата, че нѣкой се е отклонилъ отъ правия пѣтъ, т. е. изкривилъ малко пѣтя си, не питайте, защо става това, не хвърляйте камъни върху него, да увеличавате спѣнкитѣ му, но помагайте му по нѣкакъвъ начинъ да се почувствува кат

въ свой домъ, между близки, които се интересуватъ отъ неговото положение. Не му ли помогнете вие, отвънъ ще дойдатъ хора да му помогнатъ, но тѣ ще го изопачатъ, ще го използватъ за свои лични цели. Много противници на Божественото учение чакатъ вънъ отъ Школата, да пипнатъ нѣкоя жертва въ ржката си, да спечелятъ нѣщо отъ нея. Не е лесно да станешъ жертва на нѣкого. Това значи, да попаднешъ въ ржце на хора, които ще те ограбятъ. — Какво ще ограбятъ?—Ще ограбятъ сърдцето ти, ума ти, ще поробятъ душата ти и ще те изхвърлятъ на пжтя като парцалъ. И следъ голѣми страдания най-после тази жертва ще се върне въ пжтя, който носи животъ, свѣтлина и свобода. Божественото учение, обаче, нѣма жертви и не иска жертви. Тамъ има само служители. Казано е въ Писанието: „Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да е оставилъ майка и баща заради мене, да не е получилъ стократно“. Не е имало случай въ анализъ на човѣчеството, да служи човѣкъ на Бога и да не му се е въздало стократно. Обаче, служи ли на човѣка, не е било случай да не му се отнеме стократно. Отъ човѣка зависи, кой пжтъ да избере и, като избере единъ или другъ пжтъ, какъ да използва богатата, които му се даватъ.

Срѣщате единъ човѣкъ и му говорите хубави, прави работи. Залознавате го съ новото, съ истината, но каквото му гово-

рите, той вижда въ всичко нѣщо криво, изопачено. Защо? — Такова е състоянието му. Този човѣкъ е болезнено чувствителенъ. Дето пипнешъ, все го боли. Както да пипнешъ, рана ще му причинишъ. Ако речешъ да го насърдишъ, ще ти каже да се махнешъ, нищо да не му говоришъ. Седнешъ близо до него, ще те накара да се отдалечишъ, настрана да отидешъ. Такъвъ човѣкъ нито го пипай, нито му говори нѣщо. Умътъ и сърдцето му не сж сформирувани; душата му е замжтено яйце, което преждевременно се е счупило, не е дочакало времето на своето излупване. Опасно е това състояние за човѣка. Всѣко яйце трѣбва да се излупи на опредѣленото за него време, за да може животътъ, който излиза отъ яйцето, да се развива правилно. И тогава, каквото и да говорите на такъвъ човѣкъ, както да го пипате, той вижда въ всичко само добро и красиво.

Като ученици, трѣбва да знаете, че и вие се намирате въ такава обвивка, въ такава черупка, като тази на яйцето, и всѣки чака опредѣления за него часъ, да се пукне тази обвивка, да излѣзе животътъ оттамъ; всѣки чака да се пукне пжпката, да се разцѣпти и да разнесе навсѣкжде своето благоухание. За това, четири нѣща се изискватъ отъ ученика: любовъ, свѣтлина, миръ и радостъ. Въ изявяването на тия нѣща е смисълътъ на живота.

Сега, мислете върху всичко, което говорихъ тази вечеръ. Вие ще го разберете по ва-

псму, но ако го разберете по вашему, и мене ще разберете. Ако не го разберете по вашему, и мене нѣма да разберете. Не се стремете да разбирате и да решавате въпроситѣ като мене. Никой не знае, какъ азъ решавамъ въпроситѣ. Както и да ги решавамъ, азъ работя съобразно своитѣ решения. Преди да дойде до известни решения, човѣкъ се нуждае отъ опитности. Тѣзи опитности ще го убедятъ въ нѣщата, и той ще вземе правилно решение по даденъ въпросъ.

Седи нѣкой човѣкъ замисленъ, обезсърченъ, гладенъ, нѣма сила да предприеме нѣщо, нѣма кой да му помогне. По едно време той се унася и заспива. Като се събужда, на масата намира плодове, хлѣбъ, дрехи, обуца и пари. Чуди се, кой е донесълъ тия нѣща. Единъ ангелъ ги е донесълъ. — Възможно ли е това? — Възможно е. Чрезъ нѣкой човѣкъ ги е донесълъ. Следъ това ангелътъ се скрива и наблюдава, какво ще прави този човѣкъ. Ако се зарадва и благодари на Бога за всичко, което му е изпратено, той ще вземе права насока въ живота си, ще вземе право решение. Обаче, ако погледне на всичко това и каже: Добре, за днесъ съмъ осигуренъ, но утре какво ще правя? — този човѣкъ не е взелъ права насока въ живота си, нито може да вземе право решение.

Това е една отъ положителнитѣ опитности, отъ които вѣрата на човѣка укреп-

ва. Тази вѣра побеждава мжнотиитѣ и страданията въ свѣта. Вѣра е нужна на всички хора днесъ, защото тѣ минаватъ презъ дѣното на ада. Герои трѣбва да бждете! Ако не сте герои, голѣми колебания, голѣми падания ще преживѣете. — Ама кое е правото учение? — Не е важно да знаете, кое е правото учение. Когато слънцето изгрѣва, кое е по-важно за васъ: да се ползвате отъ слънчевата свѣтлина и топлина, или да знаете, колко трептения прави свѣтлината въ една секунда? Когато отваряте Свещената книга, кое е по-важно да знаете: Какво е писано въ тази книга и какъ може да се приложи, или отъ колко страници е тази книга и колко автори сж я писали? За човѣка е важно първо да познава себе си, своя животъ, а после да познава авторитѣ, които сж работили върху него. Щомъ познава себе си, той ще познава и авторитѣ, които сж работили върху него. Ако запитате нѣкой отъ съвременнитѣ учени, кога и какъ е създадено неговото сърдце, той нищо не може да каже. Защо? — Защото не познава себе си. Псалмопѣвецътъ е казалъ: „Богъ е работилъ преди да съмъ се родилъ, преди създаването на свѣта“.

Какво се разбира подъ думата „Богъ“? — Подъ думата „Богъ“ разбираме съвокупностъ отъ всички разумни, възвишени, любещи същества, които сж работили преди създаването на свѣта, които и днесъ продължа-

ватъ да работятъ. Кой създаде човѣшкиятъ умъ и човѣшкото сърдце? — Създаде ги Този, Който създаде човѣшката душа. Казва се въ Писанието: „И вдѣхна Богъ въ ноздритѣ на човѣка дихание, и той стана жива душа“. И постави Богъ човѣка въ рая между всички растения и животни, да учи, да се развива. Адама опредѣли на служба, да даде имена на всички животни. Сега и отъ васъ се иска, като се върнете отново въ рая, да дадете имена на всички животни, които сж у васъ. Следъ това пакъ ще дойде вашата Ева да ви предложи отъ плода на забраненото дърво, но вие ще се ползвате отъ опитността на миналото си: ще погледнете плода и ще се откажете отъ него. Миналото ще служи за поука на сегашния ви животъ. Щомъ втори пътъ успѣете да влѣзете въ рая, вие ще останете тамъ за вѣчни времена, като граждани на Царството Божие. Сжествува следниятъ законъ: Човѣкъ никога не може да повтори грѣшката, която веднѣжъ е направилъ. По другъ начинъ, при друга обстановка, при други условия тази погрѣшка може да се повтори, но при сжщитѣ условия е невъзможно да се направи.

И тъй, стремете се къмъ новия животъ, който иде сега. Бждете готови за новото, за положителното въ свѣта! Новото подразбира връщане въ рая, отъ който нѣкога сте излѣзли.

„Капка по капка море става“.

Желая сега на всички ви да образувате това необятно море, въ което се криятъ великитѣ блага и богатства на цѣлокупния животъ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

✱

15. Лекция отъ Учителя, държана на 2 февруарий, 1928 г. София.—Изгрѣвъ.

Озлобяване, мъка, скръбь.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

Размишление.

Чете се темата: „Цѣрътъ на най-голѣмата скръбь“.

Единъ отъ старитѣ пророци е казалъ за Господа: „Потърсете ме въ день скърбенъ, и азъ ще ви помогна“. Голѣмата скръбь е отъ дявола, малката — отъ човѣка, а помощта — отъ Бога. Значи, когато скърбишъ много, дяволътъ те мъчи; когато скърбишъ малко, човѣкъ те мъчи; когато намѣришъ цѣръ за скръбта си, това е отъ Бога. Богъ не причинява скръбь никога и на никого. Ние казваме, че човѣкъ грѣши, а Богъ помага, избавя човѣка отъ грѣха. Когато човѣкъ грѣши, Богъ седи настрана и наблюдава, какво прави, но не се мѣси въ грѣха. Богъ не участвува въ грѣховетѣ на хората. Щомъ се обърнатъ къмъ Него за помощъ, за спасение, Той веднага имъ помага. Спасението всѣкога иде отъ Бога.

Човѣкъ грѣши, докато е силенъ. Щомъ сгрѣши, той изгубва силата си и тогава се обръща къмъ Бога. Затова е казано: „Потърсете ме въ день скърбенъ“. Обаче, има състояния въ човѣка, които мъчно се лѣкуватъ. За да се излѣкуватъ, въ края на крайщата тѣ трѣбва да се превърнатъ въ скръбъ. Озлобяването трѣбва да се превърне въ мъка, мъката — въ страдание, въ скръбъ, и тогава вече скръбта може да се лѣкува. Щомъ си скърбенъ, ще призовешъ Бога на помощъ, да те спаси. Като те спаси, ще Го прославишъ. Който скърби, той е миналъ вече презъ две състояния — презъ озлобяване и мъка. Значи, като скърби, човѣкъ се намира въ по-високо състояние, отколкото преди скръбта си. Следъ скръбта иде радостъ. Казано е въ Писанието: „И скръбта ви ще се превърне въ радост“. — Кога? — Днесъ или утре, това не е важно. Не мислете за утрешния день.

Защо човѣкъ не трѣбва да мисли за утрешния день? — Защото само днешниятъ день е нашъ. Утрешниятъ день принадлежи на сжщества, високо напреднали. Утрешниятъ день е заетъ вече, защото празни пространства въ природата не сжществуватъ. Утрешниятъ день, който за насъ е бждеще, е заетъ отъ сжщества, които живѣятъ въ този день като въ настояще. Нашиятъ днешенъ день, нашето настояще е бждеще за сжщества, които идатъ следъ насъ. Щомъ е така, ние нѣма защо да мислимъ за утрешния день. За утреш-

ния день нека мислятъ онѣзи сжщества, които работятъ въ този день. Ние, които работимъ за днешния день, каквото спечелимъ, ще го оставимъ на онѣзи, които идатъ следъ насъ. Тѣ ще се ползватъ отъ нашитѣ придобивки, а ние — отъ придобивкитѣ на онѣзи, които живѣятъ въ утрешния день. Следователно, онѣзи, които сж надъ насъ, работятъ за насъ. Ние работимъ за ония, които идатъ следъ насъ. Тѣ пъкъ работятъ за сжщества, които идатъ следъ тѣхъ и т. н. Това значи, да възложи човѣкъ товара си на Бога, да уповава на Него.

Съвременнитѣ хора се безпокоятъ, какво ще правятъ следъ десетъ години, запримѣрь. Тѣ искатъ да знаятъ, какво ще стане съ тѣхъ следъ десетъ години. — Това не е тѣхна работа. Досега никой не е разрешилъ този въпросъ и нѣма да го разреши. Що се отнася до въпроси, които иматъ своето реализиране въ бждеще, тѣ сж задачи на сжщества, които живѣятъ въ бждещето. Тамъ живѣятъ сжщества, които решаватъ великитѣ въпроси на живота. Нѣкой казва: Ще се погрижа за прехраната си за утрешния день. — Това не е твоя работа. Други се грижатъ за утрешната ти прехрана. — Да науча урока си за утре. — Ти научи днешния си урокъ, а утрешниятъ други ще учатъ. — Тогава ще отложа урока си за другъ день. — Не, днесъ учи, а за утрешния день други сжщества ще учатъ. Приложете тази философия въ живота си, да видите,

какви резултати ще имате. Каквото днесъ направишъ, това е важно за тебе. Каквото утре мислишъ да направишъ, други ще го направятъ вмѣсто тебе, и тѣ ще се ползватъ отъ придобивкитѣ на направеното.

И тъй, каквото и да мислите за науката, за живота, съзнателно или несъзнателно, вие се свързвате съ по-напреднали отъ васъ същества, които ви помагатъ. Ученикътъ трѣбва да се радва, че утрешниятъ день е повѣренъ въ ржцетѣ на разумни, напреднали същества. Този день носи нѣкакво благо за него. Обикновено благо то е завито въ много опаковки, не можете да го видите изведнѣжъ. Не се обезсърдавайте! Цѣлиятъ день е на ваше разположение. Ще отваряте и затваряте сандѣцитѣ, докато намѣрите благо то, което е опредѣлено за васъ. Единъ день ще отваряшъ едни сандѣци. Вториятъ день — други сандѣци. Третиятъ день — трети сандѣци. Така ще отваряшъ едни сандѣци следъ други — — всичко 365 сандѣци. Цѣла година наредъ ще отваряшъ сандѣци съ блага, докато намѣришъ ония, които сж опредѣлени за тебе. Работете, учете, и за утрешния день не мислете. Възложете товара си на Господа, защото Той работи въ бждещето. Казватъ нѣкои, че Богъ работи въ настоящето. Той работи и въ миналото, и въ настоящето, и въ бждещето, обаче, Божието минало, настояще и бждеще не сж наше минало, настояще и бждеще. Ако е вѣрно твърдението на философитѣ, че

Богъ живѣе само въ настоящето, какво ще кажете за ония хора, които живѣятъ въ миналото и въ бждещето? Ще излѣзе тогава, че тия хора сж вънъ отъ Бога. — Не, въ сжщность, Богъ не работи нито въ миналото, нито въ настоящето, нито въ бждещето, понеже това сж части отъ времето. Богъ не работи въ частитѣ, но въ цѣлото. Въ нашето минало работятъ сжществата подъ насъ; въ настоящето ние работимъ, а въ бждещето — сжществата надъ насъ. Богъ работи надъ всички. Значи, Той едновременно живѣе и работи между всички сжщества и провѣрва работитѣ имъ.

Нѣкои цитиратъ стиха: „Отецъ ми работи“. Съ това тѣ искатъ да кажатъ, че Богъ сега работи. Ние пъкъ казваме, че не е било време, когато Богъ да не е работилъ. Следователно, работа е само онова, което има минало, настояще и бждеще. Христосъ не опредѣля времето, когато Богъ работи, но казва: „Отецъ ми работи, и азъ работя“. Когато ни изкупва отъ грѣха, когато ни спасява, Богъ работи въ миналото. Днесъ, когато се е ограничилъ да живѣе въ насъ, Той работи въ настоящето, учи ни, взима участие въ нашата работа. Като ни спаси, като ни научи, какъ да живѣемъ, ще ни въведе въ рая; който се приготвя вече. Раятъ представя нашия бждещъ животъ, въ който Богъ работи. Значи, Богъ едновременно работи и въ миналото, и въ настоящето, и въ бждещето. Човѣкъ, оба-

могне. Всички преглеждали крака му най-внимателно, но нищо не намирали. Търсили причината тукъ, тамъ, не могли да я намърятъ. Външно кракътъ билъ съвършено здравъ. По едно време болниятъ извикалъ единъ английски лѣкаръ, който изучавалъ проявитѣ на психическия животъ въ човѣка, и му разправилъ, какъ го боли кракътъ, какво е състоянието му. Лѣкарътъ го запиталъ: Не си ли видѣлъ преди години нѣкой човѣкъ случайно да е падналъ предъ тебе и да си е счупилъ крака? Болниятъ веднага се сѣтилъ за единъ такъвъ случай и го разказалъ на лѣкаря. Преди шестъ години, разправя болниятъ, трѣбваше да замина съ трена по една важна работа, и бързахъ за гарата. На пѣтя си срещнахъ единъ работникъ, който падна лошо на земята и счупи крака си. Тази картина ме силно потресе и остави дълбоко впечатление въ ума ми. Следъ време това впечатление се изглади, и азъ забравихъ този случай. Тогава лѣкарътъ му обяснилъ, че причината за болката въ крака му се дължи, именно, на тази силна мисль, на това силно възприятие, което той получилъ отъвнѣ. Презъ тѣзи шестъ години то работило въ ума му, и днесъ се явява на физическия свѣтъ като болка. Лѣкарътъ започналъ да лѣкува болния по обратния пѣтъ на внушението, и въ скоро време кракътъ му билъ съвършено здравъ. Това показва, че много отъ вашитѣ болести сж чужди състояния, възприети чрезъ внушение. Като

знаете това, работете съзнателно върху себе си, да не се подавате на чужди състояния. Помагайте на ближнитъ си, и тѣхъ освобождавайте отъ чужди влияния, отъ внушенията, подъ които тѣ съзнателно или несъзнателно попадатъ. Ако срещнете човѣкъ, който се оплаква, че страда отъ нѣкаква болестъ, спрете се малко при него, поговорете му, че тази болестъ е чужда, натрапена му по нѣкакъвъ външенъ, изкуственъ начинъ. Кажете му, че трѣбва да държи въ ума си положителна мисль и да не се подава на тази болка. Съ мисълта си човѣкъ може да се лѣкува. Ако не помогнете на своя ближень, и по този начинъ не платите дълга си, ще знаете, че неговото болезнено състояние ще се прехвърли върху васъ.

Ако не помагате на ближнитъ си и не влизате въ положението имъ, вие ще се намѣрите въ по-тежко положение отъ тѣхното. Единъ селянинъ се връщалъ отъ града, и по пътя настигналъ другъ селянинъ съ жена си. Като миналъ покрай тѣхъ, той забелязалъ, че жената ругае мъжа си, кара му се, сърди се, вдига ръка да го бие. Той спрѣлъ малко колата си и се обърналъ къмъ селянина съ думитъ: И това било мъжъ! На мене да се падне такава жена, азъ зная, какъ да се разправя съ нея. Жената чула тѣзи думи, веднага се хвърлила въ колата и казала на селянина: Карай сега въ селото! Ще ме водишъ у дома си, азъ съмъ твоя жена. — Слушай, не се ще-

гувай съ мене! Кжде ще те водя? Слѣзъ скоро отъ колата ми! — Не, азъ ще дойда у васъ, ще разкажа на жена ти, какъвъ мъжъ има. Нека знае, че не си светецъ, както се представяшъ. Тѣй, иначе се разправялъ той съ жената, но тя не искала да слѣзе отъ колата.

Така иде злото въ свѣта. Вие борили ли сте съ злото, да знаете, какъ можете да се справите съ него? Не е лесно човѣкъ да се бори съ злото! Какво трѣбваше да направи селянина, който видѣ, какъ жената се караше съ мъжа си? Той трѣбваше да се спре и да каже на мъжа: Братко, добра, отлична е твоята жена. Ти не я познавашъ, не разбирашъ езика ѝ, не си я оценилъ. Като чуе тѣзи думи, жената ще се засрами и ще измѣни поведението си къмъ своя мъжъ. Следователно, ако искате доброто да дойде у васъ, мислете добре за всички. Ако искате любовта да ви посети, пожелайте я отъ дълбочината на душата си. Винаги се отговаря на силнитѣ, на искренитѣ желанія на човѣка, които излизатъ отъ неговата душа. Любовта не иде по механически начинъ. Тя е сила, която не се подчинява на обикновенитѣ човѣшки желанія. Човѣкъ е дошълъ на земята да работи, да се приготвя за приемане на любовта. Тя се проявява по два начина: или само отвѣнъ, или отвѣнъ и отвжтре. Когато любовта се проявява само отвѣнъ, човѣкъ е нещастенъ. Когато любовта се проявява отвѣнъ и отвжтре, човѣкъ е щастливъ. Когато видите об-

раза си въ огледалото, вънъ отъ васъ, вие се радвате, приятно ви е, но не сте щастливи. Ако образътъ ви въ огледалото е разположенъ, и вие сте разположенн; ако образътъ ви не е разположенъ, ако е посърналъ, и вие сте посърнали. Обаче, ако носите своя образъ вънъ и вътре въ себе си, вие сте доволни, щастливи. Такова нѣщо изпитва човѣкъ, когато любовта е вътре и вънъ отъ него.

И тъй, каквото е отношението между външния и вътрешния образъ на човѣка, такава е отношението между човѣка и неговия ангелъ ръководителъ. Когато човѣкъ живѣе добре, и той се радва, и ангелътъ му се радва. Щомъ започне да грѣши, ангелътъ му изгубва разположението си. Много ангели сж напуснали небето заради хората; тѣ сж дошли на земята съ единственото желание да имъ помагатъ. Господъ казва на нѣкой високо напредналъ ангелъ: Слѣзъ на земята да помогнешъ на еди-кой си грѣшникъ. Ангелътъ веднага слиза и започва да помага на този човѣкъ. Дето ходи грѣшникътъ, и ангелътъ съ него. Щомъ сгрѣши, ангелътъ веднага му пошепва, че не прави добре — сбъркалъ е пжтътъ си. Но грѣшникътъ не иска да чуе, върви по наклонна площъ и не мисли да се върща назадъ. Ангелътъ се вижда въ чудо, не знае, какво да прави; какъ да го върне отъ пжтя му. Той прилага ту единъ, ту другъ методъ, но грѣшникътъ слиза все по-надолу. Понеже ангелътъ трѣбва да му помогне, по

необходимостъ и той слиза съ него. Най-после ангелътъ се обръща къмъ Бога, съ молба да помогне на грѣшника. Като излѣзатъ и двамата на повърхността на земята, съ голѣми опитности, ангелътъ счита своята работа завършена и се връща на небето, между своитѣ другари. Тѣ го заобикалятъ и започватъ да го разпитватъ, какво е научилъ на земята. Той имъ казва: Научихъ много нѣща и видѣхъ, че не е лесно да върнешъ една душа отъ кривия пътъ и да я обърнешъ къмъ Бога.

Сега, като имате това нѣщо предъ видъ, вие трѣбва да знаете, отде идатъ страданията ви, дали сж ваши или чужди, дали сж отъ миналия или отъ сегашния ви животъ. Вие трѣбва да се изучавате, да знаете, че всички хора не носятъ еднакви страдания, нито еднакво мислятъ. Въ разнообразието е красотата на живота. Всѣки човѣкъ мисли, чувствува и постѣпва споредъ степенъта на своето развитие. Не само на ангелитѣ ще се даватъ задачи да ръководятъ нѣкоя грѣшна душа, но и на хората. Нѣма по-велико нѣщо отъ това, да помагате на своя ближень. За да свършите съ успѣхъ тази задача, вие трѣбва да държите въ ума си възвишени, свѣтли мисли, а въ сърдцето си — чисти и благородни чувства. Щомъ имате това нѣщо въ себе си, ще бждете силни да помагате и на другитѣ. Щомъ помагате на ближнитѣ си, вие помагате и на себе си. По този начинъ ще придобиете безсмъртния животъ. Обаче, пазете се да не се осака-

тите. Какъ можете да се осакатите? Когато въ ума ви дойдатъ свѣтли, възвишени мисли, а въ сърдцето ви чисти и благородни чувства, непременно отнѣкъде ще нахлуятъ у васъ противоположни мисли и чувства, за да ви смутятъ. Ако не знаете закона и не сте готови да противодействувате на тия отрицателни влияния, има опасностъ да се осакатите. Пазете се и отъ несъзнателнитѣ движения. Нѣкои хора правятъ известни движения, на които не разбиратъ смисъла. Тия движения не сж красиви, не сж хармонични, вследствие на което се отразяватъ лошо първо на самитѣ тѣхъ, а после и на окръжаващитѣ. Сжществува наука за движенията, която хората трѣбва да изучаватъ. Движенията не трѣбва да бждатъ еднообразни и шаблонни. Нѣкога човѣкъ трѣбва да свърши една работа съ дѣсната си ржка, а нѣкога — съ лѣвата. Нѣкога трѣбва да излѣзе отъ дома си първо съ дѣсния, после — съ лѣвия кракъ, а нѣкога — обратно: първо съ лѣвия, а после — съ дѣсния кракъ.

Съвременнитѣ хора не знаятъ тия правила; тѣ не познаватъ науката на движенията, вследствие на което се натъкватъ на голѣми противоречия. Запримѣрь, нѣкой отива да свърши една положителна работа и тръгва съ дѣсния кракъ, носителъ на положителни енергии. При това положение той нѣма да има успѣхъ въ работата си. Защо? — Защото между две положителни величини всѣкога

става отблъскване. За да успѣе въ работата си, той трѣбва да трѣгне съ лѣвия кракъ, носителъ на отрицателна енергия. Така той ще внесе мекия принципъ въ работата си и ще придобие добри резултати. Противоположнитѣ величини всѣкога се привличатъ. Следователно, човѣкъ трѣбва да знае, при започване на всѣка работа, съ кой кракъ да трѣгне първо, съ дѣсния или съ лѣвия. Ще кажете, че това сж суевѣрія. И учени, и прости вѣрватъ въ суевѣрія, вѣрватъ въ фатализма и се пазятъ било отъ фатални числа, или отъ фатални дни, било отъ животни, отъ цвѣтя, които, споредъ нѣкакви предания, носятъ зло за хората. Днесъ много хора се страхуватъ отъ числото 13. Въ Лондонъ сжествува единъ клубъ, който се бори противъ суевѣріята на хората. За да надвиятъ на страха въ тѣхъ, на 13-то число тѣ нарочно внасятъ по домоветѣ кукумявки, бѣли цвѣтя, като носители на отрицателни енергии. По този начинъ тѣ искатъ да ги заставятъ да не се поддаватъ на страха, на суевѣрието. Каквото и да правятъ отвѣнъ, хората трѣбва да знаятъ, че суевѣрието е вжтре въ човѣка, а не вънъ отъ него. Кукумявката, числото 13 сж въ човѣка, а не вънъ отъ него.

Какво представя числото 13? То означава домъ безъ майка: единицата е бащата, тройката — синътъ или дъщерята. Значи, майката отсжтствува въ този домъ. Дето майката отсжтствува, тамъ нещастията следватъ едно

подиръ друго. Много естествено! Бащата не може да възпитава децата. Щомъ децата въ единъ домъ сж лишени отъ майчино възпитание, отъ възпитанието на любовта, този домъ е отворенъ за нещастия, за злото въ свѣта. Майка е нужна въ дома! Следователно, за да имате пълненъ домъ, трѣбва и майката да присѣтствува, да имате числото 123. Сборътъ отъ цифритѣ на числото 123 е шестъ. Сборътъ отъ цифритѣ на числото 13 е четири, което е положително число. Ако вземете общитѣ суми 4 и 6 на числата 13 и 123, ще образувате числото 46, което не е особено щастливо. Затова, между 4 и 6 ще турите числото 5 и ще получите 456, общата сума отъ цифритѣ на което число е равна на 15. Вие не можете да разберете, защо между едницата и тройката въ числото 13 трѣбва да поставите числото две. Тѣзи числа сж свързани логически помежду си, което не подозирате. Тази връзка сжществува по силата на известенъ законъ, който и да знаете днесъ, нѣма да ви ползува. — Всѣкога ли числото 13 е нещастно? — Въ едни случаи е нещастно число, а въ други — е носителъ на добри и благоприятни условия. На физическия свѣтъ числото 13 разрушава. И затова, ако отидете въ странство, въ какъвто и да е хотелъ, библиотека или друго нѣкое заведение, никжде нѣма да намѣрите числото 13. Дето предстои да се напечата или напише числото 13, всички го избѣгватъ. Затова, вмѣсто 13 турятъ числото

Сега научихте две нови философски положения. Щомъ сте радостни, ще знаете, че сте жена, т. е. по-право дева. Щомъ скърбите, вие сте мъжъ. Думата „дева“ подразбира абсолютна чистота и съвършенство. Каква дума може да се постави между жена и дева, която да изразява по-добре идеята? Ако вмѣсто жена и дева употребимъ думата „другарка“, тогава вмѣсто „мъжъ“ ще употребимъ думата „другаръ“. Тѣй щото, ако скърбите, другаръ сте; ако се радвате, другарка сте. На кого ще бъдете другаръ или другарка?— На своя умъ и на своето сърдце. Като скърбите, вие губите силата на своя умъ; като се радвате, увеличавате силата на своето сърдце. Щомъ дойде скръбта, веднага я превърнете въ радостъ, да не губите мисълта си. Когато скръбта ви посети, задръжете я въ себе си най-много една стомилионна часть отъ секундата. Не е малко това време. Да държите скръбта въ себе си една стомилионна часть отъ секундата, това значи да оставите дупка да направи въ душата ви. Години се изискватъ следъ това, тази дупка да зарасне. Когато скръбта ви посети, вие предварително ще ѝ кажете, че тя има право да остане у васъ само една стомилионна часть отъ секундата. Щомъ мине това време, ще я изпратите тържествено съ подаръци, съ голѣми почести.

Следователно, въ каквото положение да изпаднете, добро или лошо, знайте, че то

• гостъ, изпратенъ отъ невидимия свѣтъ да ви посети. Вие ще го посрещнете съ почести и ще го изпратите съ почести. — Ама той билъ лошъ човѣкъ, не заслужавалъ. — Това не е ваша работа. Божествениятъ законъ изисква отъ всички хора взаимно почитание и уважение. Защо? — Защото всички хора сж създадени отъ Бога. Ако нѣкой трѣбва да сжди, това е Богъ. Речете ли вие да сждите, ще се натъкнете на Божествения редъ на нѣщата и ще се оплетете въ него. Едно трѣбва да знаете: сжществуватъ фатални числа, фатални дни въ живота. Не се подлагайте на изкушение да мислите, че можете да минете презъ тѣхъ незасегнати. Всѣки човѣкъ, който е роденъ въ 13-та година, въ 13-ия день, въ 13-та лунна фаза, въ 13-ия часъ, въ 13-та минута и секунда, той се намира предъ трудни задачи, които разумно трѣбва да разреши. Всички хора ще се намѣрятъ предъ такива трудни задачи въ живота си, съ които трѣбва да се справятъ. Докато не разрешатъ тѣзи задачи, тѣ не могатъ да придобиятъ онѣзи велики науки, къмъ които се стремятъ.

Старитѣ учени сж търсили начини да превръщатъ неблагороднитѣ метали въ злато. И окултиститѣ говорятъ днесъ за това превръщане. Това може да стане, но човѣкъ трѣбва да разполага съ мощна воля, да превърне първо желѣзото въ своята кръвъ въ злато. Като направи този опитъ и успѣе, той е може и външното желѣзо да превърне въ

Сега научихте две нови философски положения. Щомъ сте радостни, ще знаете, че сте жена, т. е. по-право дева. Щомъ скърбите, вие сте мжжъ. Думата „дева“ подразбира абсолютна чистота и съвършенство. Каква дума може да се постави между жена и дева, която да изразява по-добре идеята? Ако вмѣсто жена и дева употребимъ думата „другарка“, тогава вмѣсто „мжжъ“ ще употребимъ думата „другаръ“. Тъй щото, ако скърбите, другаръ сте; ако се радвате, другарка сте. На кого ще бъдете другаръ или другарка?— На своя умъ и на своето сърдце. Като скърбите, вие губите силата на своя умъ; като се радвате, увеличавате силата на своето сърдце. Щомъ дойде скръбта, веднага я превърнете въ радостъ, да не губите мисълта си. Когато скръбта ви посети, задръжте я въ себе си най-много една стомилионна частъ отъ секундата. Не е малко това време. Да държите скръбта въ себе си една стомилионна частъ отъ секундата, това значи да оставите дупка да направи въ душата ви. Години се изискватъ следъ това, тази дупка да зарасне. Когато скръбта ви посети, вие предварително ще ѝ кажете, че тя има право да остане у васъ само една стомилионна частъ отъ секундата. Щомъ мине това време, ще я изпратите тържествено съ подаръци, съ голѣми почести.

Следователно, въ каквото положение да изпаднете, добро или лошо, знайте, че то

е гостъ, изпратенъ отъ невидимия свѣтъ да ви посети. Вие ще го посрещнете съ почести и ще го изпратите съ почести. — Ама той билъ лошъ човѣкъ, не заслужавалъ. — Това не е ваша работа. Божествениятъ законъ изисква отъ всички хора взаимно почитание и уважение. Защо? — Защото всички хора сж създадени отъ Бога. Ако нѣкой трѣбва да сжди, това е Богъ. Речете ли вие да сждите, ще се натъкнете на Божествения редъ на нѣщата и ще се оплетете въ него. Едно трѣбва да знаете: сжществуватъ фатални числа, фатални дни въ живота. Не се подлагайте на изкушение да мислите, че можете да минете презъ тѣхъ незасегнати. Всѣки човѣкъ, който е роденъ въ 13-та година, въ 13-ия день, въ 13-та лунна фаза, въ 13-ия часъ, въ 13-та минута и секунда, той се намира предъ трудни задачи, които разумно трѣбва да разреши. Всички хора ще се намѣрятъ предъ такива трудни задачи въ живота си, съ които трѣбва да се справятъ. Докато не разрешатъ тѣзи задачи, тѣ не могатъ да придобиятъ онѣзи велики науки, къмъ които се стремятъ.

Старитѣ учени сж търсили начини да превръщатъ неблагороднитѣ метали въ злато. И окултиститѣ говорятъ днесъ за това превръщане. Това може да стане, но човѣкъ трѣбва да разполага съ мощна воля, да превърне първо желѣзото въ своята кръвъ въ злато. Като направи този опитъ и успѣе, той е може и външното желѣзо да превърне въ

злато. Сега и на васъ казвамъ: Ако можете да увеличите златото въ кръвта си, ще можете по алхимически начинъ да увеличите и златото отвънъ. Когато човѣкъ мисли право, той постепенно придобива свойствата на златото: неговото благородство, устойчивостъ, спокойствие и т. н. За да постигне това, човѣкъ трѣбва да се свърже съ вибрациитѣ на златото. Тогава той ще познава, къде има заровено злато въ земята и на каква дълбочина. Въ миналото ученитѣ сж правили такива опити. Днесъ нѣкои хора правятъ сжщитѣ опити. И Христосъ разполагалъ съ такива знания. Той казва на Петра: „Хвърли мрежата въ водата и ще уловишъ една риба, която има въ устата си златна монета. Извади монетата отъ устата ѝ и си послужи съ нея“. Какъ позна Христосъ, че въ устата на тази риба има златна монета? Какъ попадна тази монета въ устата на рибата?

Следователно, щомъ човѣкъ се свърже съ вибрациитѣ на златото, той ще може да знае, къде има злато въ природата. Но затова се изисква работа, знание. Човѣкъ трѣбва да бжде въ хармония съ законитѣ на природата. Който е развилъ въ себе си изкуството да намира злато въ природата, той нѣма да ходи отъ единъ банкеръ на другъ, да взима пари подъ лихва, но ще отиде на опредѣлено мѣсто, ще си извади, колкото злато му е потребно, и ще мълчи, на никого нѣма да разправя, отде е получилъ пари, какъ е раз-

богатѣлъ. Правете опити въ това направление, да развивате своята чувствителностъ. Трудътъ ви нѣма да остане напразно. Единъ день ще ви възнаградятъ за този трудъ. Отъ ваша страна, обаче, се изисква работа, постоянство. Тази дарба сѣществува въ човѣка, но той трѣбва да я развива. Както човѣкъ може да познава, кжде има вода, кжде има соль въ земята, така може да познава, кжде има заровено злато въ земята. Много дарби и способности се криятъ въ човѣка, които чакатъ времето си да се проявятъ. За тази цель той трѣбва да работи. Всичкото злато, съ което днесъ хората работятъ, е все отъ земята. Но наука се иска отъ човѣка, да знае положително, кжде има злато и тамъ да копае.

Съвременнитѣ окултисти даватъ различни теории за произхода на златото. Споредъ едни златото расте въ земята, както плодетѣ черпятъ сокове отъ земята, растатъ и се развиватъ. По сѣщия начинъ и златото се ражда въ земята, размножава се, превръща се въ безброй златни зрънца, които се съединяватъ въ жили, наречени нерви и артерии на златото. Оттукъ може да се извади следното заключение: дето се сбразува много злато, тамъ хората живѣятъ добре; дето не се образува много злато, тамъ животътъ на хората не е толкова добъръ. Понеже хората на земята не водятъ добъръ животъ, златото е въ много малко количество. Въ океанитѣ има около десетъ милиона тона злато, но въ раз-

творено състояние, а не въ твърдо, както хората го търсятъ. Каква е службата на златото въ океанитѣ? То служи да запази живота въ океанитѣ. Това злато принадлежи на животнитѣ, които сж въ водата. Златото, което е въ земята, принадлежи на хората, на животнитѣ по земята и на растенията. Съвременнитѣ хора нѣматъ достатъчно злато на разположение, понеже това количество злато, което е въ земята, трѣбва да го дѣлятъ на три части. Значи, само една трета частъ се пада на тѣхъ. Колкото по-добри ставатъ хората, толкова повече златото се увеличава.

Днесъ на всѣки човѣкъ се пада срѣдно по 50 лв. златни. Какво може да направи той съ 50 лева? За да живѣе добре, човѣкъ трѣбва да има на разположение поне 12000 лева златни презъ цѣлия си животъ. Хората се нуждаятъ не само отъ външно злато, но тѣ трѣбва да иматъ злато и въ кръвта си. Колкото по-голѣмо е количеството на златото въ кръвта, толкова по-здравъ е човѣкъ. Болеститѣ се дължатъ на недостатъчно количество злато въ кръвта на хората. За да се увеличи това злато, човѣкъ трѣбва да води чистъ, възвишенъ животъ. Златото е емблемъ на слънцето, на енергията, на здравето, на чистотата. Когато имате злато въ кръвта си, и външното злато ще дойде. Нѣмате ли достатъчно злато въ кръвта си, външното злато нѣма да ви ползува. Какво ще ви ползува храната, ако стомахътъ ви е разстроенъ? За да

се ползвате отъ външната храна, стомахътъ ви трѣбва да е здравъ, вие трѣбва да имате достатъчно количество злато въ кръвта си. Щомъ сте здрави, и животътъ ви ще бжде поставенъ на здрава основа.

Пророцитѣ на миналото, както и учени-тѣ отъ миналитѣ вѣкове, сж говорили за различни елементи, които човѣкъ трѣбва да съдържа въ кръвта си, за да бжде здравъ. При това, тѣзи елементи трѣбва да се намиратъ въ известно съотношение помежду си. Христосъ е казалъ: „Това е животъ вѣченъ да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога“. Какво искалъ да каже Христосъ съ този стихъ? Той ни най-малко нѣмалъ предъ видъ човѣшката вѣра, нито тѣхнитѣ вѣрвания. Стихътъ, който нѣкога е изказанъ, че страхътъ отъ Господа е начало на мъдростъта, сжщо, както и първиятъ стихъ, иматъ дълбокъ вътрешенъ смисълъ. Тѣ представятъ елементи, на които свойствата трѣбва добре да се проучатъ; следъ като се изучатъ свойствата имъ, тѣ трѣбва да се преведатъ, да станатъ годни за приложение. Какво означава страхътъ? Страхътъ е сатурновъ елементъ, т. е. елементъ на мъдростъта. Страхъ отъ Господа не подразбира онзи ненормаленъ страхъ, какъвто животнитѣ иматъ. Като елементъ на Сатурна, страхътъ подразбира предпазливостъ, грижливостъ, предупредителностъ. Той е свързанъ съ сръдния прѣстъ на човѣшката ржка, съ съвѣстъта, съ справедливостъта въ човѣка. Да се лиши човѣкъ отъ

този пръстъ, това значи да се лиши отъ чувството на справедливостъ въ себе си. Не само това, но и най-малката промѣна въ формата на пръститѣ се отразява благоприятно или не върху човѣка. Ако срѣдниятъ пръстъ се изостри много, това не се отразява добре върху характера на човѣка. Изобщо, краищата на пръститѣ трѣбва да бждатъ повече заоблени, отколкото остри. Срѣдниятъ пръстъ на човѣшката ржка е свързанъ съ Божията Правда. Нѣкой пита, има ли правда въ свѣта. Достатъчно е да погледне на срѣдния пръстъ, за да си отговори, че има правда въ свѣта. Защо? — Защото има срѣденъ пръстъ. — Има ли благородство въ хората? — Има. — Защо? — Защото иматъ показалецъ. Сжествува ли Божественъ свѣтъ? — Щомъ иматъ палецъ, сжествува Божественъ свѣтъ. Сжествува ли наука, изкуство? — Щомъ иматъ четвърти пръстъ на ржката, сжествува и наука, и изкуство. — Сжествува ли материаленъ свѣтъ? Малкиятъ пръстъ на ржката показва, че материаленъ свѣтъ сжествува. Изобщо, пръститѣ на човѣшката ржка сж свързани съ сили, съ различни свѣтове. Не само пръститѣ, но и отдѣлнитѣ фаланги на пръститѣ представятъ сили, течения въ природата, които указватъ влияние върху човѣка. Запримѣрь, първата фаланга на показалеца е свързана съ религиозното чувство на човѣка. Втората, срѣдната фаланга на сжия пръстъ е свързана съ неговия умъ, т. е. съ умственитѣ му сили. Религия безъ умъ

область, въ която се иска дълбока мисълъ. Ако не мислите, ако не съпоставяте нѣщата, вие можете да изпаднете въ суевѣрия, отъ които нищо нѣма да придобиете. Обаче, като изучавате нѣщата въ тѣхното последователно развитие, вие ще дойдете до положение да издирите законитѣ, които сж работили при създаването на човѣшкитѣ прѣсти.

Така само ще разберете, че всичко това е резултатъ на дълга, съзнателна еволюция. Запримѣръ, еднокопитнитѣ нѣматъ такива прѣсти, каквито човѣкъ има. Свинята има два прѣста. Вълкътъ на заднитѣ си крака има по петъ прѣста, а на преднитѣ — четири, добре развити, и единъ недоразвитъ. Защо едни животни иматъ по единъ прѣстъ, други — по два, по три, по четири, а човѣкъ — петъ прѣста, това има свои научни обяснения. Разумни сили сж работили за създаването на прѣститѣ у животнитѣ и у човѣка. Който е изучавалъ човѣшката ржка, по първия прѣстъ само той може да опредѣли, какъвъ е даденъ човѣкъ по характеръ, по способности, по сили въ него. Отъ значение е и кожата на човѣка. Като погледнете кожата на ржката, ще видите, дали е мека или твърда, суха или влажна. Сжщо така иматъ значение и формитѣ на клеткитѣ, отъ които кожата е направена. Като погледнете кожата на най-горната фаланга на прѣститѣ, на меката частъ, съ която се пипа, ще видите нѣкъде охлювчета, нѣкъде — концентрични кръгове и т. н. Всичко това е ре-

зултатъ на разумно действащи сили, а не на нѣщо произволно, неразумно.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате тия нѣща, да дойдете поне до онѣзи елементарни знания, съ които да си служите въ живота. Каквото научите за ржката си, не се плашете, но знайте, че всичко може да се измѣни. Съ разумна воля, съ съзнателна работа върху себе си, човѣкъ може да измѣни прѣстигѣ си, да даде правилна насока на силитѣ въ организѣма си. За да измѣните прѣстигѣ си, вие трѣбва първо да измѣните мислитѣ си, да въздействувате на своя мозъкъ. За да има мисль, мозъкътъ на човѣка трѣбва да бжде пластиченъ, лесно огъваемъ. Нѣкой иска да пише въ духа на новото. За да пише въ новия духъ, той трѣбва да има съответни форми, въ които да облѣче мисльта си. На сжщото основание, за да бжде религиозенъ, човѣкъ сжщо така трѣбва да има съответни форми, въ които да облѣче своитѣ чувства. За да дойде до новитѣ форми, човѣкъ трѣбва съзнателно да живѣе, да събере повече енергия, нужна за създаване на тия форми. Тази енергия ще даде новъ тласъкъ, новъ потикъ въ живота на всички хора. Безъ тази енергия, колкото и каквито стремежи да има, човѣкъ нищо нѣма да постигне. Като се намѣри предъ положението на човѣкъ, който нищо не е постигналъ, най-после той ще каже: Каквото днесъ не придобихъ, въ другъ животъ ще го постигна. Не е така. Има нѣща, които

човѣкъ днесъ трѣбва да постигне. Тѣ не могатъ да се отлагатъ. Програмата на днешния день не трѣбва да се отлага за утре. Опредѣлено е, какво трѣбва да се направи днесъ, и какво — утре. Запримѣръ, на нѣко-го е опредѣлено въ този живогъ да развива чувството, съ което да познава, кжде има злато въ земята; на другъ нѣкой е опредѣлено да усилва паметъта си; на трети — да работи за развиване на музикалното си чувство и т. н. Който не работи, той ще остане на едно мѣсто въ развитието си и ще каже: „Въ грѣхъ ме зачена майка ми“. Съ този стихъ той ще иска да оправдае своето невежество, своя неуспѣхъ. При това положение, нещастията ще го следватъ въ живота му, и той ще се чуди, какъ да се освободи отъ тѣхъ.

Отъ всичко казано досета, азъ правя следния изводъ: всичко е позволено на човѣка за добро. За тази цель човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да увеличава златото въ кръвта си. Щомъ има вътрешно злато, той лесно ще намира злато въ земята. При това изкуство, не е ли по-добре да отиде той нѣкжде, дето знае, че има заровено злато, да го разрови, отколкото да разбива чуждитѣ каси? Ще кажете, може би, че съ това се изкушавате. Какво по-голѣмо изкушение за човѣка отъ това, да мине покрай пълната каса и да помисли, какъ да се домогне до нейното съдържание? По-добре е да вземе пръчицата си и да тръгне съ нея отъ едно мѣсто на

друго, да търси, къде има заровено злато, отколкото да разбива пълнитѣ каси. Като придобиете това изкуство, вие всѣкога ще имате нѣщо въ джоба си, безъ да бждете подложени на изкушение да крадете пари оттукъ-оттамъ. Който намѣри злато съ прѣчицата, той трѣбва първо да го преброи, да го претегли, да види, какво количество злато е намѣрилъ. По този начинъ той ще дойде до научни изследвания, които ще дадатъ нова посока на науката, новъ тласкъ за работа. Това не се прилага нито въ религията, нито въ традициитѣ на хората въ живота. Споредъ тѣхъ, да търси човѣкъ злато, това значи да влѣзе въ стѣлкновение съ себе си. Щомъ Богъ е създалъ златото, Той знае, защо го е създалъ. Всичко създадено въ свѣта има свое велико предназначение. Сжщото може да се каже и за златото. Ако на човѣка е опредѣлено да работи съ злато, нека работи съ него за добро, а не за зло. Въ домогванията си за придобиване на злато, хората вършатъ редица престѣпления. Ако златото бѣше въ голѣмо количество, да задоволяваше нуждитѣ на хората, никакви престѣпления не биха се вършили. За да се увеличи количеството на златото въ природата, трѣбва да се увеличи количеството на златото въ кръвта на човѣка. Това показва, че има съответствие между външното злато и това въ кръвта на човѣка. Следователно, за да се увеличи златото въ приро-

дата, изисква се организираната дейност на цѣлото човѣчество.

И тъй, една отъ основнитѣ мисли на тази лекция е да работимъ за реализиране на днешната програма. Утрешната програма не е наша. Тя е за сжществата, които живѣятъ въ бждещето. Тѣ мислятъ за насъ, а ние трѣбва да мислимъ за сжществата, които идатъ следъ насъ. Щомъ тръгнемъ за другия свѣтъ, ние ще оставимъ всичко на земята. Съ себе си ще вземемъ само духовнитѣ придобивки, които представятъ нераздѣлна частъ отъ нашето естество. Това подразбиралъ Христосъ въ стиха: „Който не се отрече отъ баща си, отъ майка си, отъ своя животъ, той не може да бжде мой ученикъ, не може да влѣзе въ новия животъ“. Сега и на васъ, като ученици, казвамъ: Отречете се отъ старото, отъ преходното, за да влѣзете въ вѣчното, въ абсолютното.

Сега, за да минемъ отъ златото въ действителния животъ, изпѣйте пѣсенята: „Изгрѣва слънцето“. Който отъ васъ намѣри злато, той ще го раздѣли съ всички. Щомъ единъ отъ васъ намѣри два милиона злато, той ще го раздѣли съ останалитѣ. Ако задържи всичкото злато за себе си, ще го изгуби така, че нито за него ще има, нито за другитѣ. Той има право да задържи за себе си само 12000 лв. златни. Останалото злато непременно трѣбва да го раздаде. Ако мислите по човѣшки, вие ще искате да се осигурите. Като се осигурите,

ще кажете, че нѣмате нужда отъ майка, отъ баща, отъ братя и сестри, отъ Учителъ. Мислите ли по този начинъ, ще ви заобиколятъ сжщества, които всичко ще ви отнематъ. И тогава нѣма да усѣтите, какъ златото ви ще изчезне, а вие ще останете въ по-страшно положение, отколкото сте били по-рано.

Следователно, ако искате вратитѣ на природата да не се затварятъ за васъ, живѣйте споредъ нейнитѣ закони. Щомъ живѣете споредъ законитѣ на природата, тя ще разкрие тайнитѣ си за васъ, ще ви направи достойни нейни наследници.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

16. Лекция отъ Учителя, държана на 9 февруарий, 1928 г. София.—Изгрѣвъ.

Кжси и дълги линии.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

Размишление.

Четоха се резюмета на темитѣ: „Най-голѣмата скръбъ“ и „цѣрътъ на най-голѣмата скръбъ“.

Представете си единъ човѣкъ съ широко чело, което показва голѣмо въображение. Като се спрете върху очитѣ на този човѣкъ, мислете за съзнанието. Очитѣ показватъ будността на съзнанието. Носѣтъ представя коренитѣ на съзнаието, а устата — източникътъ, отдето съзнанието черпи сила. Ушитѣ сж вентилатори на съзнанието. Съзнанието на човѣка се провѣтрява презъ ушитѣ.

На фиг. 1. имате линиитѣ А и В, съ различна дължина. Коя е причината, че линията А е

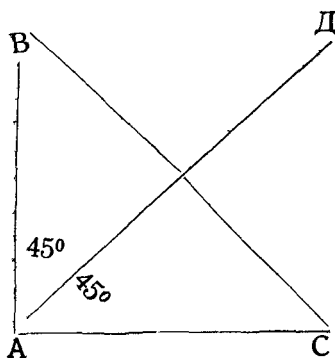
А	по-кжса отъ линията В? Дължината на линиитѣ се опредѣля отъ скоростта на движенията имъ. Когато една линия е въ
В	
фиг. 1.	

покой, тя всѣкога е по-дълга отъ друга. коя-

то е въ движение. Колкото движението е по-бързо, толкова линията изглежда по-къса; колкото движението е по-бавно, толкова линията изглежда по-дълга. Следователно, отъ научна гледна точка, бързината на движението определя дължината на линиитѣ. Посоката на движението пъкъ определя направлението на линиитѣ. Възъ основа на това, по посоката на линиитѣ въ човѣшкото тѣло, може да се определи, накѣде се движи човѣкъ. Запримѣръ, веждитѣ, носътъ, устата на човѣка показватъ посоката на неговото движение. При движението си, тѣлата измѣнятъ не само голѣмината, но и формата си. Ако кубътъ се движи съ бързината на свѣтлината, той ще се проектира като плоскостъ, а не като триизмѣрно тѣло, каквото въ сжщностъ представя. Ако скоростъта на движението на плоскостъта се удвои, тя ще се проектира въ видъ на права линия. Ако скоростъта на движението на правата линия се удвои, тя ще се проектира въ видъ на точка. И най-после, ако скоростъта на движението на точката се удвои, тя ще стане невидима.

Оттукъ можемъ да извадимъ следното заключение: Всѣка идея може да бѣде понятна за човѣка само тогава, когато скоростъта ѝ се изравни съ скоростъта на неговата мисль. Ако скоростъта, съ която дадена идея се движи, не отговаря на скоростъта на чо-

вѣшкитѣ мисли, тя ще остане за човѣка неразбрана. Щомъ човѣкъ разбере идеята, тя ще добие известна форма. Ако съ око̀то на ясновидеца наблюдавате едно просто явление отъ невидимия свѣтъ, т. е. отъ четириизмѣрния свѣтъ, ще забележите, че материята се движи съ вихрена бързина и съ всевъзможни цвѣтове. Атомитѣ и йонитѣ, отъ които е съставена материята, се движатъ непрестанно въ видъ на малки, свѣтли точки, въ



фиг. 1

конусовидна форма. Когато явлението Д се проектира на физическия свѣтъ, то ще се проектира подъ жгълъ отъ 45°, ще отиде въ посока АС. Ако това движение е вихрено, то ще отива все по-напредъ, но никога задъ гърба ви. Тогава то ще върви нагоре, по диагонала СВ, отдето ще слѣзе надолу, по посока ВА, като образува другъ жгълъ отъ 45°, а именно жгъла ВАД. Колкото повече движението се усилва, толкова повече материята се събира на едно мѣсто и предъ васъ се оформява образъ, подобенъ на ангелъ, или на нѣкое свѣтло сжщество. Докато движението не е много силно, вие виждате очитѣ,

ушитѣ, устата, усмивката на това сжщество. Колкото повече движението се усилюва, това сжщество започва постепенно да се губи, докато съвсемъ изчезне.

Въ духовния свѣтъ тѣлата се движатъ съ голѣма бързина, вследствие на което, ако влѣзете въ този свѣтъ, вие ще се намѣрите въ голѣмо затруднение. Тамъ не сжществуватъ почти никакви посоки. Вие не знаете, кжде е изтокъ, кжде е западъ, кжде е северъ, или югъ. Щомъ влѣзете въ духовния свѣтъ, първото нѣщо, което ще видите, е една свѣтла топка, която се движи съ вихрена бързина. Отъ тази свѣтла топка ще се поляризиратъ две точки, две направления — нагоре и надолу. Щомъ видите тази свѣтла топка, ще имате търпение да дочакате края, да видите, какво ще стане съ нея. Тази топка ще отива все по-нагоре и нагоре, ще се оформи въ свѣтълъ образъ, който ще ви се усмихне. Като види, че сте наскърбени, той ще ви каже: Не се безпокойте, Богъ е съ васъ. Той ще ви помогне, и работата ви ще се нареди. Тази топка е различно голѣма, най-много може да стигне голѣмината на слънцето. Като видите тази свѣтлина, вие ще се успокоите и ще се убедите въ сжществуването на великата разумность въ свѣта, която се грижи за всички сжщества.

Мнозина искатъ да имъ се докаже това нѣщо. За да се докаже това, тѣ трѣбва да бждатъ поставени между двата полюса на

живота — скръбта и радостта. Първо Богъ поставя човѣка въ ретортата на скръбта, т. е. въ огъня на скръбта, дето ще се разтопи като руда. Сгурията не се отдѣля, докато на пълно не излѣзе отъ метала. Значи, колкото и да вика човѣкъ, нѣма да го извадятъ отъ ретортата, докато сгурията не излѣзе вънъ отъ него. Като излѣзе отъ тази реторта, ще го прекаратъ презъ втора, трета, четвърта, докато съвършено се освободи отъ сгурията, отъ примѣситѣ на живота и мине въ другия полюсъ — въ радостта. Преди да е влѣзълъ въ ретортата, човѣкъ мисли, че е изоставенъ отъ Бога, че никой не го обича, че нѣма умъ, сърдце, душа въ себе си, че краката му не го държатъ и т. н. Щомъ излѣзе отъ ретортата, той се усѣща силенъ, подмладенъ, готовъ за работа. Разумната скръбъ прави човѣка здравъ. Тя води къмъ радостта. Когато скърби, човѣкъ търси пътя къмъ истината. Щомъ започне да търси истината, той вече не се обезсърдчава.

И тъй, който иска да стане силенъ, той непременно трѣбва да скърби. Въ скръбта човѣкъ уяква, засилва се. Който не иска да страда, той неизбежно е осъденъ да стане инвалидъ, да изгуби силитѣ си. Човѣкъ трѣбва да скърби, но въ скръбта си да бжде като малкитѣ деца, които лесно трансформиратъ състоянията си. Христосъ казва: „Станете като децата!“ Съ това Той иска да покаже на хората, какъ да страдатъ и какъ да

се радватъ. Чиста е радостта на малкитѣ деца. Мимолетна е скръбта на децата. Докато видите, че нѣкое дете плаче и тѣжи, изведнѣжъ го виждате весело, засмѣно, изтрива очитѣ си, усмихва се и всичко забравя. Нѣкой се оплаква, че ималъ голѣма скръбъ. Какво лошо има въ това? Когато той скърби, другъ нѣкой се радва. Когато другъ скърби, той пъкъ ще се радва. Ако пресѣете скърбитѣ на съвременния човѣкъ, ще видите, че на хиляда скърби едва една отъ тѣхъ заслужава внимание. Останалитѣ 999 скърби сж фиктивни. Слушате една майка да се оплаква, че детето ѝ било злоядо, не обичало да яде много, не обичало да яде каква и да е храна. Майката скърби, че детето ѝ не яде всичко. Скръбъ ли е това? Тя трѣбва да се радва даже, че детето ѝ не е всеядно, а прави изборъ на хранитѣ. Какво по-хубаво отъ това? Другъ пъкъ се оплаква, че цѣли 24 часа нищо не е ялъ, щѣлъ да умре отъ гладъ. Чудно нѣщо! Лѣкаритѣ препорѣчватъ на нѣкои болни по три—четири дѣня абсолютенъ гладъ, а той щѣлъ да умре, защото не ялъ само 24 часа. Съ ядене само не се живѣе. Много то ядене изтощава човѣшкия организъмъ. Колкото по-малко човѣкъ яде, толкова повече животътъ му се продължава.

Съвременнитѣ хора вървятъ по пѣтя на крайния материализъмъ. Тѣ мислятъ, че животътъ седи въ яденето и пиенето. — Не, животътъ не седи въ яденето, но въ живата

храна. Хората се ползватъ отъ храната до-толкова, доколкото съзнаватъ, че Богъ е въ нея. Ако при храненето си тѣ не внасятъ мисълта, че Богъ е въ храната, тази храна е гниеща и носи болести и смъртъ за тѣхъ. Христосъ е казалъ: „Който не яде плътта ми и не пие кръвта ми, нѣма животъ въ себе си“. Значи, ние трѣбва да ядемъ плътта Христова и да пиемъ кръвта Му. Всичко се крие въ тази храна. Затова трѣбва винаги да благодаримъ за нея. Обаче, благо то на живота не е само въ яденето, нито опасността е въ яденето. Човѣкъ трѣбва съзнателно да се храни, да знае, каква храна да употребява и какъ да се храни. Днесъ се повдига въпросътъ: месна или вегетарианска храна да се употребява? За предпочитане е вегетарианската храна. Защо? Едно отъ научнитѣ обяснения, съ което се подържа вегетарианството, е обстоятелството, че съзнанието на животнитѣ, които се колятъ, е доста развито. Тѣ искатъ да живѣятъ; не се подаватъ доброволно на колене. Въпрѣки това, върху тѣхъ се упражнява насилие. Насилието внася въ организма на тия животни различни отрови, които минаватъ и въ човѣшкия организъмъ. Животнитѣ предчувствуватъ, че ще ги колятъ и започватъ да се смущаватъ. Това смущение, този страхъ, тази умраза сж причина за отровитѣ, които се образуватъ въ организма имъ. Човѣкъ трѣбва да наблюдава животнитѣ, които сж опредѣлени за колене, за да види, че

тѣ предчувствуватъ това нѣколко деня преди да бждатъ заклани. Наблюдавайте кокошкитѣ въ курницитѣ, да видите, какво смущение на-става между тѣхъ, когато почувствуватъ, че нѣкоя отъ тѣхъ е опредѣлена на смъртъ. Страшни отрови се развиватъ въ организъма имъ! Единъ день химицитѣ ще изследватъ тѣзи отрови и ще се убедятъ въ истинността на тия твърдения.

Много култури и цивилизации сж изчезнали, благодарение на отровитѣ, които се съдържатъ въ месната храна. Атланската раса, запримѣръ, е изчезнала по причина на отровитѣ въ месото на животнитѣ. Съвременната култура е осждена да загине по сжщата причина. Сегашнитѣ хора употребяватъ много месо. Жбитѣ на американцитѣ сж развалени отъ употребата на много месо. Не само жбитѣ имъ ще опадатъ, но и главитѣ имъ ще оголѣятъ отъ много ядене на месо. Падане на жбитѣ, оголяване на главитѣ, хлѣтване на гърдитѣ води къмъ израждане на човѣка. Това израждане се дължи на отровитѣ въ месото, съ което хората се хранятъ. Като знае това нѣщо, човѣкъ трѣбва да стане вегетарианецъ по идея, съзнателно, а не по подражание. Нѣкой става вегетарианецъ безъ нѣкаква идея въ себе си и като му замирише на кокошчица, или на свинско, пожелава да си хапне малко, но срамъ го е отъ окръжаващитѣ, които знаятъ, че не яде месо. Той съжالياва въ себе си, че е станалъ вегетарианецъ. Нѣкой

вегетарианецъ си купилъ една — две ~~сковири~~, опекаръ ги, полѣлъ ги съ лимонъ и започва да яде, но се озърта да не го види нѣкой. Защо се страхува да не го видятъ? За хората ли е станалъ вегетарианецъ? Когато се ~~опредѣля~~ въ себе си, да стане вегетарианецъ, или не, човѣкъ трѣбва да запита Бога, какво Той ще го посъветва. Ако му се каже, че не трѣбва да яде месо, поради отровитѣ, които месната храна съдържа, той трѣбва да слуша, да изпълни този съветъ. Ако не слуша съвета на Господа, никой не може да му помогне срещу тия отрови. Голѣмъ бичъ сж тѣ за съвременното човѣчество! Причината за болеститѣ на хората се дължатъ, именно, на тия отрови. За да се изчисти кръвта на човѣка по естественъ пѣтъ, изискватъ се най-малко десетъ поколѣния чистъ живогъ. Има методи за бързо пречистване на кръвта, но тѣ се даватъ на малцина, само на ония, които сж готови да посветятъ живота си за служене на Бога. Съ прилагането на тѣзи методи, въ десетъ години човѣкъ може да пречисти кръвта си и да се подмлади. Наука е това.

Често въ Школата се изнасятъ общи принципи и положения, които изглеждатъ съвсемъ противоречиви за съвременната наука. Това не значи, че ние отричаме основитѣ на науката. Ние отричаме човѣшкото, преходното въ науката, обаче, поддържаеме Божествената наука, която е една и сѣща за всички вѣкове. Въпрѣки това, тя вѣчно прогресира.

Сега, като ученици, вие трѣбва да изучавате Божествената наука въ всички нейни отрасли: музика, изкуство, художество, както и отдѣлнитѣ области на науката. Като дойдете до музиката, вие трѣбва да различавате творци музиканти отъ изпълнители. За тази целъ изучавайте челата на великитѣ музиканти. Колкото по-широко е челото на музиканта, толкова по-силно развити сж творческитѣ му способности. Ако челото е тѣсно, музикантътъ може да бжде добъръ изпълнителъ, но не и творецъ. Днесъ се говори за класическа и модерна музика. Класическа музика е тази, която е въ сила да измѣни състоянието на човѣка, да превърне скръбта му въ радостъ. Когато сте скръбни, помолете нѣкой музикантъ да ви изсвири нѣщо отъ Моцартъ, отъ Бетховенъ или отъ Бахъ. Ако това парче може да смѣни състоянието ви, тази музика е, наистина, класическа. Класическата музика трѣбва да указва възпитателно влияние върху човѣка. Ако тя не укаже възпитателно въздействие върху човѣка, или не може да лѣкува, тогава, или музикантътъ не е изпълнилъ добре парчето, или музиката не е класическа. Бахъ е писалъ своитѣ произведения съ вдъхновение. Следователно, който свири неговитѣ произведения, и той трѣбва да има сжщото вдъхновение.

И тъй, Божествената наука, за която говоримъ, включва въ себе си съвършената музика. Тази музика се отличава по това, че

е проникната отъ любовни чувства и свѣтли, възвишени мисли. Въ нея чувствата и мислитѣ сж хармонично съчетани. За да се изрази тази музика, човѣкъ трѣбва да има добре развито въображение. Въображението е майка на идеитѣ. Въ него, като въ утроба, се раждатъ всички хубави нѣща. Безъ въображение човѣкъ не може да зачене нищо хубаво. За да развива въображението си, човѣкъ трѣбва да си представя най-хубавитѣ нѣща, макаръ и непостижими. Съвременнитѣ хора се стремятъ къмъ грубо реалното въ свѣта, къмъ онова, което може да се възприеме съ петтѣ сѣтива, но тѣ трѣбва да знаятъ, че тия нѣща, именно, не развиватъ въображението. Музикантътъ, поетътъ, писателятъ непременно трѣбва да иматъ добре развито въображение. Тѣ не трѣбва да бждатъ богати. Ако дадете единъ-два милиона на нѣколко музиканти или поети, тѣ ще престанатъ да работятъ. Въ скоро време ще ги видите инвалиди. По цѣли дни ще се разхождатъ съ автомобили. Истинскитѣ музиканти, поети, писатели, учени сж живѣли при най-голѣми лишения и мжнотии. Така тѣ сж расли и развивали своитѣ дарби.

Сега, каквото и да правятъ ученитѣ, общественицитѣ, държавницитѣ, трѣбва да знаятъ, че нѣма да обърнатъ, т. е. да изправятъ свѣта. Тѣ могатъ да въздействуватъ на отдѣлни личности, но не и на свѣта. Свѣтътъ слиза въ гжстата материя. Той върви по свой опредѣленъ пътъ. Обаче, който не служи на

личността си, той може да се повдигне, да излѣзе отъ гжстата материя и да вземе посока къмъ Бога, противоположна на тази, по която свѣтътъ върви. Значи, две сж главнитѣ посоки на движение: едната е надолу, въ гжстата материя, а втората — нагоре, въ духовния свѣтъ. Първата посока е тази, къмъ която свѣтътъ се стреми; втората посока е тази, къмъ която ние се стремимъ. Тѣзи две посоки сж съединени помежду си. Каквото свѣтътъ спечели, то е заради насъ. Каквото хората правятъ, то е пакъ заради насъ. Кой каквото спечели, ще го остави на земята, не може да го вземе съ себе си. То ще остане за онѣзи, които придобиятъ земята въ наследство. Каквото спечелятъ музикантитѣ, поетитѣ, художниците, то ще остане на свѣта. Но това не значи, че тѣ принадлежатъ на свѣта, нито сж отъ категорията на свѣта. Свѣтътъ нищо не е създалъ. Свѣтътъ е банка, въ която сж вложени Божественитѣ капитали. Когато казвате, че трѣбва да влѣзете въ свѣта, подразбирамъ Божествения свѣтъ, а не онзи, който върви надолу, въ гжстата материя. Ако влѣзете въ този свѣтъ, вие ще мязате на пауни, ще стѣпвате гордо, съ разперени крила, но ще излѣзете оскубани, безъ пера. Ще влѣзете съ всичкото си величие, а ще излѣзете обрани, оскубани, за посмѣшище на хората. Волътъ ще влѣзе въ свѣта съ рогата си, а ще излѣзе безъ рога и съ одрана кожа. Овцата пъкъ ще влѣзе съ

вълната си, а ще излѣзе оскубана и издоена.

Хората въ свѣта се дѣлятъ на две категории: тия отъ първата категория се движатъ въ посока на сжщественото и казватъ, че материята трѣбва да се сгъсти. Прави сж тия хора, защото тѣ слизатъ. Хората отъ втората категория казватъ, че материята трѣбва да се разрежи. И тѣ сж прави, защото възлизатъ нагоре, дето материята става все по-рѣдка. Ние се движимъ по равнодействащата на тия две линии, които иматъ обща точка. Значи, ние се движимъ нито надолу, нито нагоре. Кога двама души иматъ една обща, допирна точка? — Когато иматъ общъ интересъ. Този интересъ може да бѣде отъ различенъ характеръ. Ще видите, че следъ време тѣзи двама души се сродяватъ. На единия се ражда момче, на другия — момиче. Като пораснатъ децата имъ, тѣ ги оженватъ, и по този начинъ правятъ връзка помежду си.

Животътъ на хората не е нищо друго, освенъ непрекъснатата верига отъ връзки. Съвременната култура се занимава изключително съ правене на връзки. Поетитѣ пишатъ само за мъже и за жени, за млади момци и моми. Рѣдко ще срещнете поетъ да пише за Бога, за нѣщо велико. Поети, музиканти, художници повече възпѣватъ или рисуватъ младостта. Защо? — Защото младостта е носителка на Божествения животъ. Докато е младъ, човѣкъ е носителъ на Божественото

въ себе си. Щомъ остарѣе, Божественото го напуска. Младостѣта представя Божествения животъ; старостѣта — човѣшкия животъ. Когато младиятъ се гнѣви, сърди, той е старъ. Когато стариятъ престане да се сърди, той е младъ. Следователно, който иска да се подмлади, той трѣбва да стане господаръ на гнѣва си. Не се гнѣвете на никого! Когато гнѣвътъ дойде у васъ, говорете съ него, но не се гнѣвете. Помнете всѣкога, че Богъ живѣе въ васъ, и вие въ Него. Ако Той търпи всички хора, всички противоречия, радвайте се за това и не се сърдете на хората. Какво правите вие? Погледнете на този, на онзи, и казвате, че сж голѣми грѣшници. Въ бѣдеще тѣзи грѣшници ще станатъ голѣми светии, а въ подалечното бѣдеще ще станатъ ангели. Обаче, време се изисква за това. Въ всѣки човѣкъ има скрити възможности за неговото повдигане и падане. Грѣшникътъ може да стане светия, и светията може да стане грѣшникъ. Богъ е създалъ свѣта, Той е господаръ на положението. Той въздига царе и сваля царе, въздига души и сваля души. Като не разбирате това, вие гледате на свѣта отъ две страни и ту го осжждате, ту го удобрявате.

Когато виждате злото, казвате, че Богъ не е създалъ свѣта, както трѣбва. Тогава сждите Бога. Когато виждате доброто, казвате, че свѣтътъ е създаденъ идеално. Който не разбира Божията мѣдростъ, безъ да иска, създава злото. Той намира, че въ свѣта сжще-

ствува несправедливостъ, че едни сж учени, а други — прости. Докато човѣкъ не дойде до положение правилно да разбира отношенията между най-малкитѣ сжщества и човѣка, той никога нѣма да разбере Божиитѣ закони. И въ най-малката мушица има възможности да порасне, да стане голѣмо сжщество, но за това се изисква време. Ако на мухата се дадатъ условия, каквито сж дадени на човѣка, и тя може да стане като него. За Якова се казва въ Писанието, че Богъ се обърналъ къмъ него съ думитѣ: „Не бой се, червей Якове!“ Това значи: Ако Богъ се е грижилъ за Якова, когато е билъ червей, колко повече сега, като човѣкъ, надаренъ съ дарби и способности. Като знаете това, постъпвайте справедливо къмъ всички сжщества. Видите ли червей, не го тъпчете. Знайте, че нѣкога и вие сте били като него. Благодарете на Бога, че сте се повдигнали до положението на човѣкъ и помолете се Той да благослови този червей, по-скоро да излѣзе отъ своето положение. Задачата на човѣка е да помага на по-малкитѣ отъ себе си, а не да ги осжда.

Сега всички трѣбва да работите върху себе си, да очистите ума и сърдцето си отъ всичко отрицателно. Не чакайте наготово да получите знания. Никой нищо нѣма да ви даде наготово. Само на детето се помага, само на детето се дава наготово. Кой какъ срещне детето, ще го вземе на ръце, ще го помилва, ще го цѣлуне. Стария, обаче, никога не ви-

матъ на ржце. Той самъ трѣбва да ходи. Казва се въ Писанието, че Богъ носилъ Израиля на ржце презъ пустинята. Това е преносенъ изразъ. Богъ ималъ грижата за Израилския народъ, но не го е носилъ на ржце. Такава грижа има Той за всички живи същества, малки и голѣми.

Като ученици, вие трѣбва да работите за развиване на своето въображение, за пробуждане на съзнанието си. Будно съзнание се иска отъ всички. Очитѣ ви трѣбва да бждатъ отворени, не за злото, за отрицателното въ свѣта, но за доброто, за положителното. Че виждате злото, това не трѣбва да ви спира въ пътя. Щомъ съществува злото, има причини за това. Какви сж причинитѣ, не е ваша работа да ги търсите. Злото, като сила, има своето право и въ вселената. Който разбира злото, той може да го използва за добро. Който не го разбира, той не трѣбва да му слугува, нито да му се подчинява. Казано е въ Писанието: „Побеждавайте злото съ добро!“ Следователно, не мислете за злото, да не се вкисвате. Мислете за доброто, за красивото и хубавото въ свѣта, за да развивате своитѣ дарби. Това не се постига лесно. Много време ще плачете, ще проливате сълзи, докато придобиете микроскопическо знание. Не е лошо да плаче човѣкъ. Какво показва плачътъ? Плачътъ показва, че изворитѣ на човѣка текатъ. По-добре е изворитѣ да текатъ, отколкото да сж пресъхнали. Кои хора пла-

чатъ? — Живитѣ. Мъртвитѣ никога не плачатъ. По-добре е детето да плаче, но да е живо, отколкото да не плаче и да е мъртво. По-добре е човѣкъ да скърби, но да е живъ, отколкото да не скърби и да е мъртавъ. Колкото по-голѣма е скръбъта на човѣка, толкова по-голѣма е и радостъта му. Когато скърби, човѣкъ мисли за всички, които скърбятъ, страдатъ едновременно съ него, и по този начинъ имъ помага. Това и Христосъ правѣше. Затова се казва, че Христосъ понесе страданията на хората.

Каквото и да правите, знайте, че това, което човѣкъ желае, ще го постигне. — Когато? — Това не е важно. Днесъ или утре, той ще постигне това, което желае. Има едно Божествено „днесъ или утре“, но то не е определено. Каквото желаете, турете го въ Божествения день, тамъ да се реализира. Ако хиляди години сте били при Бога, и Той ви е угощавалъ, безъ да ви иска нѣщо, не трѣбва ли сега да работите? Той ви е пратилъ на земята да работите. Скръбъта, страданията, които преживявате, сж работа. Всѣки отъ васъ е прекаралъ нѣколко хиляди години при Господа, но щомъ сте дошли на земята, вие трѣбва да работите. Така е и въ живота. Като ви дойде гостъ, три дена може да яде и да пие, да гостува, безъ да работи. На четвъртия день вече той трѣбва да работи. Мнозина обикалятъ това правило. Тѣ ходятъ на гости отъ единъ домъ въ другъ, навсѣкжде прекарватъ по

три деня, и не дочакватъ четвъртия день. Каквото и да правите, трѣбва да знаете, че отъ всички се иска съзнателна работа. Всѣки ще бжде поставенъ на редъ изпитания, да се научи да преодолява. Започне нѣкой да се моли. Въ това време ще му дойде на ума, че не е свършилъ нѣкаква бърза, важна работа, и ще прекъсне молитвата. После пакъ започне да се моли, но друго нѣщо ще го отклони. Така, той ще отлага молитвата си, ще се чувствува недоволенъ отъ себе си, докато най-после привикне да се съсрѣдоточава. Въ това отношение турцитѣ се молятъ продължително. Преди да започне молитвата си, турчинътъ се мие, облича, нарежда и, като бжде съвсемъ готовъ, пристѣпва къмъ молитва. Ако въ това време нѣкоя лоша мисль мине презъ ума му, той прекъсва молитвата и започва отново да се мие. Щомъ се измие, изчисти, пакъ започва да се моли. Докато не направи молитвата си безъ грѣшка, той все я прекъсва и отново започва. Нѣкой се моли и току поглежда часовника си, да не закъснѣе. Този човѣкъ е влѣзълъ въ областъта на изкушенията.

И тъй, когато се молите, забравете всичко въ васъ и около васъ. Забравете часовника си, забравете работитѣ, които ви чакатъ презъ деня, забравете и себе си най-после. Затворете очитѣ си, вглѣбете се въ себе си и

започнете да се молите. Само така ще дойдатъ Божиитѣ благословения върху васъ. Щомъ отворите очитѣ си, започнете работата си. Като се помолите по този начинъ, вие ще получите вътрешно вдъхновение. Каквато работа започнете при това вдъхновение, всичко ще върви добре. Щомъ имате вдъхновение, не отлагайте работитѣ си за другъ день. И на пжтъ да сте, като ви дойде вдъхновение да направите нѣщо, не отлагайте. Вдъхновението струва повече отъ всичко друго. Използвайте го още на момента. Не мислете върху това, какво ще кажатъ хората за васъ. За вдъхновения човѣкъ хората нищо лошо не могатъ да кажатъ. Той е уменъ, добъръ човѣкъ.

Сега, желая на всички да бждете умни, добри, да бждете образци, въ правъ смисълъ на думата. Не мислете, че ако сте умни и добри, нѣма да дойдатъ изпитания за васъ. Изпитания неизбѣжно ще дойдатъ за всички. Скърбитѣ следватъ радоститѣ. Който не иска да скърби, той може да ми продаде скръбта си. Азъ купувамъ човѣшкитѣ скърби. Нека всѣки оцени скръбта си и дойде при мене да я продаде. Всѣка скръбъ има точно опредѣлена цена. Обикновенитѣ човѣшки скърби едва ли струватъ по петъ стотинки едната. Има скърби, които струватъ по хиляда лева, но тѣ идатъ единъ пжтъ на десетъ години. Тѣ сж като лотарийни билети. Тѣй щото, когато нѣкой се отегчи отъ скърбитѣ си, нека дойде при мене, азъ ще ги купя. Скръбта

е товаръ, който може да преминава отъ единъ човѣкъ на другъ. Значи, човѣкъ може да носи чужди скърби. Отивате при нѣкой боленъ, който се оплаква отъ главоболие. Вие туряте ржката си на главата му, и той оздравява. Болниятъ оздравява, но вашата глава заболява. Защо? — Защото не знаете, какъ и кжде да поставите ржката си. Като отнемете болката и скръбта на нѣкого, вие трѣбва да знаете, кжде да я турите. Помагайте на ближнитъ си и не се страхувайте! Правете малки опити да лѣкувате, за да придобиете знания. По този начинъ вѣрата ви ще се усили.

Следователно, искате ли да усилите вѣрата си, правете опити съ себе си, правете опити съ ближнитъ си. Щомъ заболѣте, повдигайте мисълта си къмъ Бога, докато болестта ви изчезне. Ако паметта ви е слаба, молете се да се усили, да се възстанови първоначалната ви паметъ. Ако очитѣ ви сж отслабнали, пакъ се молете, докато се усилятъ. Причината за отслабване на очитѣ ви се дължи на това, че или вие сте вложили нѣкаква отрицателна идея въ ума си, която влияе върху очния нервъ, или, чрезъ внушение сте възприели тази слабостъ на очитѣ отъ други хора. Каквато и да е причината за отслабване на очитѣ ви, работете по обратенъ пжтъ на внушението, подъ което сте се намирали, за да се освободите отъ него. Дружете съ хора, които иматъ силни очи. Ако дружите съ човѣкъ, на когото очитѣ сж слаби, той

може да ви повлияе така, че и вашитѣ очи да отслабнатъ. Затова, пазете се да не изпаднете подъ неговото влияние. Въ случая, по-добре вие да му повлияете съ вашитѣ силни очи, отколкото той на васъ.

Често окултнитѣ ученици говорятъ за лоши влияния и се страхуватъ отъ тѣхъ. Има лоши влияния въ свѣта, но човѣкъ не трѣбва да се страхува. Като измиете ржцетѣ си добре съ сапунъ, всѣкакво лошо влияние минава. Ако и при това срѣдство се страхувате отъ лошото влияние, излѣзте вѣнъ, на чистъ въздухъ, тръснете дрехата си нѣколко пжти, духнете три пжти, и лошото влияние ще изчезне. Сжщото правятъ хората, когато искатъ да покажатъ, че сж потърсени отъ нѣщо. Тѣ отърсатъ дрехата си, духнатъ нѣколко пжти, и потърсването изчезва. Като изтърсвате дрехата си, кажете: Както прахътъ не остава върху дрехата ми, така и лошото влияние да не остане въ душата ми. Богъ живѣе въ мене, азъ изпълнявамъ Неговата воля, вследствие на което никакво зло не може да ме сполети. Никой не може да направи зло на онзи, който изпълнява волята Божия. Цѣлиятъ свѣтъ да се опълчи срещу него, пакъ нищо не може да му направи. Силна трѣбва да бжде вѣрата на ученика! Христосъ казва: „Станете като децата“. Значи, детска вѣра се иска отъ васъ. Ако сте като децата, можемъ да се разбираме; ако сте стари — не можемъ. Защо? — Защото старитѣ искатъ да имъ се слугува,

а не тѣ да служатъ. Децата, обаче, иматъ готовностъ да служатъ. За единъ орѣхъ, който дѣдото е обещалъ на внучето си, то е радостно, доволно, отива да му донесе вода. Така трѣбва да се радвате и вие, не за материални придобивки, но за малки, духовни придобивки, които носятъ въ себе си Божието благословение. Колкото малко да е това благословение, благодарете за него. То представя мѳчна сила за душата. Това благословение е като синаповото зрънце, което расте, развива се и плодъ дава. Посѣйте това семенце и не се безпокойте, какво ще стане съ него.

Сега, нѣма да ви питамъ, разбрахте ли ме, или не. Азъ съмъ напълно убеденъ, че сте ме разбрали. Когато нѣкой казва, че не разбира нѣщо, той хитрува. Ако каже, че разбира, ще трѣбва да плати. Така постѣпватъ търговцитѣ, когато купуватъ стока. Търговецъ отива да купи жито отъ нѣкой селянинъ. Погледне житото и казва: Не струва това жито. Защо не струва? — Защото иска да го купи евтино. Щомъ го купи, веднага повдига цената му. Значи, докато го купи, житото не струва. Щомъ го купи, цената му се повдига. Това сж методи, съ които свѣтътъ работи. Обаче, ученикътъ трѣбва да бжде като дете. Каквото става около него или въ него, той трѣбва да го посрѣща съ радостъ, съ усмивка на лице. Дали го корятъ или хвалятъ, той трѣбва еднакво да приема и укора, и похвалата. Всичко въ него трѣбва да бжде естествено.

Този е пътът за развиване на ума, на въображението.

Съвременните училища допринасят нѣщо за умственото развитие на ученика, но тѣ не разполагатъ съ методи за оживяване, за одухотворяване и приложение въ живота на всичко онова, което се преподава. Запримѣръ, викатъ единъ лѣкарь при нѣкой болѣнь. Лѣкарьтъ познава болеститѣ, знае, какъ да лѣкува, но въпрѣки това той не може да помогне на болния. Защо? — Липсва нѣщо въ неговитѣ методи. Той лѣкува и разчита само на своето знание, на това, което медицината му е дала. За да помогне на болния, който се намира въ критическо положение, лѣкарьтъ трѣбва да се обърне съ молба къмъ Бога. После той трѣбва да извика нѣколко свои другари, които сѣщо така уповаватъ на Бога и, всички заедно, да се помолятъ. Сила е молитвата. Тя оживява и одухотворява знанието.

Ще кажете, че молитвата е просия. Отъ човѣшко гледище, молитвата е просия, но отъ високо духовно гледище не е така. Преди всичко молитвата подразбира законъ на жертва. Не можешъ да се молишъ, както трѣбва, докато не пожертвувашъ нѣщо. Който иска молитвата му да бѣде приета, той трѣбва да познава закона на жертвата. Молитвата трѣбва да бѣде интензивна. Щомъ се спазватъ елементитѣ, които се съдържатъ въ нея, тя има резултатъ. Не е въ многото молене. Молитва-

та може да бжде кратка, но интензивна. Такава тя изминава дълъгъ път, както свѣтлината изминава 300,000 клм. въ секунда. Ако бързината на свѣтлината е голѣма, много по-голѣма ще бжде бързината, съ която скръбта се движи. Въ една стомилионна частъ отъ секундата скръбта обладава цѣлия човѣкъ. Каква грамадна енергия се развива при бързината, съ която скръбта се движи! Колкото по-голѣма е интензивността на скръбта, толкова по-голѣма е скоростта на движението ѝ. Отъ това зависи и трайността на скръбта. Колкото по-голѣма е скоростта, съ която скръбта се движи, толкова по-малко продължителна трѣбва да бжде тя. Същото се отнася и до радостта. Радостта и скръбта се взаимно уравновесяватъ. На голѣмата скръбъ отговаря голѣма радост; на малката скръбъ — малка радостъ.

Сега, онѣзи отъ васъ, които сж напреднали, които искатъ да следватъ духовния път, трѣбва да работятъ за развиване на известни органи въ себе си, съ които да възприематъ енергиитѣ на духовния свѣтъ. За развиване на тѣзи органи е нужна специална храна. За да бжде въ контактъ съ окръжаващата срѣда, човѣкъ има на разположение петъ сѣтива. Но понеже той се намира въ преходно състояние, нужни му сж и други органи, други сѣтива, съ които да влѣзе въ връзка съ духовния свѣтъ. Съ това ние не отричаме физическия свѣтъ. Ние не отричаме

и сегашния животъ на хората. Напротивъ, сегашниятъ животъ е основа на бждещия, на този, който сега градимъ. Когато работи съзнателно върху себе си, човѣкъ едновременно развива и своитѣ духовни сили, посрѣдствомъ които физическиятъ му животъ се улеснява и подобрява.

Казано е въ Евангелието, че Христосъ е нахранилъ петъ хиляди души съ петъ хлѣба и две риби. Какво показва това? — Това показва, че Христосъ е разполагалъ съ особени, духовни сили, посрѣдствомъ които могълъ да прави тѣзи чудеса. Ще кажете, че само Христосъ е билъ въ сила да направи това. — Не, всѣки може да направи това. Ако не можете да нахраните петъ хиляди души, себе си поне можете да нахраните. Представете си, че вие сте въ една гора, пжтувате за нѣкжде, но нѣмате хлѣбъ, три деня сте гладували. Какво можете да направите? Затворете очитѣ си, вгълбете се въ себе си и започнете да се молите. Нѣма да мине много време и, като отворите очитѣ си, ще видите, поставенъ на камѣкъ прѣсенъ, топълъ хлѣбъ. — Възможно ли е това? — Възможно е, туй е фактъ, който всѣки може да опита и провѣри. Ако нѣкой пожелае да има печена кокошка, нѣма да получи. Обаче, хлѣбъ може да се даде на всѣки, който искрено се моли. Колкото по-голѣма е вѣрата на човѣка, толкова по-голѣми възможности крие той въ себе си. И тогава, не само за себе си може да измоли хлѣбъ, но и

за 20, за 50 или за сто души още. Всичко зависи отъ вѣрата на човѣка.

Христосъ казва: „Станете като децата!“ Това значи: имайте вѣрата на децата. И тогава, преди да се помолите на Бога, всичко ще ви се даде. Какво разбирате подъ думата „всичко“? — Всичко сжщественно. Искайте отъ Бога да ви помогне да развиете въ себе си известни дарби и способности; искайте да придобиете известни добродетели — любовъ, мъдростъ, истина. Като придобиете тѣзи добродетели, всѣки ще ви търси, ще иска да ви даде нѣщо отъ себе си. Тогава, безъ да искате пари, торба съ пари ще ви следва. Дали сте въ гората, или въ града, тя сама ще ви намѣри.

„Станете като децата!“ Който има вѣрата на децата, той по-лесно ще носи страданията и изпитанията въ живота си. Страданията представятъ кжситѣ линии въ живота. Затова се казва, че скръбъта се движи бързо. Пророкъ Илия имаше опитността, какво значи, човѣкъ да бжде гоненъ, да страда. Затова той се обърна къмъ Бога съ думитѣ: „Господи, пророцитѣ Твои избиха, и олтаритѣ Твои разкопаха, и самъ азъ останахъ, искатъ и моя животъ да взематъ“. Богъ му отговори: „Не си самъ. Оставилъ съмъ си седемъ хиляди души мъже, които не сж прѣклонили колѣно предъ Ваала“. Отиде Илия следъ това на Синайската гора, дето Господъ му говори. Тамъ той реши, кого да си остави замѣст-

никъ. Замѣстникътъ му бѣше по-мекъ отъ него. На Илия липсваше мекота. Той прилагаше юмручното право и казваше, че свѣтътъ ще се оправи само съ ножъ. Ножътъ ще очисти свѣта. После той разбра, че който ножъ вдига, отъ ножъ умира.

И тъй, като ученици, вие трѣбва да се радвате на скърбитѣ и страданията и да ги понасяте съ търпение. Вие сте се уплашили отъ страданията и се молите да не ви споветаватъ. Колкото повече искате да ги избѣгвате, толкова повече тѣ ще ви нападатъ. Казвате: Да ме пази Господъ отъ страдания! Господъ може да ви пази отъ грѣха, но не и отъ страданията. И Христосъ имаше страдания. Страданията сж неизбѣжни. Тѣ свързватъ хората.

Изпѣйте сега една пѣсенъ, която да е въ съгласие съ това, което говорихъ сега. Коя пѣсенъ искате? (— Духътъ Божий.) Нѣкои казватъ, че не могатъ вече да пѣятъ. Тѣ сами се лъжатъ. Всѣки може и трѣбва да пѣе, защото пѣнието е Божие благословение. Музиката е дошла на земята отъ три-четири хиляди години преди Христа. До това време музика не е сѣществувала. Атланската раса, за-примѣръ, не е била музикална. Ако разглеждате черепи на човѣшки глави отъ това време, ще видите, че малко отъ тия черепи сж добре оформени. Много отъ тѣхъ сж престѣпни типове. Изучавайте хората, изучавайте себе си, за да можете правилно да се развивате. Каквото

и да правите, пѣйте. Музиката, пѣнието влияятъ добре върху психиката на човѣка. Нѣма да пѣете цѣлъ день, сутринъ ще пѣете, по половинъ или единъ часъ. Който иска да живѣе дълго време, той трѣбва да пѣе. Искате ли да опитате силата си, вземете една тухла и я стиснете. Ако тухлата отгоре пусне огънь, а отдолу — вода, вие сте силенъ човѣкъ. Правете този опитъ всѣка вечеръ, да видите, до колко сте силни да трансформирате състоянията си. Човѣкъ има скрити сили въ себе си, които отъ време на време се проявяватъ.

Преди години въ Сливенъ имаше едно младо, 15 годишно момиче, което свиваше ржката си на юмрукъ, помолваше се на Бога и като я отваряше, вътре имаше две-три малки клончета. Какъ ставаше това, и то не знаеше. Това момиче ходѣше отъ къща на къща и правѣше този опитъ. Следъ петъ-шестъ месеца то изгуби тази способностъ. Нѣкои ще кажатъ, че това е нѣкакъвъ фокусъ. Каквото и да се говори, както и да се философствува, това не разрешава въпроса. Съ своитѣ отрицателни мисли, хората отричатъ всичко, и по този начинъ си въздействуватъ зле.

Сега, да оставимъ философията настрана. Тя не е пжтъ къмъ Божественото разбиране. Тя е гимнастика на ума. Дойдемъ ли до положителната наука, тамъ се искатъ други методи, друга работа. Запримѣръ, когато изучавате влиянието на скръбта и радостта върху човѣка, правете следнитѣ опити. Измѣ-

рете широчината на ржката на човѣка, когато нито е радостенъ, нито е скърбенъ. Следъ това, измѣрете ржката му, когато е скърбенъ и после, когато е радостенъ. Сравнете тѣзи три числа и ще видите, че при радостта ржката се увеличава съ единъ милиметъръ поне отъ нормалната мѣрка, а при скръбта се свива малко. Изобщо, може да се извади заключение, че при радостта цѣлото тѣло се разширява, а при скръбта — се свива. Като дойде скръбта, човѣкъ трѣбва да бжде внимателенъ, да не дава ходъ на скръбта повече, отколкото трѣбва. Ако даде широкъ просторъ на скръбта въ себе си, свиването може да бжде толкова голѣмо, че да стане атрофия на нѣкой органъ. Като знаете това, работете върху себе си, да превръщате скръбта въ радостъ. Христосъ казва: „Азъ ще ви се изиявя, и скръбта ви ще се превърне въ радост“. Силата, която може да превърне скръбта въ радостъ, е любовта. Както барометърътъ може 24 часа по-рано да предскаже времето, така и любовта е въ състояние да предскаже, какво ще прекара човѣкъ. Нѣкога времето е хубаво, а барометърътъ започва да спада. Другъ пътъ времето е лошо, а барометърътъ се повдига. На сжщото основание и любовта е такъвъ барометъръ, който опредѣля, какво предстои на човѣка. Дето любовта присѣтствува, тамъ сжществува хармония, миръ и радостъ. Дето

любовта отсътствува, тамъ има дисхармония, скръбъ и нещастия.

Знание е нужно на хората. Азъ не говоря за книжовното знание, но имамъ предъ видъ положителното знание, придобито чрезъ наблюдение и опитъ. Ако започнете да изучавате физиогномия, запримѣръ, по книги само, ние ще придобиеме теоретическо знание, но не и такова, съ което можете да си послужите при всѣки специаленъ случай. Който се занимава съ окултнитѣ науки, той трѣбва да бже крайно досѣтливъ, да възприема нѣщата правилно. Днесъ ще срещнете много гадатели. Едни гадаятъ по лице, други — по ръка, по глава, по планетни съчетания; трети гадаятъ на карти, на кафе, на охлювъ, на мида и т. н.

Преди години, въ варненско, се яви една циганка, която гадаеше на охлювъ. Тя предсказваше много вѣрни нѣща на хората. При нея отиваха граждани и селяни, отъ които спечели доста пари. Обаче, единъ денъ разбойници влѣзли въ дома ѝ и я обрали. Тя предсказваше на хората, какво ще имъ се случи, но за себе си не можа да предвиди, какво я чака. Какво знание е това, съ което предсказвашъ на хората, какво има да имъ се случи, а на себе си не можешъ да предскажешъ? Това знание не е положително. Какъ се обяснява способността на нѣкои хора да гадаятъ на охлювъ, на мида, на карти, на кафе? Това се обяснява съ вибрациитѣ на тѣлата. Ако между вибрациитѣ на охлюва, за-

примѣръ, и тия на човѣка има известно съответствие, човѣкъ се свързва съ тѣхъ и започва да предсказва. Така се обяснява, защо нѣкои хора иматъ известно разположение къмъ даденъ поетъ, писателъ, философъ или ученъ. Силата не е въ книгитѣ на тия учени, нито въ мидата или охлюва. Силата е въ самия човѣкъ, а книгитѣ служатъ само като потикъ за проява на тази сила.

И тѣй, като дойдете до музиката, до пѣнието, до науката, не казвайте, че не можете да свирите, да пѣте, или че не можете да учите. — Ама търпение се изисва за всичко. — Да, за всичко се иска търпение. Когато пишете, трѣбва да внимавате, коя буква какъ да напишете, да разработвате почерка си. Всѣка буква трѣбва да бѣде хармонична, красива, да има съотношение между линиитѣ ѝ. Нѣкой започва отъ начало съ едри букви и, колкото повече пише, постепенно ги намалява. Другъ започва реда правилно и постепенно слиза надолу, изкривява реда. Този човѣкъ е песимистъ. Другъ пъкъ постепенно се качва нагоре. И той изкривява реда, но въ него има нѣщо възходящо. Човѣкъ трѣбва да пише хоризонтално, нито да се вдига нагоре, нито да слиза надолу. Ако почеркътъ му има тенденция да слиза надолу, безъ да иска, той пакости на себе си. Когато пишете писмо на нѣкого, десетъ пѣти го препишете, но да излѣзе хубаво, добре написано. Каквото правите, старайте се да излѣзе добре. Колко-

то време да ви е нужно за това, не се смущавайте, достатъчно време има. Ако четете нѣкоя молитва, „Отче нашъ“, или „Добрата молитва“, не бързайте. Четете я бавно, спокойно, съ мисълъ, вие сами да останете доволни отъ себе си. Щомъ вие сте доволни, и Богъ ще бжде доволенъ отъ васъ и ще ви изпрати своето благословение.

Днесъ отъ всички хора се изисква съзнателна, разумна работа, не съ бързане, но съ постоянство. Като работите по този начинъ, вие ще се приготвите за приемане на Божиитѣ блага, Божиитѣ благословения. Първо вие ще приемете тия блага, ще се нахраните до бре и после ще дадете отъ тѣхъ на своитѣ ближни. Не повтаряйте грѣшката на пѣтела, който изкукуригалъ, и сиренето му паднало отъ устата. Първо ще свършите работата си, която ви е опредѣлена; после ще приемете благото, а следъ това ще пѣте на хората, т. е. ще имъ дадете отъ своето благо.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“.

✱

17. Лекция отъ Учителя, държана на 15 февруарий, 1928 г. София.—Изгрѣвъ.

Възкресение.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

Т. м.

Като предметъ на лекцията си ще взема цигулката. Виждате една цигулка, направена отъ орѣхово дърво. Можете ли да опредѣлите, преди колко години е отсѣченъ орѣха, отъ който е направена цигулката? При това, какъ мислите, живи ли сж клеткитѣ на този орѣхъ? Като знаете, че орѣхътъ е отсѣченъ отъ своя коренъ, ще кажете, че клеткитѣ му сж мъртви. Въ сжщностъ не е така. Клеткитѣ на орѣха сж живи и продължаватъ да живѣятъ. Че сж живи, това се вижда отъ факта, че колѣто повече се свири на цигулката, толкова повече тя се разработва. Клеткитѣ все повече оживяватъ. Човѣкъ може така да оживи тѣзи клетки, че тѣ да придобиятъ известна интелигентностъ, известна отзивчивостъ. Ако клеткитѣ на дървото не умиратъ, колко повече човѣкъ не умира. Всичко въ свѣта е живо. Въ човѣка има скрити, потенциални сили, които чакатъ времето си да се проявятъ. Запримѣръ, коситѣ, космитѣ въ човѣка отго-

нарятъ на цигулката. Той трѣбва да разбира музикалнитѣ тонове, които тѣ съдържатъ, за да произведе отъ тѣхъ първичния, Божествения животъ, който се намира въ него въ потенциално, въ затворено състояние. Докато не дойдете до това положение, вие не можете да придобиете Божествения животъ.

Сега, азъ нѣма да говоря за музиката като изкуство, но ще говоря за музиката като идея. Като изкуство, музиката е едно нѣщо; като идея, тя е друго нѣщо. Който владѣе музиката като изкуство, той свири съ техника. Който разбира музиката като идея, той свири съ душа, вдъхновено. За да свири съ душа, цигуларьтъ трѣбва да познава законитѣ, да извади своя двойникъ и да го вложи въ цигулката и въ лѣжа си. Само при това положение той ще може да изкарва отъ цигулката си, каквито тонове желае. Сжиятъ законъ се отнася и до човѣшкото тѣло. Ако двойникътъ на човѣка може да проникне презъ всички клетки на тѣлото му, той ще направи отъ себе си, каквото пожелае. Човѣкъ има въ себе си единъ инструментъ, една цигулка, съ която трѣбва да знае, какъ да се справя. Ако знае законитѣ на Божествения свѣтъ и ги прилага къмъ този инструментъ, той би станалъ гениаленъ. Гениалността изключва всѣкакво съмнение. Съмнението, умразата, обезсърдението, страхътъ —

изобщо, всички отрицателни нѣща сж човѣшки работи. Човѣкъ не е създалъ нѣщо велико. Неговитѣ работи сж все отрицателни. Обаче, когато Божественитѣ и човѣшкитѣ работи се съединятъ въ едно, човѣкъ става добъръ. Съ други думи казано: когато доброто и злото се съединятъ въ едно, човѣкъ става добъръ. Когато Богъ се съедини съ човѣка, Той проявява своята милость. Когато Богъ се отдалечи отъ човѣка, проявява се Неговата светость. Когато човѣкъ се отдалечи отъ Бога, на лице изпѣква човѣшката лошащина.

Следователно, докато цигулката е безъ човѣка, тя е лоша. Щомъ човѣкъ я вземе и засвири на нея, тя става добра. Можете ли да познаете, какво ви говори цигулката, когато я вземете въ рѣцетѣ си и засвириете на нея? Мнозина минаватъ за музикални, за музиканти, но нѣматъ дълбоко, вътрешно разбиране за музиката. Разбиране се иска отъ всички. Когато човѣкъ разбере основния законъ на живота, той ще има голѣми постижения. Постиженията въ живота сж резултатъ на малкитѣ дарби, съ които човѣкъ разполага. Всички дарби, всички таланти на човѣка сж ценни, когато има кой да го слуша и разбира. Кой може да слуша и разбира музиката? — Разумниятъ човѣкъ. — Кой може да гледа картинитѣ на художника и да ги разбира? — Разумниятъ човѣкъ. Следователно, за да угодимъ на невидимия свѣтъ, ние трѣбва да бждемъ първо разумни, да можемъ

да слушаме и разбираме музиката, а после да бждемъ и музикални, да можемъ да свиримъ. Всички сжщества въ невидимия свѣтъ сж музикални. Никой не може да прекрачи прага на рая, ако не е музикаленъ, ако не знае да пѣе и да свири. Който нѣма външенъ инструментъ, той трѣбва да свири на своя вжтрешенъ инструментъ. Докато не развиете своето музикално чувство, вие не можете да мислите право. Безъ музика права мисль не сжществува. Азъ имамъ предъ видъ вжтрешната, реалната музика, а не външната. Реалнитѣ нѣща се отличаватъ по това, че растатъ; нереалнитѣ нѣща пъкъ се увеличаватъ външно, безъ да растатъ. Значи, човѣкъ, животно, растение сж реални нѣща. Който мисли, чувствува и действува, той е реаленъ човѣкъ. Който има стремежъ къмъ музика, къмъ придобиване на добродетели, той има условия да расте. Злото, обаче, е механически процесъ, който внася въ човѣка натрупване, а не расте.

Изпѣйте сега пѣсенъта „Стани“, да се внесе музикалность въ настроението ви. Сила, магия е музиката! Тя превръща енергийтъ, тя твори, тя създава. За една вечеръ, съ една малка цигулка, великиятъ майсторъ може да изкара 50 — 100,000 лева. Каква по-голѣма магия отъ тази! Нѣкой работникъ отива на нивата, цѣль денъ дига и слага мотиката и едва изкарва прехраната си, а единъ виртуозъ за нѣколко часа изкарва десетки и стотици хиляди лева. Следъ

всичко това този работникъ се обезвѣрява, не вѣрва въ Бога. Какво трѣбва да направи, за да се освободи отъ своето съмнение и безвѣрие? Да вземе цигулката и да свири. Така ще се усили вѣрата му. По-добре да вѣрва, отколкото да се съмнява. Българитѣ казватъ: „Цигуларъ кѣща не храни“. Така е било нѣкога. Днесъ, обаче, цигуларъ кѣща храни. Когато дойде нѣкой добъръ цигуларъ да свири, всички го приематъ много добре.

Въ свѣта съществува законъ, нареченъ „законъ на мъртвитѣ нѣща“. Мъртви нѣща сж непостижимитѣ, ненавременнитѣ. Да се занимавашъ съ мъртви нѣща, това значи, да се занимавашъ съ нѣща, при които времето се губи. Въпрѣки това тия нѣща, именно, се развиватъ. Това е афоризъмъ. Това е противоречие, контрастъ. Въ смъртта има нѣщо велико, дълбоко. Знаете ли, какъвъ е ангелътъ, който взима душитѣ на хората и ги носи при Бога? Смъртта не е тъй страшна, както хората си я представятъ. Задъ смъртта, която хората си представятъ въ видъ на човѣшки скелетъ, съ сърпъ въ рѣка, седи единъ красивъ ангелъ. По-красиво нѣщо отъ този ангелъ нѣма, но и по-страшно нѣщо отъ него нѣма. Въ живота има красиви, свѣтли нѣща, но и разочарования има. Можете ли да очаквате хората да ви ржкоплѣскаатъ, да турятъ вѣнци на главата ви, ако свирите „цѣвте мило, цѣвте красно“? Не само че нѣма да ви ржкоплѣскаатъ, но даже ще ви освиркатъ. Хората обичатъ ху-

бава музика. Тѣзи, които сж дошли да ви слушатъ, тѣ сж музикални хора, съ вкусъ и изискване къмъ музиката, не се задоволяватъ съ каква и да е музика. Ако изсвирите нѣщо хубаво, съ изпълнение, тѣ ще ви ржкоплѣскаатъ, на ржце ще ви носятъ. Съ такова свирене ще ви приематъ и на земята, и на небето.

Животътъ е велика музика. Науката е сжщо така велика музика. Коя наука наричаме ние музика? Великата, Божествената, положителната наука е музика, а не обикновената, човѣшка наука, която почива върху хипотези, които или минаватъ въ теории, или хипотези оставатъ. Тази наука ние уподобяваме на началникъ на трена, който само провѣрвява билетитѣ. Тази наука не разрешава въпроса, отде иде човѣкъ и кжде отива. Съвременната наука казва, че човѣкъ е произлѣзълъ отъ една клетка, наречена първична, чрезъ дѣленіе, като е минавала презъ различни форми, докато най-после е дошла до човѣшката форма. Този последователенъ процесъ на развитие, на минаване на формитѣ въ живота въ все по-високи, наричатъ еволюция. При този процесъ всички клетки въ човѣшкото тѣло постепенно сж се организирали, докато сж създали човѣшкия организъмъ. Хиляди години Духътъ е работилъ за създаване на този организъмъ, за създаване на своя домъ. Този дълъгъ процесъ на развитие нѣкои наричатъ еволюция, други — странствуване на душитѣ, трети — прераждане и т. н. Значи,

да еволюирашъ, да странствувашъ, да се прераждашъ, това представя една и съща идея.

Който не разбира този законъ, той обяснява всички нѣща съ закона на наследствеността. Казватъ, че синътъ наследява качествата на баща си. Може би, преди четири поколения, този баща е билъ синъ на сегашния си синъ. Това показва, че вѣнъ отъ себе си човѣкъ нищо не може да наследи. Наистина, докато работникътъ не отиде на нивата да копае, господарътъ нищо нѣма да му даде. Щомъ отиде да копае на нивата, господарътъ ще му плати, и то споредъ работата: колкото повече е работилъ, толкова повече ще получи.

И тъй, който следва Божествената наука, той ще разбере, че животътъ се развива по опредѣленъ планъ. Които не разбиратъ тази наука, тѣ сами създаватъ разни теории, безъ нѣкакво приложение въ живота. И следъ като ги питатъ, отде сж дошли, и кжде ще отидатъ, тѣ нищо не знаятъ. Нѣкой казва: Само едно нѣщо зная, че съмъ дошълъ на земята по нѣкакъвъ начинъ и трѣбва да си поживѣя, но какъ, именно, съмъ дошълъ, отде съмъ дошълъ и кжде ще отида, нищо не зная. Обаче, единъ денъ красивиятъ ангелъ на смъртта ще дойде, ще похлопа на вратата и ще ви повика за онзи свѣтъ. Какво ще правите тогава? Ще се скриете и, като онази негърка въ Америка, ще отговорите на Арахангелъ Михайлъ: Нѣма я тукъ.

Въ Америка нѣкъде, една 70 годишна негърка, отегчена и изморена отъ живота, дълго време се молила на Бога да изпрати Арахангелъ Михаилъ да вземе душата ѝ. Близко до нея живѣли нѣколко студенти, които чували молитвата ѝ, отправена до Бога. Единъ день тѣ решили да се пошегуватъ съ нея. Единъ отъ студентитѣ намислилъ да се престори на Арахангелъ Михаилъ и да похлопа на вратата ѝ. Другитѣ студенти пъкъ щѣли да го придружатъ, да видятъ, какво ще имъ отговори. Решили и приложили решението си. Като приближили до дома на старата негърка, студентътъ, който се престорилъ на Арахангелъ Михаилъ, похлопалъ на вратата. — Кой тамъ? — запитала бабичката. — Арахангелъ Михаилъ. Богъ чу твоята молба и ме прати да взема душата ти. — Кажете Му, че тя не е тукъ.

Съвременнитѣ хора се страхуватъ отъ смъртта, като тази негърка, и щомъ почувствуватъ, че тя приближава къмъ тѣхъ, тѣ се скриватъ и отговарятъ: Кажете ѝ, че ги нѣма тукъ. На мѣсто е този страхъ, но хората не трѣбва да умиратъ, а трѣбва да се видоизмѣнятъ. Веднѣжъ дошълъ на земята, човѣкъ не трѣбва да умира. Смъртта, въ смисълъ на замиване, не е страшна. Страшно е неразбирането между хората. То се дължи на особенъ родъ чувства, които сж ги раздѣлили. Тѣ говорятъ на различни езици помежду си, вследствие на което не се разбиратъ.

Единъ великъ Учитель далъ една задача на единъ отъ своитѣ ученици. Ученикътъ, обаче, скоро забравилъ задачата и тръгналъ по свѣта. Като пжтувалъ отъ градъ въ градъ и отъ село въ село, той спрѣлъ въ едно красиво село и тръгналъ по улицитѣ. Тукъ спиралъ, тамъ спиралъ, искалъ да се разсѣйва, да убива времето. Единъ господинъ миналъ покрай него и като го видѣлъ, ударилъ му две силни плесници и казалъ: Защо не отидешъ между хората да работишъ, ами зяпашъ по улицитѣ безъ работа? Ученикътъ се зашеметилъ отъ плесницитѣ и падналъ на земята. Дето падналъ, тамъ намѣрилъ една великолепна книга и торба съ злато и скжпоценни камъни. Като взелъ книгата и торбата съ скжпоценноститѣ, ученикътъ си спомнилъ за задачата, дадена му отъ Учителя, и си казалъ: Благодаря на този господинъ, че ме удари, за да падна на земята и намѣря книгата и торбата, за които Учителътъ ме прати въ свѣта. Книгата и торбата съ скжпоценности не струватъ ли две плесници? Кой ученикъ би се разсърдилъ, ако Учителътъ му даде задача да намѣри книгата на живота и торбата съ скжпоценности, съ благата въ свѣта? Не само две, но много повече плесници струва да получи човѣкъ, за да придобие книгата съ мждроститѣ на живота и торбата съ великитѣ блага, които природата е скрила въ нея.

Казвате: Какъ да разбираме тия нѣща — въ букваленъ, или въ преносенъ смисълъ? — Разбирайте нѣщата, както искате, т. е. и въ букваленъ, и въ преносенъ, и въ идеенъ смисълъ. Следователно, три вида разбирания има въ свѣта, отъ които трѣбва да черпите поука.

Срѣщате една натоварена кола по пѣтя. Тази кола е жива. Всички клетки въ нея сж въ движение. Въ тази кола е впрегнатъ конь. Колата е направена по закона на натрупването. Тя е направена по механически начинъ: въ нея нѣма растене, въ нея нѣма никакво съчетание. Впрегнатиятъ конь, обаче, се намира въ процеса на растенето. За него има животъ. Разумното начало е човѣкътъ, който туря юздитѣ въ устата на коня, качва се на колата, и двамата тръгватъ. Човѣкътъ седи въ колата, а коньтъ я тегли. Щомъ свърши рабстата си, човѣкътъ вкарва колата въ двора, разпрѣга коня, завежда го въ обора, а той влиза въ стаята си. На другия день сжщата работа се повтаря. Колата представя физическото тѣло на човѣка; животното, коньтъ представя астралното тѣло, сърдцето на човѣка; юздииѣ, поводитѣ — човѣшкия умъ, който направлява коня; разумното начало, което кара колата, това е човѣшкиятъ духъ. Ще кажете, че и безъ кола може. — И безъ кола може, но по-добре е съ кола, още по-добре е съ конь, а най-добре е да има човѣкъ

на колата, защото, безъ 'него коньтъ ще отнесе колата далечъ нѣкжде.

Следователно, три нѣща сж важни въ живота: здрава кола, силенъ, изхраненъ конь и разуменъ господарь, който да кара колата въ живота. Нѣкой ще каже, че знае тия нѣща, че много пжти ги е слушалъ. Българската поговорка казва: „Повторението е майка на знанието“. Забележете, когато нѣщо е хубаво, всѣки има желание повторно да го чуе, да го види, да го прочете и т. н. Всички хубави работи сж заради насъ, и затова ние се стремимъ къмъ тѣхъ, имаме желание да ги възприемемъ. Какво по-хубаво нѣщо отъ пѣнието и свиренето? Ето защо, всички трѣбва да се стремите да пѣте и да свирите хубаво. Вѣра се изисква за това. Че хората ви освиркватъ, че ви се присмиватъ — това да не ви смущава. Колкото повече неуспѣхи, освирквания и подигравки сте преживѣли, толкова повече условия имате за успѣхъ. Всички велики хора сж минали презъ тѣзи състояния. Който ви осмива, той ви мисли доброто. Който ви хвали, и той ви мисли доброто. Обаче, човѣкъ успѣва повече, когато го осмиватъ, а не когато го хвалятъ. Вие трѣбва да разбирате този законъ, да тълкувате нѣщата и въ лошитѣ работи да виждате доброто. Доброто е скрито дълбоко нѣкжде. Вие трѣбва да разровите пластоветѣ, които го затрупватъ и, като го намѣрите, да го изчистите отъ примѣситѣ. Тогава ще разберете, че доброто е създадено

за васъ, но вие трѣбва да направите известно усилие, да го издирите. Каквото и да ви се случи въ живота, знайте, че такава е волята Божия. Ако Богъ ви каже да свирите, заради Него свирете. Ако ви каже да пѣте, заради Него пѣйте. Ако ви каже да учите, заради Него учете. Ако ви сполети нѣкакво нещастие, знайте, че волята Божия е такава. Че си боленъ, че си сиромашъ, не се страхувай. За всичко благодари. Каквото и да те сполети, пѣй и свирй за Бога. Това е красивиятъ, детинскиятъ животъ, къмъ който всѣки трѣбва да се стреми. Затова е казалъ Христосъ: „Станете като децата!“

Мнозина се обезсърдчаватъ отъ сегашния животъ и казватъ: Какво ли ще бжде следното ни прераждане? — Не мислете за следното прераждане. Използвайте сегашния животъ, а за бждещето не мислете. Въ следниятъ прераждания ще ви се дадатъ по-сериозни упражнения, по-сложни задачи. Като сте дошли на земята, вие трѣбва да работите, да свършите опредѣлената за васъ работа. Ако знае кога ще умре, човѣкъ ще свърши работата си въ най-скоро време. Това зависи отъ интензивността на неговата деятелность. Каквото и да ви се случи, не се обезсърдчавайте. Пѣйте и благодарете на Господа. Такава е волята Му. Молете се на Бога да възрасти у васъ всички добродетели, всичко благородно и възвишено. Молете се за развиване на всички дарби, които сж вложени у васъ. Молете се да развиете въ себе

си търпение, кротостъ, милосърдие, въздържание, усърдие въ работата си и т. н. Усърдието е едно отъ добритѣ качества на ученика. Дето има усърдие, тамъ има растене. Усърдието изключва обезсърдчението. Колкото препятствия и да срещнете на пътя си, кажете: Такава е волята Божия. Моята работа ще се уреди, като разнищвамъ конецъ по конецъ. Действително, усърдниятъ урежда работитѣ си бавно, спокойно, безъ никакво смущение. Когато усърдието изчезне, въ човѣка се ражда гнѣвътъ, а гнѣвътъ предизвиква експлозии. Поради гнѣва велики хора сж спирали своето усърдие, вследствие на което сж се заплитали, като пророкъ Илия, и сж намирали, че свѣтътъ трѣбва да се унищожи. Гнѣвътъ не е слабостъ, а излишна енергия, която човѣкъ трѣбва да знае, кога и кжде да използва и впрегне на работа. Въ Писанието е казано за Господа, че се гнѣви. Това значи, че Господъ има въ себе си много енергия, която знае, какъ и кжде да приложи. Като не знаятъ, какъ да се справятъ съ енергията на гнѣва, хората сами си създаватъ пакости. За да не си пакости, човѣкъ трѣбва да развива мекота въ себе си, да не се гнѣви, да не създава никакви експлозии. Само на добрия, на умния човѣкъ е позволено да се сърди. Докато не стане добъръ и уменъ, той нѣма право да се сърди. За да станете умни и добри, трѣбва да развивате въ себе си самообладание.

Сега азъ искамъ да обърна новъ листъ въ вашия животъ — листътъ на положителнитѣ сили. Каквито примѣри съмъ ви привеждалъ, всички сж положителни. Каквото съмъ проповѣдвалъ досега, всичко е изпитано, провѣрено. Азъ познавамъ хората, опиталъ съмъ ги, зная, какво могатъ да дадатъ, какво могатъ да направятъ. Като не познавате хората, вие лесно се обезсърдчавате. Отивате въ единъ домъ, похлопате на вратата, но не ви отварятъ. Отивате на друга врата да хлопате. Тамъ ви отварятъ, но не ви приематъ. Вие веднага се обезсърдчавате и казвате: Господи, на сто врати похлопахъ, но никжде не ми отвориха. — Не, вие не говорите истината. Едва сте похлопали на едва-две врати, и вече сте се обезсърдчили. Имайте търпение. Идете на трета врата, тамъ ще ви приематъ добре. Вие не сте опитали хората, не сте ги познали. Милиони врати има, на които можете да похлопате. Ако на едно мѣсто ви изпѣдятъ, на друго ви чакатъ съ отворени обятия. Не се обезсърдчавайте! Голѣми богатства ви очакватъ.

Често ме запитватъ отъ онзи свѣтъ, има ли кандидати за пансионери. Азъ се чудя, кого да изпратя тамъ на пансионъ. Вие се страхувате да отидете на онзи свѣтъ, да не би да умрете. Вие не знаете, че има особенъ начинъ за отиване въ онзи свѣтъ: вечеръ ще отивате, сутринъ ще се връщате. Ако много ви се хареса тамъ, можете да останете два-

три деня, най-много седмица и пакъ да се върнете на земята. Повече отъ една седмица не се позволява да останете на онзи свѣтъ. Вие трѣбва да се върнете на земята, да нахраните койчето си и следъ една седмица пакъ можете да отидете на онзи свѣтъ, да придобиете знание. — Кжде е онзи свѣтъ? — Не е много далечъ. Разстоянието отъ този до онзи свѣтъ е единъ день пжтъ. Колкото време минава отъ изгрѣването до залѣзването на слънцето, толкова време ще употребите да отидете до небето, до рая, т. е. до онзи свѣтъ.

Какъ трѣбва да се разбира това: въ букваленъ, или въ преносенъ смисълъ? Това може да се разбере и въ букваленъ, и въ преносенъ, и въ идеенъ смисълъ. Ако го разберете въ букваленъ смисълъ, ще намѣрите на земята онази Школа, която е клонъ отъ Небесната, отъ Божествената. Ако го разберете въ преносенъ смисълъ, ще се пренесете съ мисълта си въ една областъ, въ единъ поясъ надъ земята, дето ще влѣзете въ друга Школа, сжщо така клонъ отъ Божествената. Тамъ ще изучавате по-високи нѣща отъ земнитѣ. Това ви се вижда чудно и отвлѣчено, защото мислите, че пространството надъ земята е празно. — Не, цѣлото пространство е населено отъ сжщества съ по-висока култура отъ нашата. Цѣли царства ни заобикалятъ. Ако речете да тръгнете отъ земята за онзи свѣтъ, ще ви спиратъ на много мѣста. Ще ви спиратъ предъ

всѣко царство и ще ви искатъ свободенъ билетъ, паспортъ, както правятъ на земята, при минаването отъ една държава въ друга.

Сега, като говоря за тия царства и свѣтове надъ васъ, виждамъ, че вие нѣмате представа за тѣхъ. За да имате ясна представа, трѣбва да излизате отъ тѣлото си и да посещавате тия свѣтове. Ще отидете, ще ги разгледате и ще се върнете пакъ въ тѣлото си. Тогава нѣма да се страхувате отъ това, което днесъ ви плаши. Колкото и да се страхувате, ангелътъ на смъртта ще дойде, ще ви вземе и ще ви занесе на онзи свѣтъ. На младини, или на старини, ангелътъ ще дойде, нѣма да ви отминие. Докато сте на земята, вие трѣбва да работите, да изпълните това, за което сте дошли, да не ви взематъ преждевременно и неподготвени. Отъ всички се иска работа, да свършите това, за което сте дошли. И тогава, като ви се заговори за онзи свѣтъ, да не се страхувате. Вие нѣма да умрете, но ще възкръснете. Който е възкръсналъ, той не знае вече, какво нѣщо е смъртта.

Желая на всички ви да се събудите, да оживѣете, да възкръснете. Това значи, да бждете господари на себе си. Който мисли, чувствува и действува право, той е господарь на себе си, той е човѣкъ на музиката, не само кате изкуство, но и като идея. При обикновената музика, човѣкъ свири по обикновенъ начинъ; при музиката като изкуство, човѣкъ не може да движи лжка по своя воля, а ще

го движи по правила. При идейната музика, лжкътъ се движи свободно, неподчинено на никакви правила и закони. Който изучава живота като изкуство, той мисли по единъ начинъ; който изучава живота като идея, той е свършено свободенъ въ постъпките си и дава изразъ на своя животъ. Никой не трѣбва да се мѣси въ живота на другитѣ и да ги морализира, да ги учи, какъ да живѣятъ. Както и да постъпвате, не се сждете. Знайте, че такава е днесъ волята Божия. Утре волята Божия ще се измѣни, и вие ще бждете по-готови. За какво? Да изпълните волята Божия, да свършите работата си на земята. Казано е въ Писанието: „Пѣйте и възпѣвайте Господа въ душата си!“ За да бжде здравъ, човѣкъ трѣбва да пѣе и да свири. Ако не външно, поне вътрешно човѣкъ трѣбва да пѣе. Каквито мъчнотии и да минавате, пѣйте и не се безпокойте. Боленъ си, беденъ си, три деня не си ялъ — пѣй! Като пѣешъ, работитѣ ти ще се наредятъ. Силенъ е онзи човѣкъ, който пѣе отъ любовъ, и който мисли, че всичко, което става въ живота, е за славата Божия и за доброто на всички живи същества. Затова е казано, че всичко, каквото става въ свѣта, е за добро на онѣзи, които любятъ Господа.

Като ученици, дръжте тази мисълъ въ ума си и ще провѣрите, че е така. За онѣзи, които любя Бѣга, всичко се обръща на добро. Така сж проповѣдвали пророцитѣ, така е про-

повѣдвалъ Христосъ, така проповѣдва новото учение, така се проповѣдва и отъ хората на новата мисълъ. Новата мисълъ е течение, което съществува въ Америка. Хората отъ това течение подържатъ, че въ свѣта съществува само енергия, само духъ, а материя не съществува. Значи, реаленъ е само духътъ. Споредъ това течение, болести не съществуватъ. Хората на новата мисълъ се лѣкуватъ чрезъ отричане на болестта. Като заболѣе нѣкой отъ тѣхъ, той казва: Духътъ не боледува. Понеже азъ съмъ духъ, а не съмъ материя, не съмъ боленъ. Той отрича болестта и постепенно оздравява. Обаче, каквото и да се говори, въ свѣта съществува материя. Материята е облѣкло, дреха на духа. Следователно, материалниятъ животъ е необходимъ за духа. Той представя условия, срѣда за работа и за проява на духа. Колкото и да сж възвишени нѣкои духове, отъ време на време тѣ слизатъ на земята, т. е. въ материалния свѣтъ, да прекаратъ поне малка частъ отъ живота си тукъ, да направятъ нѣколко опити и да придобиятъ известни резултати.

Като ученици, вие трѣбва да работите чрезъ закона на внушението, да внесете въ себе си новата мисълъ. Нѣкои ученици се обезсърдчаватъ и казватъ, че не вървятъ добре, не сж добри, не мислятъ право. — Това е стариятъ животъ. Новиятъ животъ, новата

мисълъ изисква положителни възгледи за нѣщата. Вие трѣбва да знаете, че, докато работите съзнателно върху себе си, сте добри, вървите въ правия пѣтъ, вършите волята Божия. Днесъ вършите волята Божия по единъ начинъ, както разбирате, но утре ще я вършите по-добре. На третия день ще я вършите още по-добре и т. н. Новата мисълъ прониква въ васъ и работи върху умоветѣ и сърдцата ви. Една опасностъ има за васъ: да не изпаднете въ пресищане. Въ Школата се даватъ много методи и правила, които, ако не се прилагатъ, ще ви доведатъ до пресищане. Постоянство се иска отъ ученика, да прилага тия правила постепенно, едно следъ друго, а не изведнѣжъ. Не е въ многото, но въ малкото и въ постоянството, въ будността на съзнанието. Нѣкой иска да пости десетина деня, да придобие нѣщо. Споредъ мене, 24 часа съзнателенъ постъ, се равнява на десетъ деня механически постъ. Въ 24 часа съзнателенъ постъ човѣкъ може да обнови клеткитѣ на тѣлото си. Нѣкои учени подържатъ, че клеткитѣ на тѣлото се обновяватъ въ продължение на три месеца, други — въ продължение на седемъ години. Ние твърдимъ, че и въ 24 ч. абсолютенъ постъ, клеткитѣ на тѣлото могатъ напълно да се обновятъ. Постете 24 ч. и бждете весели, радостни. Пѣйте и благодарете на Бога за всичко. Като минатъ 24 ч., нахранете се и пакъ благодарете на Бога за хлѣба, за водата, които ви е далъ. Числото

24 е добро, хармонично. То съответствува на обръщането на земята около осъта ѝ. Числото 24 ще ви постави въ хармония съ земята.

Изпѣйте сега пѣсенъта „Имаше челоуѣкъ“.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди, и Господъ
на мира ще изпълни сърдцето
ти съ всички добрини!“.

*

18. Лекция отъ Учителя, държана на
22 мартъ, 1928 г. София. — Изгрѣвъ.

Първата причина.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ намира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

Т. м.

За следния път пишете върху темата: „Книгата, която е упражнила най-голъмо влияние въ детинството ми“.

Следъ тази тема пишете върху следната: „Защо човѣкъ живѣе?“ Когато пишете темитѣ си, пазете се отъ философствуване. За да се развивате, за васъ не е важно, кой какво е писалъ по даденъ въпросъ, но какво вие знаете отъ вашия животъ, отъ това, което вие сте опитали и преживѣли.

Изпѣйте пѣсенъта: „Богъ е Любовь“.

Сега, като ви наблюдавамъ, като изучавамъ хората, въ всички виждамъ погрѣшно схващане на основнитѣ въпроси въ живота. Запримѣръ, всички хора искатъ работитѣ имъ да бждатъ свършени. Това е невъзможно по единствената причина, че съзнанието на хората постоянно се прекъсва. Да бждатъ работитѣ ви свършени, това е крайната целъ на живота, това е идеалниятъ животъ, който нѣкога, въ далечното бъдеще ще

се реализира. Тази целъ може да се осъществи още днесъ, но индивидуално, отъ отдѣлния човѣкъ само. Когато казвамъ, че съвършенство може да се постигне въ далечното бъдеще; имамъ предъ видъ цѣлокупния животъ: съвършенство за всички живи същества на земята, а не само за единици хора. Понеже съзнанието на човѣка се прекъсва, ще го видите днесъ въ едно общество, утре въ друго; днесъ минава презъ една област, утре — презъ друга; днесъ харесва една жена, утре—друга; днесъ се сприятели съ единъ човѣкъ, утре — съ втори, трети; днесъ започне единъ занаятъ, утре — втори; днесъ изучава една наука, утре — друга и т. н. Каквато наука и да изучава, въ края на краищата човѣкъ нѣма да разреши задачитѣ въ живота. Запримѣръ, какво особено разрешава философията? И философията разрешава нѣщо, но тя не разрешава същественитѣ въпроси въ живота, които поставятъ човѣка на здрава, солидна основа. Философитѣ подържатъ, че единъ Богъ съществува въ свѣта, че една Първична Причина управлява свѣта, но съ какво ще докажатъ това? Съ думи само? Тия въпроси съ думи не се доказватъ. Съ думи всѣки може да направи най-хубава баница отъ първокачествено брашно, масло, сирѣне, да я полѣе отгоре съ прѣсно, хубаво млѣко и да каже: Заповѣдайте! Обаче, баница ли е това? Вкусихте ли я, разбрахте ли нѣщо отъ нея? По този начинъ въпроситѣ не

се разрешаватъ. Следъ всичко това ще разправяте на хората, какви възгледи имате за живота. Вашитѣ възгледи представятъ баница, която на думи само е направена. Тази баница не е реална, съ нея никой не може да се нахрани. Реално е само онова, което меже да се опита и приложи.

Като разсждавате върху единъ или другъ въпросъ, вие често се запитвате, зашто сте влѣзли въ Школата. Не можемъ ли да живѣемъ, безъ да влизаме въ Школата? — Можете. Човѣкъ може да живѣе и съ философия, и безъ философия; той може да живѣе и съ музика, и безъ музика; и безъ да става баща или майка, човѣкъ пакъ може да живѣе; и безъ вѣра човѣкъ може да живѣе, и съ вѣра може да живѣе. Ще кажете, че безъ вѣра нѣма животъ. Ами какъ живѣятъ риби-тѣ, птицитѣ, млѣкопитаещитѣ? Тѣ нѣматъ вѣра и, въпрѣки това живѣятъ. Когато казвате, че безъ вѣра нѣма животъ, вие имате предъ видъ вашата специфична вѣра. Но това е ваше субективно схващане. Вие мислите, че вашитѣ схващания и отношения къмъ живота опредѣлятъ отношенията ви къмъ Първата Причина. Само онзи има прави отношения къмъ Бога, къмъ Първата Причина, който е близо до Ней. По какво се познава тази близость? — По добротата на човѣка. Който се приближава до Бога, той е добъръ. Който не се приближава до Бога, той не може да бжде добъръ. Ако житното зърно не-

се устреми къмъ Бога, не се насочи къмъ слънцето, никога нѣма да израсте, т. е. не може да бжде добро. Безъ любовта, безъ слънцето, житното зърно не може да придобие онѣзи сокове, които сж необходими за неговия животъ, за неговото развитие.

Второто положение: когато Богъ се приближава къмъ хората, Той проявява своята милостъ. Това наричатъ философитѣ „Божественъ Промисълъ“. Срѣщате единъ простъ човѣкъ, който ви разказва: Чудно нѣщо, простъ човѣкъ съмъ, не познавамъ наука, нищо не зная, а хората сж внимателни къмъ мене. Всѣки се чуди, какъ да ми послужи. То-зи ме кани у дома си, онзи ме кани. Съ нищо не съмъ заслужилъ внимание, а въпрѣки това отъ всички го получавамъ. Той се чуди на това внимание, на тия услуги, а въ всичко това ние виждаме Божия Промисълъ. Отдалечи ли се Богъ отъ човѣка, той вече е изложенъ предъ грубостта, предъ невниманието на хората. За съзнателния човѣкъ и приближаването, и отдалечаването на Бога е благо-словение. Въ първия случай той вижда Божията милостъ, въ втория — Неговата светостъ. Тогава човѣкъ вижда и Божията Мъдростъ.

И тъй, който иска да опита върху себе си милостта Божия и Неговия Промисълъ, да се приближи къмъ Бога. Който иска да опита Божията Мъдростъ, Божията светостъ и да познае себе си, той трѣбва да се отда-

лечи отъ Бога. За неразумния, обаче, отдалечаването отъ Бога внася въ него недоволство, песимизъмъ, обезсмисляне на живота. За да не изпадатъ въ песимизъмъ, хората трѣбва да иматъ връзка съ Бога, макаръ и микроскопическа. Щомъ иматъ тази връзка, тѣ ще носятъ въ съзнанието си жива идея за Бога. Тази връзка никога не трѣбва да се прекъсва, а за това е нужно будно съзнание, което никога не трѣбва да се помрачава. Какво представя връзката на човѣка съ Бога? Тя е изворъ, който напоява и най-сухитѣ и безплодни мѣста и ги прави плодородни. Представете си, че имате сто декара земя, но наоколо нѣма никакъ вода, която да напоява земята. Разоравате я, торите я, сѣете я, но тя нищо не дава. Искате да я продадете, да се освободите отъ нея, но никой не желае да я купи. Ако нѣкой е готовъ да я купи, ще даде за нея нищожна цена. Едно нѣщо липсва на тази земя — вода. Прекарате ли презъ нея вода, тя ще стане плодородна. Върху нея всичко ще расте: жито, царевица, зеленчуци и плодове. Цената на тази земя веднага ще се повдигне. Най-малката вадичка е въ състояние да оплодотвори и най-сухата земя.

Сжщото нѣщо се отнася и до човѣка. Най-малката вадичка, прекарана презъ сърдцето на човѣка, е въ състояние да оплодотвори всичко. Ето защо, не правете опити да поливате почвата на своето сърдце съ кофи вода, но прекарайте презъ него една вадичка,

която постоянно да тече и да го напоява. Постоянство и непрерывность се иска отъ човѣка: непрерывность въ съзнанието, непрерывность въ обработване почвата на вашето сърдце и на вашия умъ. Това значи вътрешна, непрерывна връзка съ Първата Причина на нѣщата. Безъ тази връзка, човѣкъ се излага на съмнения, на недоразумения, на колебания. Че нѣкой е сгрѣшилъ, или направилъ нѣкакво престѣпление, това не трѣбва да разколебава вѣрата ви. Че конь ритналъ нѣкого и го осакатилъ, това ни най-малко не трѣбва да разколебава вѣрата ви. — Ама защо Господъ позволи на коня да осакати този човѣкъ? Вината не е въ Бога. Ако искате да не ви рита конь, не стойте задъ него. Ако искате да не ви хапе конь, стойте на известно разстояние отъ него. Вие трѣбва да заемете опредѣлено положение спрѣмо коня, а не той спрѣмо васъ. Коньтъ обича да рита и да хапе, не може да се измѣни заради васъ. Такова е неговото естество. Много коне хапятъ господаритѣ си. Защо? — Защото съзнанието имъ не е будно. Свѣтътъ, въ който живѣете, е свѣтъ на противоречия. Защо? — Защото въ този свѣтъ влизатъ и човѣшки планове и намѣрения. Въ този свѣтъ влизатъ и второстепенни сили, които произтичатъ отъ човѣшкото съзнание, отъ човѣшкия умъ и човѣшкото сърдце. Дето човѣшкото присѣтствува, тамъ всѣкога има противоречия. Въ човѣшкото всѣкаква разумность отсѣтствува. Въ човѣшкия жи-

вотъ има редъ причини отъ вториченъ характеръ, които създаватъ нещастия на хората. Запримѣръ, майката страда отъ туберкулоза. Тя ражда синъ, който наследява болестта на майка си, и следъ време той заболява отъ сжщата болестъ. Нѣкъде бащата е пияница, и следъ време синътъ проявява сжщата слабостъ. За да избегне едното или другото наследство, синътъ трѣбва да бѣде гениаленъ, съ необикновени умствени и духовни сили въ себе си. Той трѣбва да направи голѣми усилия, за да преодолѣе своитѣ наследствени слабости отъ майка си или отъ баща си. Обаче, човѣкъ самъ може да създаде въ себе си охтика, пиянство, безъ да ги е наследилъ отъ родителитѣ си. По какъвъ начинъ? Чрезъ своитѣ отрицателни мисли и чувства. Значи, човѣкъ самъ може да влоши положението си, и самъ може да подобри положението си.

Какъ трѣбва да разбирате тази мисълъ? Човѣкъ самъ да подобри положението си, това не значи, че той не трѣбва да приеме помощта на другитѣ хора, на своитѣ близки и да бѣде съвършено самостоятеленъ, което мнозина желаятъ. Човѣкъ самъ да оправи положението си, това значи, да насочва мисълта, чувствата си въ права посока и да приема помощта на ония, които му съдействуватъ въ този пжтъ. Вие искате да си направите една двуетажна кжща. Можете ли сами да я направите? — Не можете. Обаче, всич-

ки, които ще ви помагатъ, трѣбва, да иматъ предъ видъ вашия интересъ, вашия стремежъ. Щомъ тѣ се ръководятъ отъ вашитѣ интереси и ви помагатъ безкористно, и вие ще имъ отдадете заслуженото. Или, представете си, че вие искате да създадете нова философия за живота. Ако стоите на становището, че трѣбва да бъдете съвършено самостоятелни и независими, вие трѣбва да създадете съвършено свободна философия, независима отъ ничий другъ възгледъ. Обаче, това е невъзможно. — Не, има една положителна философия, чийто принципи сж неизмѣнни. Следователно, ако нѣкой иска да гради своя философия, той трѣбва да вземе за основа на тази философия онѣзи неизмѣнни принципи, общи за всички времена и епохи, и върху тѣхъ да гради. Тѣзи принципи ще ви бждатъ помощници въ съграждане на вашата философия. Тѣхъ ще приемете на довѣрие, макаръ и да не сте ги изпитали, а нагоре ще строите сами.

Нѣкой казва, че видѣлъ ангелъ и описва, какъвъ билъ: съ лице свѣтло, съ очи пламенни, съ криле на гърба си и т. н. Ако вие не сте видѣли ангелъ, не остава друго, освенъ да вѣрвате на този човѣкъ. Едно само трѣбва да го питате: Какво е почувствувалъ при вида на този ангелъ? Ако ви каже, че се е вкаменилъ на мѣстото си, ще знаете, че това видение не е ангелъ. Да видите ангелъ, това значи, да се освободите отъ ограниченията си, да възкръснете. Следователно, да поставите

за основа на живота си неизмѣннитѣ принципи на цѣлокупния животъ, това значи, да построятъ къщата си върху канара, която нито буритѣ, нито вѣтроветѣ могатъ да разрушатъ. Подъ думата ангелъ се разбира същество съ необикновена мекота, доброта и интелигентностъ, съ голѣма отзивчивостъ и готовностъ да помага на по-слабитѣ, заради което е слѣзълъ на земята. Споредъ степенята на свѣтлината, която ангелитѣ излъчватъ за човѣка, се сѣди и за интелигентността на самия човѣкъ. Тѣ никога не изразходватъ свѣтлината си напразно. Когато учителятъ разправя на ученицитѣ си за обикновени работи, това показва, какво е тѣхното развитие. Ако учителятъ говори на ученицитѣ си за високи работи, това показва, че тѣхното съзнание е повдигнато.

Като говоря за будно съзнание, имамъ предъ видъ онѣзи хора, които познаватъ същественото въ живота и се стремятъ къмъ него. Четатъ или пишатъ нѣщо, тѣ вадятъ същественото. Такива хора иматъ силна мисль, могатъ да влияятъ на хората. Нѣкой казва: Съ мисълта си азъ мога да влияя на хората. — Какъ можешъ да имъ влияешъ? — Мога да отклоня цѣлъ полкъ войници отъ пътя имъ. Достатъчно е да концентрирамъ мисълта си къмъ единъ полкъ войници, които вървятъ налѣво въ улицата, и да ги отклоня отъ тази посока, да ги върна назадъ въ казармата. — Можешъ ли съ мисълта си така да по-

влияешъ на този полкъ войници, че, като отидатъ на бойното поле, да не вдигнатъ оръжия срещу никого, да не убиятъ нито единъ човѣкъ? Това значи силна мисълъ. А тъй, само да отбиешъ човѣка отъ пътя му чрезъ мисълта си, това не е силна мисълъ. Силна мисълъ е правата мисълъ, която носи благословение за всички хора. Преди всичко, човѣкъ трѣбва да влияе на себе си, а после на другитѣ. Съзнанието на човѣка има две страни: едната страна е тази, която се занимава съ обикновенитѣ, съ човѣшкитѣ работи, а другата страна, това е висшето съзнание, което се занимава съ Божественитѣ работи. Докато живѣе въ обикновеното съзнание, човѣкъ постоянно ще се натѣква на спѣнки и противоречия. Обикновеното съзнание е свързано съ физическия животъ на човѣка, съ неговитѣ физически, материални нужди. Този човѣкъ има желание да яде, да пие, да се облича хубаво, съ скѣпи дрехи, отъ най-скѣпа и хубава материя. Този човѣкъ иска да бѣде богатъ, да разполага съ кѣщи, добре мебелирани, съ ниви, съ плодни градини и т. н. Той обича отъ време на време да дава нѣщо отъ себе си, срещу което да получи похвали отъ хората. Когато не го разбиратъ и не му отдаватъ правото, той се обижда.

Божественото, висшето съзнание заставя човѣка да прави жертви, да помага на ближнитѣ си. Човѣкъ, въ когото това съзнание е събудено, разполага съ грамадни сили. Той не каз-

ва, че върва въ Бога, но неговата върва почива на вътрешни опити и се изразява въ дѣла. Този човѣкъ е постояненъ въ чувствата си. Вие не можете да го видите днесъ засмѣнъ, утре — скърбенъ, съ четири реда сълзи на очитѣ. Сълзитѣ не изразяватъ състоянията на човѣка. Човѣкъ може да плаче и когато е скърбенъ, и когато не е скърбенъ. Мнозина мислятъ, че който плаче, е религиозенъ, милосърденъ, а който не плаче, не е религиозенъ човѣкъ. Споредъ мене, нито който плаче, нито който не плаче, сж религиозни. Като набиете нѣкого, той може да плаче, но това не показва, че е религиозенъ човѣкъ. Ако не плаче, и това не показва, че е религиозенъ, милосърденъ човѣкъ.

И тъй, вътрешната връзка опредѣля стремежа на човѣка къмъ възвишеното, къмъ благородното въ свѣта. За тази цель човѣкъ трѣбва да има правилни отношения, добра обхода, както къмъ себе си, така и къмъ окръжаващитѣ. Божественото съзнание изисква отъ човѣка да не презира въ душата си никого. Че нѣкой билъ простъ, не го презирай. Ако е простъ и за това го презирашъ, и ти си простъ като него. — Ама азъ съмъ роденъ отъ Бога. — Ако си роденъ отъ Бога, ти другояче щѣше да постѣпвашъ. „Родениятъ отъ Бога грѣхъ не прави“. Всѣки, който не е роденъ отъ Бога, прави грѣхове и е простакъ — нищо повече. Родениятъ отъ Бога е благороденъ човѣкъ. Докато живѣе въ обик-

новеното съзнание, човѣкъ постоянно е изложенъ на съмнения, на колебания, съ които трѣбва да се справя. Той слуша нѣкой да говори и казва: Този човѣкъ не говори истината, той си служи съ „ерменски долапи“. Какво означаватъ тия долапи? Въ обикновенъ смисълъ на думата „долапъ“ разбираме нѣщо затворено, въ което се криятъ много работи: дрехи, съестни продукти и т. н. Всѣко скрито, всѣко затворено мѣсто е долапъ. Касата, запримѣръ, е долапъ. Човѣшкиятъ мозъкъ е сжщо така долапъ, съ много подраздѣления. Въ всѣки човѣкъ има долапи, които се отварятъ отъ време на време, и той вади отъ тѣхъ онова, което му е необходимо. Когато нѣкой не обича да отваря долапитѣ си и да вади отъ тѣхъ нѣщо за другитѣ хора, наричатъ го затворенъ човѣкъ. Какво мисли, какво чувствува този човѣкъ, никой не знае. Ако нѣкой го обиди, той мълчи, нищо не казва, но крои въ себе си нѣкакъвъ планъ, да отмъсти за нанесената обида.

Ето защо, като разглеждате живота си, изучавайте се, да видите, по какво се различавате отъ другитѣ хора. Единственото нѣщо, което отличава човѣка и го прави човѣкъ въ пълния смисълъ на думата, е връзката му съ Бога. Това значи човѣкъ, въ когото Божественото съзнание е развито. Дето Божественото съзнание сжществува, тамъ има наука, музика, изкуство. Тѣзи нѣща се предаватъ отъ човѣкъ на човѣкъ. Тѣ сж изпитани, провѣрени,

не сж измислени нѣща. Тѣзи нѣща, съ които съвременната наука си служи, сж били известни отъ най-стари времена на древнитѣ народи. Египтянитѣ сж познавали електричеството и сж си служели съ него преди да го познаватъ съвременнитѣ хора. Много отъ чудесата, които Мойсей правѣлъ, се основавали на електричеството. Египтянитѣ употрѣбавали електричеството по единъ начинъ, а сегашнитѣ хора го употрѣбаватъ по другъ начинъ. Изобщо, съзнанието и разбиранията на египтянитѣ коренно се различавали отъ тия на сегашнитѣ хора. Египтянинътъ, запримѣръ, вѣрвалъ, че за да се очисти отъ грѣховетѣ си, трѣбва да мине презъ редъ форми, по-низки отъ човѣшката, да странствува душата му и следъ това да отиде при Бога. Съвременниятъ човѣкъ, особено християнинътъ, вѣрва по другъ начинъ. Той вѣрва, че като сгрѣши, ще се помоли, ще се обърне къмъ Христа, и следъ това ще се очисти. Той признава бърза процедура. За него не сж нужни, както за египтянина, хиляди години да странствува душата, за да се очисти. Въ половинъ или единъ часъ най-много тя може да се очисти. Днесъ еволюционниятъ процесъ е съкратенъ. Всѣко нѣщо, за реализирането на което въ миналото се е изисквало хиляди години, днесъ може да се реализира въ продължение на секунди, минути или часове — зависи отъ интензивността на мисълта.

Следователно, за да се развива човѣкъ бързо и правилно, нужно е единство на съзнанието и вътрешна връзка съ Бога. Ставате или лѣгате, спите или сте будни, тази връзка трѣбва да бѣде непреривна. Тя носи всичко най-хубаво за човѣка. Талантливостъта, гениалността, чистотата, светостъта, силата на човѣка се дължи, именно, на тази връзка. Всички постижения на човѣка се обуславятъ отъ тази връзка. Всички адепти, всички Учители на човѣчеството сж имали тази връзка. Силата на адепта, на великия Учителъ седи, именно, въ връзката имъ съ Първата Причина. Силата на учения, на философа, на духовния човѣкъ седи въ тази връзка. Безъ тази връзка, дето и да отидете, каквото и да правите, вие всѣкога ще останете обикновенъ човѣкъ. Школата, която следвате, се отличава по това, че всѣки моментъ дава нѣщо ново за ученика, съ което буди съзнанието му. Ученикътъ трѣбва да разшири съзнанието си, да дойде до Божественото съзнание, до вътрешната връзка съ Бога.

Въ Школата се даватъ редъ примѣри, изясняватъ се закони, които трѣбва да се изучаватъ и прилагатъ. Всѣки примѣръ съдържа въ себе си великъ законъ. Такова нѣщо представятъ притчитѣ на Христа. Всѣка притча съдържа великъ законъ. Отъ притчата за **настойника**, **когото господарьтъ уволнилъ**,

Христосъ вади закона: „Правете си приятели отъ богатството на неправдата.“ Какво разбирате отъ тия думи? Ако успѣете да обърнете богатия човѣкъ къмъ Бога, въ неговото лице вие ще придобиете приятелъ, който може да подобри положението ви. До това време този богатъ човѣкъ ялъ и пилъ, мислилъ само за себе си, изнасилвалъ и ограбвалъ бедни и сираци, и въ единъ моментъ го обърщате къмъ Бога. Нѣма ли да ви стане той добъръ приятелъ? Нѣма ли да ви благодари за това? Стремете се всички да имате, отъ една страна доброто мнение и разположение на Бога, а отъ друга — доброто мнение и разположение на хората. Едно безъ друго не могатъ. Че баща ти те билъ десетъ пѣти на день — ще го обичашъ. Ако обичашъ баща си, и Богъ ще те обича. Кога можешъ да обичашъ баща си, който те бие? — Когато съзнавашъ, че това е волята Божия. Не можешъ да бждешъ обичанъ отъ Бога, ако постоянно се запитвашъ и протестирашъ, защо баща ти, майка ти, братъ ти или сестра ти те биятъ. Докато намирашъ, че учителътъ ти е несправедливъ, не ти е поставилъ заслужена бележка, ти си на кривъ пѣтъ. Не питай, защо те биятъ; не питай, защо ти поставятъ слаби бележки въ училище. За това има дълбоки причини, които ти не знаешъ. Въ свѣта съществува великъ законъ на компенсация. Единъ день вашитѣ неприатели ще ви станатъ добри приятели.

Това значи, правете си приятели отъ богатството на неправдата. И обратното е вѣрно: единъ день вашитѣ добри приятели могатъ да ви станатъ неприатели.

И тъй, пазете връзката си съ Бога и прилагайте любовта Божия, всѣки споредъ разбиранията си. Нѣкой прави, каквото иска и, за свое оправдание, казва: Азъ имамъ учителъ. — Кой нѣма учителъ? И вълкътъ има учителъ, и овцата има учителъ, и крадецътъ има учителъ. — Кой е учителътъ на крадеца? — Който пръвъ го е научилъ да краде. И просекътъ има учителъ. — Кой е учителътъ на просека? — Който го е научилъ да проси. И добриятъ човѣкъ има учителъ. — Кой е неговиятъ учителъ? — Който го е научилъ да прави добро.

Тѣй щото, когато чуете нѣкой да казва, че има свой учителъ, знайте, че той нѣма никакъвъ учителъ. Това може да е въ противоречие съ вашата философия, но оставете вашата философия настрана, както азъ оставамъ своята. Ако е въпросъ за лична философия, и азъ имамъ такава, но личната философия е излишъкъ въ живота. Тя не разрешава важнитѣ задачи. Човѣкъ трѣбва да се проникне отъ онази положителна философия на живота, която е една и сѣща за всички времена и епохи. Съ тази философия само той може да бжде надъ вълнитѣ въ бурното море. Безъ нея той ще бжде играчка на тия вълни, той ще бжде носенъ отъ тѣхъ на една и на друга страна, докато най-после потъне

въ дълбокитѣ вѣди на морето. За да не потънете въ бурното море, да не бждете играчка на неговитѣ вълни, отгажете се отъ личното въ себе си и дръжете се за Божественото. Божественото е струна, която, докосне ли човѣка, моментално го преобразява, прави го добъръ. За да ви докосне тази струна, мислете добре за всѣки човѣкъ. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не желае хората да иматъ добро мнение за него. Имайте довѣрие въ всѣки човѣкъ. Щомъ човѣкъ разбере, че имате довѣрие въ него, и той ще се отвори къмъ васъ. Докато хората нѣматъ довѣрие единъ на другъ, докато мислятъ само да се използватъ, тѣ не могатъ да се обичатъ, не могатъ да бждатъ приятели помежду си. Всѣки човѣкъ, за когото работите съ всичката си душа, той всѣкога ще има довѣрие въ васъ и ще ви обича. За да се обичате, за да създадете непреривна връзка помежду си, намѣрете въ всѣки едного по една добра чѣрта, която постоянно да носите въ ума си. Тази добра чѣрта е Божественото въ човѣка.

Сега, да дойдемъ до въпроса за богатата, които сж складирани въ човѣшката душа. Тѣзи блага не сж нищо друго, освенъ дарбитѣ, които Богъ е вложилъ въ човѣка. Какво трѣбва да прави той съ тия дарби? Той трѣбва да работи, да развива дарбитѣ си, за да може чрезъ тѣхъ да се повдигне не като личность, но като душа. Само при това положение дарбитѣ сж оправдани. Тѣ сж богатство, което

човѣкъ нѣма право да употрѣбѣва за свои лични нужди. Като развива дарбитѣ си, човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ новото — нови методи, нови начини за работа. Кое е новото въ свѣта? — Любовта. Забележете, всички хора говорятъ за любовта. По какво се отличава вашата любовъ отъ любовта на другитѣ хора? Вие говорите и за мъдростта. По какво се отличава вашата мъдростъ отъ тази на другитѣ хора? Вие говорите за музика. По какво се отличава вашата музика отъ тази на другитѣ хора? Все има нѣкаква разлика между обикновената и окултна музика.

Сега, като говоря за любовта, за мъдростта, нѣмамъ предъ видъ тѣхнитѣ голѣми, велики прояви, но имамъ предъ видъ тѣхнитѣ най-малки, микроскопически прояви. Започнете съ малкитѣ величини. като основа на вашия животъ. Всѣка сутринъ и вечеръ, като ставате отъ сънъ и лѣгате да спите, свързвайте се съ съзнанието на вашитѣ напреднали братя, като пожелаете да ви помагатъ. Отнесете се къмъ тѣхъ като деца къмъ своя баща, и тѣ ще ви помагатъ. При това положение вие лесно ще се справяте съ мъжнотиитѣ си. Нѣма мъжнотия въ свѣта, която да не може да се разреши. Ако имате връзка съ възвишени, съ напреднали същества, мъжнотиитѣ ви моментално ще се разрешатъ. Нѣмате ли тази вътрешна връзка, никаква мъжнотия не можете да разрешите. Отъ тази връзка зависи всичко. Величието на човѣка се

опредѣля, именно, отъ тази връзка. Който нѣма тази връзка, той не може да се надѣва на никакви постижения. Както математикътъ не може да решава задачи, безъ да познава законитѣ и правилата на математиката, така никой човѣкъ не може да има постижения безъ вътрешна връзка съ Бога. Съ математиката може да се познае, кои билети отъ дадена лотария печелятъ и кои не печелятъ. Достатъчно е да се направятъ известни математически изчисления, за да се опредѣли, кои билети печелятъ. Математикътъ може да изчисли, запримѣръ, следъ колко години единъ човѣкъ може да срещне въ живота си нѣкой богаташъ, милионеръ, който да му даде голѣма частъ отъ богатството си. Не само това, но математикътъ може да изчисли, каква е вѣроятността, даденъ човѣкъ да срещне единъ милионеръ въ пѣтя си, който да го ошастливи. Тази математика, която може да прави такива и редъ подобни изчисления, наричаме истинска, положителна наука.

Какво разрешаватъ съвременната математика, или съвременнитѣ естествени науки? Какво разрешава съвременната музика? Истинска математика, истинска музика, истинска наука, изобщо, е тази, която има приложение навсѣкжде въ живота. Влизате въ единъ домъ, дето има мъртвецъ. Изваждате цигулката си и започвате да свирите. Щомъ изсвирите едно парче, умрѣлиятъ вдига главата си и излизе отъ сандѣка. Това значи музика. — Трѣбва

ли да се свири на умрѣлъ човѣкъ? — Ако можете да го съживите, свирете му. Ако не можете да го съживите, не свирете. Когато видите, че нѣкой човѣкъ е неразположенъ, извадете цигулката си и му посвирете. Не го отблъсквайте, не казвайте, че той самъ трѣбва да понесе кармата си. Щомъ можете да помогнете на човѣка, помогнете му, безъ да разсждавате, заслужава ли, или не. Ако не му помогнете, вие сами си създавате карма. Посвирете на този човѣкъ, докато трансформирате състоянието му.

И тъй, прилагайте всичко, каквото знаете. Отъ васъ се искатъ дѣла, а не само думи. Като ви наблюдавамъ, виждамъ, че нѣкои отъ васъ сж много усърдни, но усърдието ви постепенно намалява. За такова усърдие, за такава любовъ се говори и въ Посланията на апостолитѣ. Казва се тамъ, че любовта на нѣкои отъ апостолитѣ първоначално била гореща и постепенно се е намалявала, т. е. охлаждавала. И Христосъ казва, че любовта на мнозина се е охладила. Когато съзнанието на човѣка е будно, любовта му никога не намалява, но все повече се увеличава. До каквато възраст и да живѣе човѣкъ, любовта му не трѣбва да намалява, нито да охлаждава. Като заминава за онзи свѣтъ, той трѣбва да носи съ себе си любовта, съ която е живѣлъ на земята. Той трѣбва да извика приятелитѣ си, да се прости съ тѣхъ и спокойно да си замине. — Какво има на онзи свѣтъ? — Мно

го нѣща има, които не знаете. Много нѣща могат да ви се кажатъ, но не имъ е времето. Хората не сж готови още за истината. Ако имъ се каже истината, тѣ ще хвърлятъ камъни срещу нея. Евреитѣ не възстанаха ли срещу Мойсея? Не казаха ли, че има и други пророци като него? Вие трѣбва да знаете, че всѣки човѣкъ, изпратенъ на земята отъ Бога, има своя мисия, въ която никой не трѣбва да се бърка. Не само, че не трѣбва да му се противодействува, но трѣбва да му се съдействува. Ако този човѣкъ забрави, че мисията му е Божествена и започне да работи за своя слава, въ скоро време той всичко ще изгуби. Човѣкъ не е дошълъ на земята да работи за личното си благо, но за благо на човѣчеството. Той не е дошълъ на земята да работи за човѣшкото, но за Божественото. Това не значи, че човѣшкото трѣбва да се пренебрегва, но не трѣбва да взима надмощие предъ Божественото. Когато погледнете очитѣ на човѣка и мислено прекарате една хоризонтална плоскостъ презъ тѣхъ, ще видите, че тамъ, дето Божественото има надмощие въ човѣка, лжчътъ, който излиза отъ очитѣ, взима направление нагоре. Тамъ, дето човѣшкото взима надмощие, този лжчъ пада подъ плоскостъта, по направление къмъ земята.

Очитѣ на човѣка сж извори, отъ които всѣкога тече нѣщо ново. Очитѣ сж центрове, отъ които излиза свѣтлина. Като ви погледне нѣкой, той трѣбва да внесе въ васъ подемя

къмъ нѣщо възвишено и красиво. Ако се колебаєте и погледнете очитѣ на добрия човѣкъ, вие веднага ще се насърдите, ще разберете, че има нѣщо въ живота, на което можете да разчитате при всички условия. То е Божественото начало въ човѣка, което никога не се мѣни. Когато учителятъ изпитва ученика си, той не мисли за него, че е невежа, но мислено му казва: Не се страхувай. Единъ день и ти ще бждешъ ученъ като мене. Обичай знанието, както и азъ го обичамъ. Дръжъ връзка съ Бога, и всичко, каквото желашъ, ще постигнешъ.

Това е великъ законъ, който се провѣржава навсѣкжде въ живота. Ако се свържешъ съ музикални хора, музикантъ ще станешъ. Ако се свържешъ съ хора на изкуството, и ти ще станешъ като тѣхъ. — Защо ми е хужество? Азъ не искамъ да рисувамъ. — Не, ти трѣбва да рисувашъ, да свиришъ, да пѣшъ, да учишъ, да шиешъ, да скърбишъ, да плачешъ, да се радвашъ — презъ всичко трѣбва да минешъ. Това е животътъ. Споредъ васъ, въ какво се заключава животътъ? Ще кажете, че животътъ се заключава въ добри и благородни постѣпки. Кои постѣпки сѣ благородни? Представете си, че срѣщате човѣкъ, който се е отчаялъ, обезсърдилъ, решилъ да се самоубива. Какво трѣбва да направите? Колкото важна работа и да имате, вие трѣбва да се спрете предъ този човѣкъ, да се поговорите съ него, да му посвирите, или

попъете малко, да го помилвате, за да види той, че доброто съществува въ свѣта и да се насърдчи да живѣе. Погледнете този човѣкъ въ очитѣ, помолете се заедно съ него и му кажете, че е добъръ, че хората не сж го оценили, но ще дойде день да го разбератъ, да му отдадатъ заслужената почитъ и уважение.

И тъй, бждете будни, готови за помощъ и услуга на своитѣ ближни, на своитѣ паднали и по-слаби отъ васъ, братя и сестри. Кажете ли една добра дума на нѣкой страдащъ, тази дума ще го повдигне. Тази е положителната философия на живота, съ която трѣбва да си служите. Да насърдишъ човѣка, да му кажешъ една добра дума, да го подтикнешъ да върви напредъ, въ това седи Божественитъ методъ. Божественото се застъпва за себе си. Това значи, че въ всѣки човѣкъ е скрито Божествено начало. Веднѣжъ дошълъ на земята, човѣкъ има своя мисия, която трѣбва успѣшно да свърши. — Ама ние сме стари, нашиятъ животъ се свършва вече. — Не говорете така. Въ Бога нѣма стари и млади, тамъ всички сж еднакви, всички иматъ условия да се развиватъ. Стари и млади, това сж човѣшки идеи. Това сж отрицателни мисли, които спъватъ човѣка. Той трѣбва да се освободи отъ тѣхъ, да се подмлади. Отрицателнитѣ мисли се дължатъ на излишна енергия въ човѣка, която се натрупва въ областъта на слѣпитѣ очи, дето предизвиква голѣмо напре-

жение. Ако не може да трансформира тази енергия, човѣкъ става индиферентенъ, не му се яде, не му се работи, не иска да се моли. — Не, дойде ли това състояние, веднага стани отъ леглото си, не се излежавай. Измий се, облѣчи се, помоли се на Господа, проникни се отъ силното желание да изпълнишъ волята Божия, въпрѣки тежкото ти състояние. Ако видишъ нѣкой нещастенъ човѣкъ, направи му нѣкакво добро. Нѣма да мине много време, твоето състояние коренно ще се измѣни.

Нѣкои хора страдатъ отъ излишѣкъ на енергия — тѣ трѣбва да работятъ, да помагатъ на ближнитѣ си. Други пъкъ страдатъ отъ недоимѣкъ, отъ липса на енергия. Въ тѣхъ става изтичане на енергия, която външниятъ свѣтъ използва. Външниятъ свѣтъ постоянно черпи. Това не трѣбва да ви плаши, нито пъкъ да дохождате до положение да се изобличавате, че сте грѣшни, че нищо нѣма да излѣзе отъ васъ. Дръжте връзка съ Бога и не се спирайте върху миналото. Щомъ съзнаете една погрѣшка, изправете я и вървете напредъ. Какво сте били въ миналото, не е важно. Какво сте днесъ, и какво се изисква отъ васъ — това е важно. Разумно използвайте всѣки даденъ моментъ! Това е истинската философия на живота. Отъ друга страна, изправяйте погрѣшкитѣ си, безъ да се спъвате. Само при това положение ще се върнете въ небето радостни и доволни, че сте изправили живота си, че можете да живѣете

чистъ, възвишенъ животъ. Тогава Богъ ще каже: „Ще залича грѣховетѣ ви и нѣма вече да ги споменавамъ“. Щомъ Богъ е съ насъ, ние всичко можемъ да направимъ.

Мнозина искатъ да видятъ Бога, да се насърдчатъ, за да следватъ съ усърдие духовния пѣтъ. — Какъ искатъ тѣ да видятъ Бога: въ видъ на образъ, или въ видъ на свѣтлина? Като срещнете единъ талантливъ, единъ гениаленъ, единъ добъръ човѣкъ, радвайте се. Въ тѣхъ е Богъ. Дето е Божественото, тамъ е Богъ. Божественото е въ всѣки човѣкъ, но вие трѣбва да Го намѣрите, да Го видите и познаете. Отъ васъ зависи да Го видите. — Ще се изпълнятъ ли желанията ни? — Нѣма желание, което да не се изпълни — отъ васъ зависи. Силнитѣ желания всѣкога се изпълняватъ. За да се изпълнятъ, тѣ трѣбва да се подхранватъ.

Една млада булка ми разправяше следната своя опитностъ: Оженихме се съ моя възлюбенъ, съ когото дълго време се обичахме. Живѣхме нѣколко години, но работитѣ ни не вървѣха добре. Възлюбениятъ ми е добъръ човѣкъ, но не иска да задоволи едно мое желание: да ми купи кожухче отъ хубаво сукно, на яката и отпредъ съ лисича кожа и обшито съ сърма. Така го молихъ, иначе го молихъ, но кожухче не ми купи. Струва ми се, че съ отворени очи ще отида на онзи свѣтъ за това кожухче — толкова силно е желание-

то ми. Не получихъ кожухчето, но и животътъ ни не върви добре.

Казвамъ: Каквото представя кожухчето за тази булка, такова нѣщо е връзката на човѣка съ Бога. Не направи ли тази връзка, той ще отиде на онзи свѣтъ съ отворени очи. Не направи ли тази връзка, животътъ му нѣма да върви добре. Умрѣ младата булка безъ сукнено кожухче, но и очитѣ ѝ останаха отворени. Следователно, и на васъ казвамъ: Не отивайте на онзи свѣтъ, преди да сте направили връзка съ Бога, преди да сте си ушили сукнено кожухче, защото очитѣ ви ще останатъ отворени.

Когато хората направятъ вътрешна връзка съ Бога, науката, литературата, музиката, изкуството, обществениятъ, семейниятъ, личниятъ животъ ще се изпълнятъ съ новото, съ нови идеи и разбирания — съ новъ стремежъ къмъ възвишеното и красивото. Тогава всѣки човѣкъ ще се проникне отъ силата на новата мисль, съ която ще може не само да отбива цѣлъ полкъ войници отъ пѣтя имъ, но ще застави хилядни армии да сложатъ оржжие предъ неприятеля си, да се откажатъ да убиватъ. Който може да напрани това, той е поставилъ за основа на живота си положителната философия. Той е поставилъ за основа на живота си любовта.

Уп ра ж н е н и е: Добре изправени! Ржцетѣ напредъ, надъ главата, надолу. Постепенно свиване ржцетѣ въ юмруци, като се

поставятъ предъ лицето, подъ брадата. Бавно изнасяне ржцетѣ напредъ, съ разтваряне на юмруцитѣ, като че се отърсватъ отъ нѣщо.

Това упражнение има за цель да ви освободи отъ грѣшкитѣ, които правите.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

✱

19. Лекция отъ Учителя, държана на 29 февруарий, 1928 г. София.—Изгрѣвъ.

Дветъ точки.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

Т. м.

Чете се темата: „Книгата, която е указала най-голъмо влияние въ моето детинство“.

Като проследимъ схващанията на древнитъ и съвременни учени и философи за устройството на вселената, виждаме, че тѣ коренно се различаватъ. Такова различие ще съществува и въ бъдеще. Като проследимъ материалния животъ на хората въ миналото и сега, виждаме, че за да бжде този животъ разуменъ, трѣбва да се взематъ предъ видъ всички данни, всички условия, които го обуславятъ. Символично, човѣшкиятъ животъ може да се представи въ видъ на кржгъ. Еднакви ли сж условията на движение въ всички посоки на този кржгъ? Когато се движи около диаметъра си, кржгътъ образува сфера. Тази сфера може да се движи едновременно въ две посоки — нагоре и надолу. Това движение съществува въ природата. То се забелязва и въ човѣшкия организъмъ. Ние казваме: Въ човѣшкия органи-

зъмъ сжществуватъ две противоположни течения. Тѣзи течения, именно, сж причина за противоречията въ възгледитѣ на хората. Запримѣрь, нѣкой човѣкъ намисли да направи едно добро. Изведнѣжъ му дохожда другъ умъ, и той отлага извършването на доброто. Защо? Не било време сега. Когато е намислилъ да направи добро, той се е намиралъ подъ влиянието на горното течение. После дойде влиянието на долното течение въ него, и той отлага извършването на доброто. Другъ нѣкой намисли да направи нѣщо, но изведнѣжъ му дойде мисълта да отложи. Защо? Времето не подходило, или убежденията не му позволявали да направи това нѣщо. Той ще отложи реализирането на мисълта си подъ предлогъ, че сръдства нѣмалъ, че презъ лѣтото повече щѣло да му върви и т. н. И така, той отлага отъ пролѣтъ за лѣто, отъ лѣто за есень, отъ есень за зима. Правъ е човѣкътъ. Кжща не може да се гради по всѣко време. Зимно време може ли да се гради кжща? И зимно време може да се гради, но условията за това сж много трудни.

Какво знаете за диаметъра на окръжността: права линия ли е той, или крива? Споредъ насъ, всѣка линия, която има три точки, е огъната. Следователно, ние можемъ да кажемъ, че само радиусътъ въ окръжността е права линия. Какво нѣщо е квадратътъ? Квадратътъ е фигура, въ която могатъ да се вмѣстятъ само четири точки. Петъ точки въ

квадрата не могат да се вмѣстятъ. Квадратътъ е величина, съ която се мѣрятъ нѣщата. Въ тригълника пъкъ могатъ да се вмѣстятъ само три точки. Точкитѣ въ квадрата, въ тригълника, както и въ другитѣ фигури, представятъ полета, или центрове, въ които действуватъ известни силови линии.

Да се върнемъ къмъ кръга. Какво представя радиусътъ на кръга? Радиусътъ на кръга е права линия, съ която човѣкъ започва живота си. Тази права линия символизира първата основна идея на човѣка. Той трѣбва да бжде свързанъ съ нея. Оттукъ ние вадимъ заключение за човѣка, дали той е устойчивъ характеръ или не. Докато човѣкъ е свързанъ съ своята първична идея и не се отклонява отъ нея, казваме, че той има мораленъ устой въ себе си, има характеръ. Щомъ човѣкъ се отклонява отъ първичната си идея и се стреми къмъ втора, трета, четвърта, той е осжденъ на постоянно падане. Този човѣкъ е безхарактеренъ, нѣма мораленъ устой въ себе си. Той може да живѣе хиляди години на земята, но нищо нѣма да направи. Наистина, всички хора, които не сж вървѣли по закона на правата линия, всѣкога сж падали. На наученъ езикъ казано: Всички хора, всички сжщества, които, въ посоката на движението си, сж избирали три точки, всѣкога сж падали. Тѣ никога не сж успѣвали, никога не сж

могли да постигнатъ нѣщо. Защо? — Защото цѣлата вселена е построена само върху две точки.

Сега, като ви говоря тѣзи нѣща, азъ искамъ да мислите, а не само да ги приемате на довѣрие. Ако не мислите, ще кажете, че свѣтътъ е построенъ на две точки. Но това не е достатъчно. Какво разбирате подъ тия две точки? Тѣзи точки представятъ мисълта на две абсолютно разумни сжщества, които се проявяватъ и действуватъ едновременно. Значи, животътъ на всички сжщества се движи между тѣзи две точки. Тѣ представятъ възможности въ живота. Всѣко сжщество, което излиза извънъ тия възможности, което се отклонява отъ правата линия и върви по крива линия, е осждено на падане. Щомъ падне, човѣкъ влиза въ областта на несретитѣ, на нещастията, на безвѣрието, съмнението и т. н. Който се съмнява, той върви вече по крива линия. Следователно, който изкривява живота си, той трѣбва да се заеме да го изправи. — Какъ? — Много просто. Ще извади третата точка отъ пѣтя на своето движение. — Какъ могатъ да се примирятъ двама души? — Като извадятъ третата точка отъ своя животъ. Тѣ трѣбва да се движатъ по права линия. Отъ правата линия тѣ ще образуватъ квадрата и ще се примирятъ.

Нѣкой се оплаква, че го обидили. Що е обидата? — Третата точка на правата линия. Обидата е неизползувана енергия. Който

се обижда, той има излишна енергия въ себе си, която не знае, какъ да използува. Въ Божествения свѣтъ обида не съществува. Обидата е човѣшко произведение. Всѣка обидна дума съществува за смѣтка на онзи, която я казва. Казано е въ Писанието: „За всѣка празна дума ще отговаряте“. Не е позволено да се говорятъ празни думи. Наистина, на какво основание човѣкъ може да говори лоши, обидни, празни думи? Казвате: Човѣкъ не е ли свободенъ да прави и да говори, каквото иска? Човѣкъ е свободенъ, само когато се движи между две точки. Щомъ се движи между три точки, той не е свободенъ. Човѣкъ е свободенъ, когато има единъ приятелъ. Щомъ има двама приятели, той не е свободенъ. На сжщото основание казваме: Докато има една жена, мъжътъ е свободенъ; щомъ има две жени, той не е свободенъ. Докато има единъ мъжъ, жената е свободна; щомъ има двама мъже, тя не е свободна. Докато човѣкъ има по нѣколко мъже или жени, той е робъ, по никой начинъ не може да бжде свободенъ. Казватъ, че нѣкой мъжъ ималъ две жени, но имъ помагалъ, влияялъ имъ. — Той имъ влияе, но и тѣ му влияятъ. Който има две убеждения за Бога, той е робъ, не е свободенъ човѣкъ. Нѣкои подържатъ мисълта, че и Богъ се мѣни. — Това е човѣшка мисълъ, не е Божествена. За Бога е казано, че е неизмѣненъ. — Еди-кой си философъ е казалъ, че Богъ се мѣни. — Този философъ е отъ обикновенитѣ учени. Отъ

създаването на свѣта досега тия философи сж причина за нещастията на хората. Защо? — Защото накараха хората да поставятъ за основа на живота си три точки. Животътъ може да се построи само върху две точки, а не върху три. Животъ, правилни отношения могатъ да сщществуватъ само между две разумни сщщества.

Питате: Какъ трѣбва да се разбира животътъ? Нали съвременната наука дава методи за правилно живѣене? Нали животътъ е само на земята? — Оставете вашата философия настрана. Така може да мисли само заекътъ, вълкътъ, рибата, птицата. Така може да мисли само дивакътъ. Само тѣзи сщщества могатъ да мислятъ, че ако излѣзатъ отъ своята срѣда, съ тѣхъ всичко се свършва. Заекътъ вѣчно ли трѣбва да остане въ тази си форма? Вълкътъ, лисицата, мечката, рибата, птицата вѣчно ли трѣбва да останатъ въ сегашнитѣ си форми? Човѣкъ за винаги ли трѣбва да остане въ формата на човѣкъ? Ако всѣко живо сщщество счита, че като неговата форма нѣма друга толкова хубава, то ще остане назадъ въ развитието си.

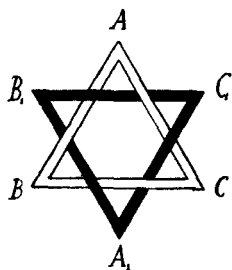
Единъ мжжъ билъ много доволенъ отъ жена си и често я хвалилъ. Като изтъкавала нѣкое хубаво платно, той взималъ платното и го носилъ при другаритѣ си, да хвали жена си, че тѣче хубаво. Има философи въ свѣта, които приличатъ на този мжжъ. Напишатъ една своя теория и я разнасятъ отъ човѣкъ на чо-

вѣкъ, да имъ показватъ, че като тѣхната теория подобна не съществува. Кой мъжъ не може да вземе платното, което жена му е изтъкала, и да го изнесе предъ хората? Че нѣкоя жена е тъкала платно, това още нищо не доказва. Важно е, защо е тъкала това платно, или какво е допринесло то въ живота? Ако вжжарѣтъ прави вжжета, съ които бесятъ хората, каква полза отъ тия вжжета? Ако единъ човѣкъ е убедителенъ и съ речта си може да убеди мнозина, че животътъ нѣма смисълъ, каква полза отъ неговата убедителна речъ? Каква полза има човѣчеството, че нѣкой се е родилъ мъжъ или жена? Формата не определя нѣщата. Дали нѣкой ще се роди мъжъ или жена, това нищо не допринася за живота. Важно е, какъ мъжътъ и жената ще изпълнятъ своето предназначение.

Сега ще ви задамъ следния въпросъ: Господъ щѣше ли да даде другарка на Адама, ако той не искаше? При това, нужно ли бѣше Адамъ да има другарка? Ако Адамъ нѣмаше другарка, женитѣ пакъ щѣха да дойдатъ на земята, но въ друга форма, съвършено различна отъ сегашната. Като видѣлъ своята другарка, Адамъ казалъ: „Тази е плътъ отъ плътта ми и костъ отъ костта ми“. Какво искалъ да каже Адамъ съ тѣзи думи? Мислете по този въпросъ. Като разсждавате върху този въпросъ, вие ще се намѣрите въ положението на човѣка, направенъ отъ плътъ и отъ кости. Отъ плътъ и кости бѣха направ-

ни и Адамъ, и Ева. До създаването на Ева, Адамъ не се спираше върху въпроса, отъ какво е направенъ. До това време той знаеше, че въ свѣта има две точки, между които може да се движи, но Ева му доказа, че има и трета точка, която той не знае. Жената откри третата точка въ свѣта. Третата точка не е нищо друго, освенъ отклоняване отъ правия пѣтъ, отъ пѣтя между дветѣ точки. Философитѣ наричатъ това отклоняване „слизане на духа въ материята“. Отклоняването отъ правия пѣтъ представя отклоняване, отдалечаване отъ Първичния, отъ Божествения принципъ, на което се дължатъ страданията на хората. Малка, нищожна причина може да предизвика такова отклоняване, което да създаде страдания въ живота. Понѣкога една дума само, казана не на мѣсто, може да донесе голѣми изпитания въ живота на човѣка.

И тъй, слизането на духа въ материята означава отклоняване отъ правия пѣтъ. Сли-



фиг. 1

зането на духа се представя графически съ трижгълника $A^1B^1C^1$ (фиг. 1.). За да спасятъ човѣчеството отъ това слизане, отъ това отклоняване, философитѣ построятъ другъ трижгълникъ ABC , съ който представятъ възлизането на духа. Тѣзи два трижгълника иматъ шесть жгла и

шестъ допирни точки. Така преплетени, тѣ образуватъ тѣй наречения Солѣмоновъ зѣакъ. Въ тѣзи тригълници има две прави линии BC и B^1C^1 , които сж успоредни помежду си. Тѣзи линии, именно, разрешаватъ въпроситѣ. Мжжътъ и жената вървятъ обикновено по успоредни линии. Върху този законъ сж построени аритметичнитѣ правила и условия при събирането. Какъ ще си обясните, защо при събирането на единицата сама съ себе си, се получава две, а при умножаването на единицата сама на себе си се получава пакъ единица? Какво казватъ за това съвременнитѣ математици? Колко ще получите, като извадите единица отъ единица? — — Нищо не се получава, т. е. получава се нула. Нищото е голѣма величина. Когато шишето се празни, ние се намираме предъ нищото. Подъ думата „нищо“ се разбира създаване на условия за започване на нѣщо ново, за създаване или започване на нѣкаква работа.

Сжщото нѣщо се прилага и въ окултнитѣ школи. Когато ученикътъ влѣзе въ Школата, първата работа по отношение къмъ него е да го изпразнатъ. При това положение ученикътъ преживѣва голѣми, страшни борби. Той се чувствува изгубенъ, изпразненъ, като че нѣма умъ, нѣма сърдце въ себе си, като че всичко е изгубилъ. Това не е загубване, но изпразване отъ заблуждения, отъ суевѣрия, отъ стари философски учения. Ученикътъ трѣбва да се освободи отъ всичко човѣшко, отъ всичко пре-

ходно, докато остане въ него само Божественото. Когато процесът на изпразването започне, ученикът се усеща лекъ, подвиженъ. Колкото повече прогресира и навлиза въ духовния свѣтъ, толкова повече той дохожда до положение да изгуби всѣкакво понятие за животъ, за наука, за религия. Всичко въ него се обезсмисля, и той остава само съ силното желание въ себе си да се учи. Докато това свещено желание живѣе въ ученика, той ще може въ единъ день, въ една седмица, въ единъ месецъ, въ една година или въ нѣколко години най-много да спечели повече отъ това, което е изгубилъ. Ето защо, окултниятъ ученикъ не бива да се обезсърдчава отъ резултатитѣ на своитѣ опити.

Ученикътъ трѣбва да се ръководи въ живота си отъ следнитѣ нѣколко максими: като се обезсърдчава, да не се обезсърдчава; като краде, да не краде; като лъже, да не излъгва. Запримѣръ, нѣкой отива на гости. Домакинитѣ го поканватъ да яде заедно съ тѣхъ. Той отказва да яде, подъ предлогъ, че се е хранилъ. После, като излѣзе оттамъ, казва, че е гладенъ, че нищо не е ялъ у дома си. Ако домакинитѣ настояватъ да яде заедно съ тѣхъ, той ще седне предъ масата и ще каже, че заради тѣхъ ще яде, да имъ направи удоволствие. После ще каже, че ялъ съ голѣмъ апетитъ, добре се разположилъ въ тѣхния домъ. Това сж приеми, форми на езика, съ които човѣкъ си служи.

Това сж редъ примѣри изъ живота, чрезъ които се изпитва човѣшкиятъ характеръ. Сегашниятъ човѣкъ не може да бжде още абсолютно искренъ. Когато го канятъ да яде, нека си каже направо, ялъ ли е или не, иска ли да яде, или не иска и т. н. Представете си, че нѣкой човѣкъ иска да послужи на другъ. Какъ трѣбва да му послужи, и какъ този човѣкъ трѣбва да приеме услугата? Двама души седатъ въ трамвая, единъ срещу другъ. Влиза кондукторътъ и започва да дава билети на пжтниците. Като дохожда до единъ отъ двамата, дава билетъ на първия, дава и на втория. Вториятъ изважда хиляда лева отъ джоба си и ги подава на кондуктора. — Нѣмате ли дребни пари? — Имамъ само единъ левъ, два лева още не ми достигатъ. Ако обичате, дайте ми единъ билетъ и, когато бждете свободенъ, отбийте се на еди-коя си улица, въ магазина ми, ще ви дамъ двата лева. — Нѣмамъ време. Платете сега! Въ този моментъ първиятъ господинъ му предлага два лева, да си вземе билетъ. — Не, нѣма нужда. Благодаря ви. Първиятъ господинъ дава паритѣ на кондуктора, и съ това въпросътъ съ билета се решава. Питамъ: Защо кондукторътъ не иска да послужи на този господинъ, да му даде единъ билетъ? Защо този господинъ не прие двата лева, които другиятъ му предложи? Това сж все съображения. Господинътъ, който послужи съ два лева, искаше да внесе въ ума

на търговеца идеята, че свѣтътъ е построенъ на две точки.

Съвременнитѣ хора трѣбва да иматъ предъ видъ тази философия и да не се отклоняватъ отъ нея. Тѣ трѣбва да се ръководятъ отъ положителната идея, че свѣтътъ е построенъ на две точки. Турятъ ли още една точка, тѣ изкривяватъ тази философия и заставатъ на крива линия. Докато за основа на живота си човѣкъ е поставилъ крива линия, той всѣкога ще живѣе въ заблуждения. Каквато работа и да го накаратъ да свърши, той всѣкога ще се отказва отъ нея, подъ предлогъ, че достоинството му не позволява това, или възгледитѣ и убежденията му не позволяватъ това и т. н. Какви сж тия възгледи, тия убеждения, това достоинство, които не даватъ възможностъ на човѣка да работи? Въ края на краищата отъ този човѣкъ ще излѣзе единъ инвалидъ. Какъ трѣбва да постѣпва благородниятъ човѣкъ въ живота? Представете си, че въ дома на единъ благороденъ човѣкъ дохожда единъ странникъ, за когото се говори, че е падналъ човѣкъ, че обществото мисли лошо за него. Трѣбва ли благородниятъ човѣкъ да го приеме, или не? Въ първо време той ще се намѣри предъ дилема, да се подаде на вътрешния гласъ въ себе си, че и въ този човѣкъ има разумно, Божествено начало, заради което заслужава да бжде приетъ въ дома му, или да се остави на течението на общественото мнение? Следъ малка борба

въ него надделява Божествениятъ гласъ, и той приема странника въ дома си съ всичкото почитание и уважение. Съ тази постъпка, въ душата на странника трепва желание и силенъ стремежъ да се изправи, да тръгне въ пѣтя на доброто. По този начинъ се създава разумна връзка между тия двама души.

Мнозина искатъ да изучаватъ музиката, да се занимаватъ съ нея. Какъ трѣбва да се изучава музиката: като изкуство, или като съзнателна разумна връзка между душитѣ? За да се създаде тази разумна връзка, човѣкъ трѣбва да бжде музикаленъ. За да уравни своя характеръ, за да образува вътрешна връзка между Бога и своята душа, човѣкъ трѣбва да бжде музикаленъ. Да бжде човѣкъ музикаленъ, това не значи само да знае да пѣе и да свири. Това е външна музика. Истински музикаленъ човѣкъ е онзи, който, при всички условия на живота си, казва: Такава е волята Божия, всичко е за добро. Това значи музика, това значи хармония на мисълта. Трептенията на думитѣ въ този човѣкъ не сж нищо друго, освенъ музика и хармония. Който прави добро, той е музикаленъ човѣкъ, той е напълно хармонизиранъ въ своитѣ мисли, чувства и действия. Който не прави добро и се отказва отъ него, той не е музикаленъ. Въ него нѣма никаква хармония. Добриятъ човѣкъ е музикаленъ; лошиятъ не е музикаленъ. Когато казваме, че човѣкъ трѣбва да бжде музикаленъ, подразбираме да се поддържа въ

него свещениятъ огънь на любовта, т. е. да се поддържа и засилва въ него стремежътъ на душата къмъ Бога. Музиката има смисълъ дотолкова, доколкото е въ състояние да разпали свещения огънь на любовта въ човшката душа. Вънъ отъ това изкуство музиката нѣма никаква целъ. Щомъ този огънь въ човѣка се разпали, той може да учи, да пише, да работи, да твори. Не гори ли този огънь въ него, той нищо не може да направи. Какво виждаме въ съвременнитѣ хора? Докато сж млади, тѣ пѣятъ и свирятъ. Щомъ остарѣятъ, тѣ преставатъ да се занимаватъ съ музика и пѣние, казватъ, че времето имъ е минало вече. — Не, и въ младини, и въ старини, въ човѣка трѣбва да гори свещениятъ огънь на любовта. Казано е въ Писанието: „Човѣкъ трѣбва да пѣе и да хвали Господа и въ мислитѣ, и въ чувствата, и въ постѣпкитѣ си“. Това значи да бжде човѣкъ музикаленъ.

И тъй, всѣка мисълъ, всѣко чувство и всѣко действие на човѣка трѣбва да се движатъ само между две точки. Затова всѣка вечеръ човѣкъ трѣбва да преглежда мислитѣ, чувствата и действията си и ако намѣри, че нѣкое отъ тѣхъ се е движило между три точки, да извади третата точка. Третата точка не е нужна. За да има хармония въ себе си, човѣкъ трѣбва да има една майка и единъ баща, една сестра и единъ братъ, единъ приятелъ и една приятелка. Ако има двама братя или две сестри, той ще се натъкне на голѣми противо-

речия. Двамата братя или двете сестри трѣбва да се съединятъ въ едно, както прѣститѣ на ржката се свиватъ въ юмрукъ. Когато човѣкъ стисне нѣщо въ ржката си, виждатъ се само два прѣста: палецътъ и показалецътъ. Тия два прѣста образуватъ човѣка, т. е. правдата въ свѣта. Правдата е истинската мѣрка на нѣщата.

Какво общо има между правдата и кржга? Като говоримъ за правдата, ние подразбираме онази първична енергия, онѣзи разумни сили, които сж работили за създаване на палеца. Каква целъ сж имали тия разумни сили, когато сж създавали палеца? Разумни сили сж работили за създаването на всички прѣсти, а не само за палеца. Мнозина гледатъ на прѣститѣ като на израстъци, произлѣзли по нѣкакъвъ механически начинъ. — Не, разумни сжщества, разумни архитекти сж работили за създаването на прѣститѣ, и то съ строго опредѣлена целъ. Казано е, че Богъ е създалъ човѣка. Каква е била мисълта на Бога при създаването на първия прѣстъ?—Да познае човѣкъ правдата, да разбере смисъла на страданията. Като скърби, като страда, човѣкъ придобива опитности. Смисълътъ на живота не се заключава въ радоститѣ и страданията, но въ резултата, въ това, което човѣкъ ще научи и разбере отъ тѣхъ. Човѣкъ е дошълъ на земята да учи, да работи. Скрѣбътъ и радостта сж две математически числа, съ които човѣкъ трѣбва да работи. Резултатътъ отъ та-

зи работа сж опитноститѣ, знанието, които той придобива. Който има опитности, той има мъдростъ, той има знание. Знанието, мъдростта сж необходими за човѣка, понеже взиматъ участие при строежа на неговото тѣло, на неговия умъ, на неговото сърдце, на неговия духъ и на неговата душа. Веднѣжъ устроенъ, както трѣбва, човѣкъ може да се ползува отъ тѣлото си, отъ ума, сърдцето, душата и духа си. Това сж сили, дадени на човѣка за разумна работа съ тѣхъ. Който не иска да скърби, той нѣма и да се радва. Щомъ нито скърби, нито се радва, човѣкъ се лишава отъ опитности. Лишенъ отъ опитности, човѣкъ е лишенъ и отъ условия за развитие.

И тъй, ще знаете, че безъ скърби и радости, нищо хубаво не можете да придобиете. Безъ скърби и радости, никаква любовъ не може да сжществува. За да се прояви любовта, необходими сж скърби и радости. Тѣ сж слуги на любовта. Забележете, когато обичате нѣкого, вие се радвате, че ще дойде, а скърбите, че ще замине. Кои сж мотивитѣ за вашата скръбъ и за вашата радостъ? Вие скърбите, защото нѣмате условия да проявите любовта си. Радвате се, защото имате условия да проявите любовта си. Ако човѣкъ съзнае и разбере, че любовта всѣкога се проявява, той ще бжде радостенъ, ще запази своя миръ и равновесие. Тогава опорната точка въ живота на човѣка ще бжде мирътъ. Човѣкъ трѣбва да има миръ въ душата

си. Мирътъ е въ зависимостъ отъ опитността и вѣрата на човѣка. Човѣкъ трѣбва да има такава вѣра, че каквито промѣни да ставатъ въ живота му, както и да се мѣнятъ условията, той да остава твърдъ и непоколебимъ, на йота да не отстъпва отъ своето убеждение, отъ своята свещена идея.

Съвременнитѣ хора — учители, проповѣдници, държавници и общественици, всички говорятъ и работятъ за изправяне на свѣта. Свѣтътъ може да се изправи съ премахване на огънатитѣ, на кривитѣ линии. Кривитѣ, огънатитѣ линии иматъ приложение въ живота, но не въ закона на любовта. Когато нѣкой иска да ви удари съ камъкъ, вие се изкривявате, образувате огъната линия, защото искате да запазите главата си отъ удара. Като запазвате главата си, вие излагате друга нѣкоя частъ отъ тѣлото си, и то онази, която може да носи удара, безъ да повреди цѣлото тѣло. Обаче, като срещнете човѣкъ, когото обичате, вие разтваряте ржцетѣ си въ права линия, насочвате ги напредъ, съ желание да го пригърнете. Какво показва това? Това показва, че любовта се проявява само между две точки, т. е. между две разумни същества. Въ който день се огъне правата линия, по която се движатъ тия разумни същества, токътъ на любовта веднага се прекъсва. Това показва, че вие сте направили нѣкаква повреда въ инсталацията на любовта. — Къде се намира тази инсталация? — Въ духовния свѣтъ. Щомъ се

прекъсне тази инсталация, и знанието моментално изчезва.

Апостолъ Павелъ казва: „Който стои, да гледа да не падне“. Какво означава този стихъ? — Който е правъ, да гледа да не допусне въ себе си трета точка, да не се огъне, да не се отклони отъ пътя на любовта. Запримъръ, имате единъ приятелъ. Никога не допускайте въ ума си мисълта, че той е по-лошъ, по-нечистъ отъ васъ. Мислете за него така, както мислите за себе си. Изобщо, не мислете, че хората сж по-лоши отъ васъ. Тѣ сж толкова добри, колкото сте и вие добъръ. Обаче, не мислете, че вие сте по-лошъ отъ тѣхъ. Нѣкой иска да работи върху своя характеръ, да го подобри. — Не, той трѣбва да работи за създаване на добри чѣрти въ себе си, за усилване на вѣрата си, а не за подобрене на характера си. Човѣкъ лесно губи вѣра въ себе си. Като го подложатъ на нѣкакъвъ изпитъ и не издържи, той веднага се обезвѣрява. Като го обиди нѣкой, той веднага изгубва любовта си и вмѣсто да насочи ржцетѣ си напредъ, да го пригърне, показва му лакета си. Този човѣкъ е внесълъ третата точка въ живота си, или въ отношенията си къмъ своя приятелъ. Защо измѣняте отношенията си? — Защото ви обидилъ, защото помислилъ нѣщо лошо за васъ. Кой човѣкъ не е помислилъ нѣщо лошо за Господа? Кой човѣкъ не е изказалъ недоволството си отъ Господа, че не му е далъ, каквото му е нужно,

или че на другитѣ е далъ повече, отколкото на него? Хората бързатъ много. Тѣ нѣматъ търпение да видятъ, какъвъ е Божиятъ планъ, какво е опредѣлилъ Той за всѣка душа. Всѣки моментъ, всѣки день Той прибавя по нѣщо ново за всѣка душа. Ето защо, вие трѣбва да имате търпение, да чакате цѣлъ животъ, цѣла вѣчностъ, за да разберете, какъвъ е Божиятъ планъ, каква е Любовта Му. Хората искатъ изведнѣжъ да видятъ проявата на Божията Любовъ, изведнѣжъ да получатъ всички блага. Това значи, да поставятъ три точки на своя пжтъ.

Сега, отъ всички се иска приложение. Отъ всички се иска права мисль. Днесъ и млади, и стари само критикуватъ. Като видятъ млада мома и младъ момъкъ заедно, тѣ започватъ да ги критикуватъ. Злото, престѣплението не седи въ това. Докато двама души се движатъ по права линия, между две точки, никакво престѣпление не може да стане. Щомъ линията се огъне и се яви трета точка, престѣплението е вече на лице. Третата точка създава злото въ свѣта. Злото влѣзе въ рая, когато се яви третата точка — змията. Тогава изпждиха Адамъ и Ева отъ рая. Въ рая не се позволява многоженство. Понеже жената внесе многоженството въ рая, Богъ я изпжди оттамъ. Съ нея заедно излѣзе и Адамъ. Днесъ ще изпждятъ мжжа отъ рая. Жената внесе многомжжеството въ свѣта, а мжжътъ — многоженството. И едното, и другото сж пре-

стжпления. На единъ мжжъ е позволено да има само една жена; и на една жена е позволено да има само единъ мжжъ. Ще кажете, може би, че Соломонъ, като мжжъ, ималъ много жени и много наложници. — Единъ бѣше Соломонъ, двама Соломоновци не могатъ да сжществуватъ. Единъ бѣше Давидъ, двама Давидовци не могатъ да сжществуватъ. И Адамъ бѣше единъ. Природата никога не повтаря опититѣ си. Тя никога не прави два еднакви опита. Тя казва: Единъ Адамъ е достатъченъ. Единъ Аврамъ е достатъченъ. Единъ Давидъ е достатъченъ. Единъ Соломонъ е достатъченъ. Докато за всѣко нѣщо има само по единъ екземпляръ, той е на мѣстото си. Като знаете това, всички трѣбва да се стремите да създадете въ себе си положителна философия за живота; всички трѣбва да си изработите правилно разбиране за Бога; всички трѣбва да придобиете вжтрешни опитности.

Какъ ще разберете Бога? Какъ ще Го намѣрите? — Като изучавате себе си, като изучавате ближнитѣ си, вие ще намѣрите Бога и ще Го разберете. Вашиятъ животъ представля единъ кръгъ. За да разберете живота си, за да се познаете, вие трѣбва да изучавате всички закони и правила, всички свойства на кръга. Той представя предметно учение за васъ. Безъ предметно учение вие нищо нѣма да научите и разберете. Звездитѣ, луната, слънцето, това е предметно учение за човѣка. Всич-

ки науки сжщо така сж предметно учение за ученицитѣ. Който съзнателно учи, той вижда въ всѣко нѣщо нѣкаква велика целъ. Всѣко нѣщо е на мѣстото си, всѣко нѣщо има свое предназначение. Въ този смисълъ, и гнѣвътъ има свое предназначение. Който не се гнѣви, той не е човѣкъ. Какъ трѣбва да се гнѣви човѣкъ? Въ Писанието се казва, какъ трѣбва да се гнѣви човѣкъ. Казано е тамъ: „Гнѣвете се, но не съгрѣшавайте!“ Гнѣвътъ разширява главата на човѣка. Ако човѣкъ никакъ не се гнѣви, главата му остава плоска, като дъска. Какво може да постигне човѣкъ съ плоска глава? Главата трѣбва да бжде овална, добре закржглена. Гнѣвътъ е творческа енергия, която трѣбва да се впрегне на работа. Щомъ се впрегне на работа, тя разширява главата на човѣка, развива известни мозъчни центрове. Който иска да развива гърдитѣ си, той трѣбва да се гнѣви, да използува енергията на гнѣва. Той трѣбва да се гнѣви така, че да не съгрѣшава.

Ще кажете: Щомъ е така, ние трѣбва да бждемъ кротки. — Не, свѣтътъ не се нуждае отъ кротки хора. Разумни хора сж нужни на свѣта, а не кротки. Едно трѣбва да знаете: каквото човѣкъ желае за себе си, това трѣбва да даде и на другитѣ. Ако искашъ за себе си правда, правдини, и на другитѣ трѣбва да дадешъ правдини. Ако искашъ за себе си свобода, трѣбва да помислишъ за свободата и на другитѣ хора. Божественото е еднакво

приложимо за всички живи същества, споредъ степенъта на тѣхното развитие. Запримѣрь, отдето и да мине водата, тя на всички дава: и на растения, и на животни, и на хора. Тя напоява, освежава и съживява. Тя дава на всички живи същества, споредъ колкото тѣ могатъ да възприематъ. Божественото е мѣрка въ живота. Съ тази мѣрка трѣбва да опредѣляте работитѣ си. За да дойдете до тази мѣрка, вие трѣбва да знаете философията на кръга. Кръгътъ, изобщо, представя цѣлокупния животъ: горната половина представя положителния животъ; долната половина представя отрицателния животъ. Въ положителната страна на живота е радостъта. Щомъ извърви горната половина на кръга, човѣкъ неизбежно ще слѣзе въ долната половина на кръга, дето е скръбъта, нещастieto, страданиято. Затоа, именно, казваме, че радостъта и скръбъта вървятъ една следъ друга и постоянно се смѣнятъ. Който се е родилъ въ горната частъ на кръга, при благоприятнитѣ условия на живота, въ свѣтлата страна, той ще бжде въ радостъта, въ щастieto. Който се е родилъ въ долната половина на кръга, при неблагоприятнитѣ условия на живота, той ще преживѣе голѣми скърби и страдания. Този човѣкъ се намира подъ влиянието на кармическия законъ. Кармата не е нищо друго, освенъ законъ за възмездие. Каквато и да е кармата на човѣка, тя може да се подобри.

И тъй, за да подобри човѣкъ кармата си, за да влѣзе въ благоприятнитѣ условия на живота, той трѣбва да се домогне до положителната наука и да я приложи. За тази цель той трѣбва да работи, да прилага знанието си, докато се свърже съ напреднали сжщества, които ще му помагатъ. Това може да провѣри всѣки отъ васъ. Представете си, че изучавате музика. Учителътъ ви дава едно мѣчно парче и следъ нѣколко деня иска отъ васъ да сте го научили добре. Вие свирите день, два, три, не ви върви. Започвате да се молите, дано по нѣкакъвъ начинъ да ви се помогне. Едно отъ напредналитѣ сжщества, което познава добре музиката, влиза у васъ и започва да ви помага. Като посвирите единъ два-часа, вие научавате добре парчето и сте готови да се явите на урокъ предъ учителя си. Щомъ се свържете съ едно отъ тия напреднали сжщества въ музиката, тѣ сж готови всѣкога да ви помагатъ. Докато ги слушате, докато вѣрвате въ тѣхъ, тѣ ще ви помагатъ. Щомъ се усъмните въ тѣхъ, тѣ ще ви изоставятъ, да разберете, какво значи да работите безъ помощта на тия сжщества. Докато работитѣ ви се отдаватъ лесно, вие казвате: Азъ самъ научихъ урока си, никой не ми помогна. Щомъ кажете така, вие сте подъ изкушение вече. Дойде ли изкушението, вие изгубвате помощта на свѣтлитѣ, напреднали братя, и оставате самъ, съ собственитѣ си си-

ли. Това значи, да се оплетатъ работитѣ на човѣка.

Забелязано е, че докато човѣкъ обича нѣкого, готовъ е да слуша и да изпълнява всичко, каквото той му казва. Щомъ изгуби любовта си, работитѣ на този човѣкъ тръгватъ назадъ. Той е попадналъ вече въ третата точка на правата линия. За да не изпаднете въ това положение, обичайте. Обичята, любовта върши чудеса. Когато двама млади се обичатъ, тѣ се поощряватъ единъ другъ, и работитѣ имъ вървятъ добре. Каквото лошо и да говорятъ външнитѣ хора за тѣхъ, било само за момата, или за момъка, тѣ нищо лошо не виждатъ. Всѣка дума на възлюбения или на възлюбената е ценна, отъ нея се раждатъ свѣтли, възвишени мисли. Когато не обичате нѣкого, каквото и да говори той, каквато мъдростъ да казва, вие не го чувате. Неговитѣ думи за васъ сж обикновени, безъ никакво съдържание.

Следователно, безъ любовъ животътъ нѣма смисълъ. Любовта дава възможность на човѣка да учи, да различава доброто отъ злото. За да разбере живота, съ дветѣ негови половини — свѣтла и тъмна, човѣкъ трѣбва да скара доброто и злото. Докато се каратъ, той трѣбва да стои настрана, да не взима участие въ препирнитѣ имъ, а само да наблюдава и размишлява. Така той ще научи много нѣща. Не успѣе ли да скара доброто и злото, човѣкъ изпада въ голѣма каша и толкова се

обърква, че изгубва смисъла на живота. Ако човѣкъ може спокойно да наблюдава, какъ зло-то и доброто въ него, или вънъ отъ него, се борятъ, той може да мисли и да се учи отъ тѣхъ.

Мнозина искатъ да кажатъ, че сж надра-сли обикновенитѣ условия на живота, вследствие на което нито обичатъ, нито мразятъ. Когато човѣкъ нито обича нѣкого, нито го мрази, той не мисли за него. Кое е по-хубаво: да те мразятъ, или да мислятъ за тебе? — Да мислятъ за тебе е най-доброто положение. Който мрази, той предава енергия на онзи, когото мрази, и по този начинъ го прави по-деятеленъ, по-активенъ. Който мисли за нѣкого, той го прави по-разуменъ. Следователно, ако нѣкой ви мрази, радвайте се, защото той ще ви придаде повече активностъ, т. е. ще усили волята ви. Това означава разширяване. Който мрази нѣкого, той му принася полза. Ако знаеше това, той не би го мразилъ. Законътъ е такъвъ. Тази е причината, за която първитѣ християни бѣха гонени, преследвани и измжчвани. Тѣ бѣха мекушави и, за да се калятъ, трѣбваше да бждатъ подложени на голѣми мжчения и страдания. Апостолъ Павелъ стана герой, следъ като му удариха три пжти по 39 тояги. Мжчно се издържатъ изпитанията, но за да се понасятъ леко, човѣкъ трѣбва да разбере философията на живота. Като разбере тази философия, той ще види, че и въ скръбъта, и въ радостъта, и въ мисълъта има великъ замисълъ.

Тѣ иматъ своето велико предназначение въ живота. Безъ тѣхъ животътъ нѣма смисълъ.

И тъй, за да разбере живота на земята, човѣкъ трѣбва да приведе противоречията, на които се натѣква, къмъ общъ знаменателъ. За да бждете смѣли и доволни отъ живота си, вие непременно трѣбва да го разбирате. Не го ли разбирате, каквото днесъ придобиете, утре ще го изгубите. Щомъ изгубите всичко, вие ще страдате, безъ да знаете защо. Човѣкъ трѣбва да дойде до положение да знае, защо страда. Той трѣбва да се радва въ страда-нията си и да скърби въ радоститѣ си. Това значи: и като страда, и като се радва, човѣкъ трѣбва да мисли.

Сега, отъ всички се иска приложение. Безъ приложение, човѣкъ винаги ще се натѣква на противоречия. Често противоречията биватъ толкова голѣми, че насава мракъ въ човѣшкото съзнание. Този мракъ въ съзнанието помрачава мисълта. Когато нѣкой се оплаква, че въ съзнанието му е тъмно, това показва, че свѣтлина липсва въ ума му. Следователно, човѣкъ се нужде отъ повече свѣтлина въ ума и отъ повече топлина въ сърдцето си. Ние не говоримъ за онази топлина, която изгаря тѣлата, нито за онази, която ги разтопява. Ние имаме предъ видъ онази топлина, която помага за растенето и развитието на тѣлата. Ето защо, човѣкъ трѣбва да се справи съ онова горение въ себе си, което произвежда димъ, сажди и недоволство. Човѣкъ трѣбва да

си създаде ново тѣло, новъ организъмъ. Сегашното му тѣло ще се видоизмѣни, ще претърпи голѣми промѣни. До това време бждете доволни отъ онова, което ви е дадено. Не само ново тѣло ще имате, но и нова земя ще ви се даде. Отъ вашитѣ разбирания зависи, кога и кои ще населятъ новата земя. Когато придобиете любовта и мъдростта въ себе си, вие ще напуснете старитѣ си тѣла, старитѣ си жилища и ще влѣзете въ нови, поудобни, по-красиви отъ сегашнитѣ. За това време, именно, Христосъ говори: „Отивамъ да ви приготвя жилища. И дето съмъ азъ, тамъ ще бждете и вие“. Това е една отвлѣчена, но права философия, която ви давамъ главно за размишление. Съ нея вие не можете да разрешите въпроситѣ си, но можете поне да разсждавате. Въпроситѣ се разрешаватъ отъ опитноститѣ, които придобивате.

И тъй, отъ васъ се иска да се движите между две точки. Това значи да бждете доволни. Най-малкото недоволство у васъ внася третата точка на правата линия. На единия край на правата линия седи Богъ, а на другия — човѣкъ. Щомъ се яви трета точка на правата, Богъ веднага запитва човѣка: Защо си недоволенъ? Какво искашъ? — Искамъ да бжда красивъ. — Щомъ искашъ да бждешъ красивъ, ще ти се даде ангелска красота, но ще гледашъ да се справишъ съ нея. Като придобие тази красота, човѣкъ пакъ става недоволенъ. — Защо си недоволенъ? — Много ме

безпокоятъ. — Така е. Когато човѣкъ придобие ангелска красота, той не може да се справя съ нея. Кой какъ го види, ще иска да бжде съ него, да се разговаря, да му се радва. Красотата е подобна на меда. Турете една чиния съ медъ на открито и вижте, какво ще стане съ меда. Отдалечъ още пчелитѣ ще го помиришатъ и ще го накацатъ. Следователно, ако красотата, богатството, които имате, ви приближаватъ къмъ Бога, тѣ иматъ смисълъ; ако ви отдалечаватъ отъ Бога, тѣ не сж на мѣстото си. Ако науката, която имате, е въ състояние да събуди у васъ свещенъ трепетъ къмъ Бога, тя е на мѣсто. Не може ли да направи това, отдалечи ли ви отъ Бога, тази наука не ви е нужна. Всѣко нѣщо, което създава потикъ на човѣка къмъ възвишеното и благородното въ свѣта, е на мѣсто.

Като знаете това, не се страхувайте отъ влиянието на хората. Докато вървите въ правия пѣтъ, хората могатъ само да ви вдъхновяватъ, но не и да ви влияятъ. Тогава между душитѣ на хората ще става правилна обмѣна. Тѣ ще се разбиратъ, братски ще живѣятъ помежду си. За да познаете, дали единъ човѣкъ е благороденъ, погледнете го 10 — 15 м. въ очитѣ и вижте, ще се смути ли той, или ще остане спокоенъ. Ако не се смути отъ погледа ви, той е благороденъ човѣкъ. Въ случая вашиятъ погледъ не е нищо друго, освенъ свѣщъ, на която може да се чете. Благородниятъ човѣкъ ще използва свѣтлината

на тази свѣщъ и ще започне да чете, да учи. Значи, смисълътъ на всѣка запалена свѣщъ седи въ свѣтлината ѝ, на която човѣкъ може да чете. Ако четете, вие ще се ползвате. Ако закриете свѣтлината на свѣщъта съ нѣкаква цвѣтна покривка, и по този начинъ намалите и трансформирате свѣтлината ѝ, вие всичко ще загубите. Въ това нѣма никаква философия. Всѣка свѣщъ, на която свѣтлината се забулва, не е на мѣстото си. Тази свѣтлина е вредна за очитѣ. Тѣй щото, съ нищо не закривайте Божествената свѣтлина. Когато Божествената свѣтлина изгрѣва въ човѣшката душа, въ каквото размѣръ и да е, никакви коментарии не трѣбва да се правятъ върху нея. Тази свѣтлина дава на човѣка мъдростъ, знание и сила.

Сега, като говоря така, мнозина ще кажатъ: Защо трѣбва всичко това да ни се казва публично? Питамъ: защо пророкъ Натанъ изнесе погрѣшкитѣ на царъ Давида на лице? Не можа ли да отиде при него да му каже, да затули по нѣкакъвъ начинъ погрѣшката си? Той каза всичко право въ очитѣ на Давида, вследствие на което и до днесъ, отъ три хиляди години насамъ, всички хора четатъ и препрочитатъ неговата история и неговия животъ. Затова хората се чудятъ, какъ е възможно, Давидъ, помазаникъ Божий, да е извършилъ такава погрѣшка. Това е неразбиране на живота. Давидъ плати скъпо за своята погрѣшка. Давидъ бѣше блaгoрo-

денъ. Той съзна погрѣшката си и я изправи. Както Господъ изложи Давида за една погрѣшка предъ цѣлия свѣтъ, така Той ще изложи всѣки човѣкъ, който грѣши. Господъ ще го изложи предъ лицето на всички хора и на всички ангели. И доброто, и злото у човѣка ще бжде изложено на показъ. Всѣки ще бжде изложенъ, всѣки ще бжде сѣденъ за дѣлата си. — Ама защо не се кажатъ погрѣшкитѣ ми само на мене, на ухото ми? Божественото учение не се проповѣдва на ухото. То се проповѣдва предъ всички хора, на всеуслишание. Отношенията на хората къмъ Бога трѣбва да бждатъ чисти, разумни. Щомъ отношенията имъ сж разумни, тѣ ще иматъ правилни разбирания за живота. Когато отношенията на човѣка къмъ Бога сж правилни, той не изпада въ заблуждения. Който нѣма правилни отношения къмъ Бога, той често изпада въ заблуждения и мисли, че му се даватъ особени откровения отъ Бога. Това сж частни откровения, а не общи. За насъ сж важни ония откровения, които се отнасятъ до всички хора. Божественото се проявява въ общото, въ принципалното. Само Божественото е въ състояние да разреши противоречията въ живота. Щомъ разбере смисъла на живота, човѣкъ ще бжде въ сила да обича, както своитѣ приятели, така и своитѣ неприятели. Той ще обича и ония, които го обичатъ, както и ония, които го мразятъ. Това значи да опишете една

окръжностъ около себе си, да завършите кръга на своята дейтелностъ.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

*

20. Лекция отъ Учителя, държана на 7 мартъ, 1928 г. София. — Изгрѣвъ.

Живата наука.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

Т. м.

Чете се темата: „Защо живѣе човѣкъ?“

Въ живота има една отегчителна страна. Тази отегчителна страна на живота се заключава въ преповтарянето на нѣщата. Наистина, отегчително е да повтаря човѣкъ едно и сѣщо нѣщо по нѣколко пжти. И съ повторението на нѣщата се придобива нѣщо, но отъ дълго повторение най-после човѣкъ изпада въ положението на нѣкой математикъ, който, следъ като е работилъ дълго време върху нѣкой въпросъ, завършва работата си съ нула и казва: Всичко това е равно на нула. Така трѣбва да постѣпва човѣкъ и при решаване на противоречията въ живота си. Много години трѣбва да работи той върху задачата на противоречията, докато я сведе най-после до нула. Дълго време трѣбва да решава задачата на скръбта и радостта, докато я сведе до нула. Нулата има смисълъ за онзи, който разбира нѣщата, но не и за онзи, който не ги разбира.

Следователно, когато кажатъ нѣкому, че нула не струва, това показва, че и нулата има стойностъ. Често въ живота хората си служатъ съ израза: Този човѣкъ е диаметрално противоположенъ на еди-кого си. Какво означава това? Знаемъ, че диаметрътъ е мѣрка на кръга, т. е. той опредѣля голѣмината му. Когато казватъ, че единъ човѣкъ е диаметрално противоположенъ на другъ, това показва, че и двамата вървятъ по крива линия, но така, че когато единиятъ върви по горната половина на кръга, другиятъ върви по долната половина. Значи, тѣзи двама души не мислятъ еднакво, не разбиратъ нѣщата еднакво, интереситѣ имъ се пресичатъ и т. н. Това сж изрази, съ които хората опредѣлятъ известни положения въ живота.

Мнозина се запитватъ, какво могатъ да придобиятъ отъ окултната наука. Щомъ се задава този въпросъ, това показва, че тѣ не разбиратъ тази наука. Въ такъвъ случай, да оставимъ настрана окултната наука и да говоримъ за живата наука. Има една мъртва наука, която не расте, не се развива. Тя е механическа наука, подобна на камънитѣ. Обаче, живата наука, за която ви говоря, постоянно расте и се развива. Живата наука създава мисль въ човѣка. Кой човѣкъ мисли? Само онзи човѣкъ мисли, който е уравнилъ въ себе си скръбта и радостта. Докато скърби, човѣкъ не мисли; докато се радва, човѣкъ сжщо не мисли. Който скърби, той гледа по-скоро да се

освободи отъ скръбта. Който се радва, той пъкъ се е захласналъ въ радостта и за иищо друго не мисли. Обаче, когато човѣкъ уравниеси въ себе си скръбта и радостта, той е свободенъ вече да мисли. Понеже е миналъ и презъ скръбта, и презъ радостта, той вече мисли, разсждава за причинитѣ, които сж създали скръбта и радостта му. Ако при тѣзи разсждения човѣкъ може да намѣри причината за радоститѣ и скръбитѣ въ живота, той е попадналъ въ правата посока на своята мисль. Това значи права мисль. А който мисли право, той е свободенъ.

Всички хора искатъ да бждатъ свободни. Свободата изисква едно нѣщо отъ човѣка: като я придобие, да знае, какъ да я пази. Свободниятъ човѣкъ контролира всички свои удове. Деятелността на неговитѣ удове се намира подъ контрола на разумната му воля. Докато краката, ржцетѣ на човѣка сж подъ контрола на неговата воля, той е свободенъ да ходи; докато мозъкътъ, нервната му система сж подъ контрола на неговата воля, той е свободенъ да мисли. Свободниятъ човѣкъ е господарь на своитѣ действия, но не и на ония, които ставатъ вънъ отъ него, въ природата.

Вървите изъ една планинска пжтека. Отдѣсно на пжтеката се откъртва една канара и пада по направление къмъ васъ. Какво трѣбва да правите? Отбийте се отъ пжтя си,

идете налѣво. Нека канарата мине свободно. Речете ли да я заставите тя да отстъпи, вие ще пострадате. Нѣма да се урони достоинството ви съ нищо, ако вие сторите пжтъ на канарата да мине. И скърбитѣ не сж нищо друго, освенъ камъни или канари, откъснати отъ нѣкой планински връхъ. Тѣ продължаватъ да се движатъ, докато пжтътъ имъ е наклоненъ. Вие сте пжтникъ, качвате се нагоре по планината, вървите къмъ планинския връхъ. На пжтя си непременно ще срещнете скръбта. Ако сте разуменъ, свободенъ човѣкъ, вие ще сторите пжтъ на скръбта да мине, безъ да ви докосне. Тогава на васъ ще останатъ само разсжденията, отде иде скръбта, каква е силата ѝ, голѣмината ѝ и т. н.

Сега, да оставимъ настрана въпроса за скърбитѣ и страданията, но да дойдемъ до положителната, до живата наука. Нѣкой ще каже, че нищо особено не е придобилъ отъ тази наука, макаръ че следва вече толкова години. Питамъ: какво особено сж придобили ония, които сж свършили университетъ? Срѣщате учени, които сж свършили даже два факултета, но и тѣ не знаятъ сжщественото въ живота. Голѣма теория иматъ, но практиката имъ е малка. Като дойдатъ до нѣкоя житейска мжчнотия, факултетитѣ не имъ помагатъ. Срѣщате единъ химикъ, гледате го, какъ съединява елементитѣ и образува съединения; после, разлага съединенията и отдѣля елементитѣ въ свободно състояние. Така

той изучава афинитета на елементитѣ единѣ къмъ другѣ, изучава свойствата имъ. Въ това отношение химикътъ мяза на човѣкъ, който примирява и разединява хората. Той взима два обема водородъ и единъ обемъ кислородъ, съединява ги и образува вода. Това не е голѣмо изкуство. Термититѣ преди него още сж знаели, какъ се образува водата. Станлей, знаменитъ английски естествоизпитателъ, се очудва на способността на термититѣ да получаватъ по свой начинъ вода. Като правилъ изследванията си въ тропическа Африка, той наблюдавалъ, какъ вѣковни дървета изсѣхвали отъ суша, когато въ това време жилищата на термититѣ били влажни. Той дошълъ до заключение, че термититѣ по нѣкакъвъ особенъ начинъ използвали въздуха и получавали вода. Какво особено допринесоха термититѣ съ знанието си, да съединяватъ водорода съ кислорода и да получаватъ вода? Между термититѣ имало не само химици, но и инженери, и архитекти, и скулптори, но при всичката имъ наука, тѣ пакъ термити си останали. Защо? — Тѣхната наука била ограничена. И съвременната наука не е още онази, къмъ която човѣшкиятъ духъ се стреми. И тя е още ограничена. Науката трѣбва да достигне до положение, да освѣти пѣтя на човѣчеството, да го освободи отъ всички заблуждения.

Какво трѣбва да научи ученикътъ отъ окултната наука, и какво — отъ живата наука? Живата наука започва оттамъ, дето свършва

окултната наука. За да влѣзе въ живата наука, ученикътъ трѣбва да знае общитѣ принципи на всички науки. Отъ него не се изисква да знае всички факти въ подробностъ, но той трѣбва да владѣе общитѣ, основнитѣ положения на наукитѣ. Значи, той трѣбва да знае основнитѣ принципи на химията, физиката, ботаниката, минералогията, геологията и т. н. Човѣшкиятъ духъ непреривно работи, търси истината, вследствие на което се нуждае отъ всички науки. Запримѣрь, съвременнитѣ лѣкари казватъ, че сърдцето на здравия човѣкъ бие по 72 пжти на минута. Обаче, ако човѣкъ се явме специално съ изучаване пулса на сърдцето, ще види, че при всѣки импулсъ, при всѣка радостъ или скръбъ, при всѣка най-малка промѣна въ състоянието на човѣка, съобразно съ това и пулсътъ му се измѣня. Значи, твърдението, че човѣшкото сърдце бие по 72 пжти въ минута, е толкова вѣрно, колкото е вѣрно, че разстоянието отъ земята до слънцето е 92 или 93 милиона мили. Какви сж тѣзи изчисления, които иматъ разлика отъ единъ милионъ мили? Ако разликата въ изчисленията е единъ метъръ, или единъ сантиметъръ, разбирамъ. Но да се изтъква разлика отъ единъ милионъ мили, това не говори за точностъ въ науката. Това е относителна наука. Какво ще бжде положението на онзи, който тръгне за слънцето и увисне въ пространството, на единъ милионъ мили разстояние отъ него? Хората, които се занимаватъ съ живата

наука, сж опредѣлили разстоянието отъ земята до слънцето съ точностъ до единъ сантиметъръ. Тѣй щото, ако нѣкой тръгне до слънцето, трѣбва да знае, доде ще стигне. Има смисълъ, като измине опредѣленото разстояние, да може да стѣпи на слънцето, а не да увисне въ въздуха. Човѣшкиятъ духъ прави точни изчисления въ всички прояви на науката. Що се отнася до биенето на сърдцето, забелязано е, че първитѣ 12 часа отъ деня, сърдцето бие по-бързо и съ нѣколко удара повече отъ нормалното биене. Презъ тѣзи 12 часа сърдцето е въ възходеще състояние. Презъ вторитѣ 12 часа на деня, т. е. презъ втората половина на деня, ударитѣ на сърдцето намаляватъ съ нѣколко, и сърдцето се намира въ низходеще състояние. Сжщото нѣщо се забелязва и презъ месецитѣ и годинитѣ. Първитѣ 14 деня отъ месеца сърдцето е въ възходеще състояние; вторитѣ 14 деня сърдцето е въ низходеще състояние. Първата половина отъ годината сърдцето е въ възходеще състояние, а презъ втората половина на годината — въ низходеще състояние.

Мнозина отъ васъ намиратъ тия нѣща за маловажни. — Не, важно е човѣкъ да знае, кога сърдцето му е въ възходеще състояние и кога — въ низходеще. И тогава, ако започне нѣкаква работа, или ако изучава нѣкаква наука презъ времето, когато сърдцето му е въ възходеще състояние, той ще има единъ резултатъ; когато започне изучаването на една на-

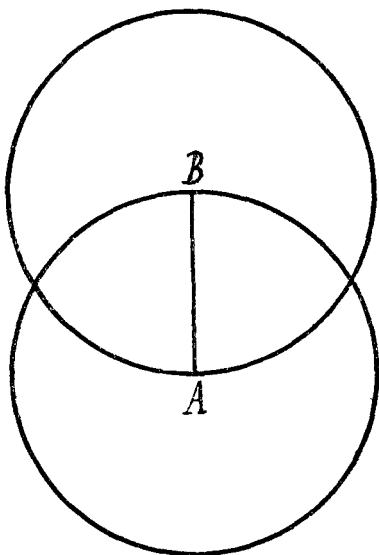
ука презъ времето, когато сърдцето му е въ низходеще състояние, той ще има другъ резултатъ. Какви' резултати ще имате, ако посадите едно ябълчно дърво презъ пролѣтта, друго — презъ лѣтото, трето — презъ есента и четвърто — презъ зимата? Резултатитѣ въ четиритѣ случая ще бждатъ различни. Който не разбира тия закони, мислятъ, че нѣщата могатъ да станатъ на всѣко време, като че въ свѣта сжществува произволъ. — Не е така. За извършване на всѣко нѣщо има точно опредѣлено време. Сжщо така е опредѣлено за всѣки човѣкъ, кога трѣбва да пѣе, кога да свири, кога да учи, да работи, да почива и т. н. Наука е това! Какво правятъ съвременнитѣ хора? Когато трѣбва да пѣятъ, тѣ тогава се разговарятъ, а когато трѣбва да се разговарятъ, тогава пѣятъ. Когато трѣбва да се молятъ, тѣ играятъ, а когато трѣбва да играятъ, тѣ се молятъ. Хората сж размѣстили нѣщата въ своя животъ, вследствие на което сж объркали работитѣ си.

Нѣкой казва, че не иска да се моли. Молитвата не се прави на сила. Привилегия е за човѣка да се моли. Въпрѣки това, най-голѣмата свобода, която е дадена на човѣка, е свободата да се моли, когато иска и както иска. Свободенъ човѣкъ е онзи, който се моли. Човѣкъ, който не се моли, и общество, което не се моли, сж осждени на изразждане. Да се молишъ, това значи да си въ положението на царски синъ: седишъ спокоенъ,

отъ никого не смущаванъ, размишлявашъ за Великия, за небето, за напредналитѣ същества, съ които влизашъ въ връзка. Така ще се създаде прииждане на сили отъ Бога до човѣка, при което той ще забрави низшето, земното, ще се повдигне по-високо отъ обикновеното си положение. Ще кажете, че това сж фантазии. Споредъ мене, животътъ безъ фантазии нѣма смисълъ. Докато фантазира, човѣкъ живѣе; щомъ престане да фантазира, той престава да живѣе. Човѣкъ трѣбва да фантазира, но трѣбва и да страда, и да се радва, докато дойде до пълно уравновесяване на силитѣ въ своя организъмъ.

Представете си, че имате две житни зърна, А и В. Житното зърно А остава въ хамбара за дълго време. То е спокойно, не е изложено на вѣтъръ и дъждъ, не е изложено на страдания, но вѣчно само остава. Обаче, житното зърно В се изважда отъ хамбара и се посажда въ земята, при трудни условия: пръстътъ отгоре го налѣга, и то се бори да пробие земята, да излѣзе на повърхността ѝ. Но като излѣзе на повърхността на земята, и тукъ го чакатъ страдания: дъждъ, вѣтъръ, бури, горещини. Единъ день то узрѣва, размножава се и започва да се радва на своитѣ плодове. Житното зърно А се намира въ будическо състояние, но се лишава отъ растение, развитие и размножаване. Житното зърно В не е въ блажено състояние, не е въ покой. То е изложено на скърби и на радости, но расте

и се размножава, плодъ дава. Следователно, ако нѣкой ученикъ иска да изпита будическото състояние, той трѣбва да се откаже отъ възможността да се развива. Искане ли да расте, да учи, да се развива, той трѣбва да приеме второто положение — да го посадятъ въ почвата, дето ще има условия да расте и да се размножава. За да се развива, ученикътъ трѣбва да изучава положителната, живата наука, която, отъ една страна ще коригира сегашнитѣ му знания, а отъ друга, страна ще ги допълня.



фиг. 1.

На фиг. 1. имате два кръга, А и В, които иматъ общъ радиусъ. Точкитѣ А и В, които сѣщевременно сѣ центрове на двата кръга, представятъ възможности за проява на чо-

вѣка. Горнитѣ части на двата кръга представятъ Божествения свѣтъ, отъ който, чрезъ вдишки и издишки, се създаватъ цѣли вселени, цѣли свѣтове. Долнитѣ половици на двата кръга представятъ човѣшкия свѣтъ. Това е хипотеза, а не теория. Отъ тази хипотеза вие можете да създадете, колкото теории искате.

Представете си, че въ центъра А на първия кръгъ, се посажда едно житно зърно. Тази половина на кръга, подъ центъра А, надолу, представя почвата на физическия свѣтъ. Житното зърно се разпуква, пуца коренчета, които се стремятъ да достигнатъ центъра на земята, но не могатъ. Следъ голѣми усилия, житното зърно пуца стѣбло, излиза надъ повърхността на земята и започва да се стреми къмъ центъра на слънцето. И този стремежъ не се реализира, и затова, като стигне известна височина, житното стѣбло се развива, пуца листа, клончета, започва да цвѣти. Най-после житниятъ стрѣкъ дава класъ, който започва да зрѣе. Двата стремежа на житното зърно — къмъ центъра на земята и къмъ центъра на слънцето, представятъ стремежа на човѣшката душа, който въ единъ животъ се реализира до известна степенъ само и продължава да се проявява въ всѣко негово сществуване. Когато стремежътъ на човѣшката душа не може да се реализира, човѣкъ се намира въ потенциално състояние. Сжщото може да се каже и за човѣшкитѣ идеи. Човѣкъ не може всѣкога да реализира идеитѣ си. За

да прокара една своя идея, той се нуждае отъ потенциални сили, съ които да отгледа, да откърми идеята си и после да я прокара навънъ. Безъ потенциални сили въ себе си, човѣкъ нищо не може да постигне. Когато се говори за търпението, подразбираме методъ за развиване на потенциални сили въ човѣка. Има три вида потенциални сили: механически, психически или чувствени и мислови или интелектуални. Следователно, всѣки човѣкъ се нуждае отъ тритѣ вида потенциални сили, за да може да реализира нѣкои свои идеи и желания.

Сега, азъ говоря върху различни въпроси, което на мнозина се вижда разхвърляно. Това сж встѣпителни мисли само, както човѣкъ прави встѣпителни движения, преди да започне нѣкаква сериозна работа. Ние не сме дошли още до ония вжтрешни опити, които потвърждаватъ нашата наука. Къмъ тѣхъ ще пристѣпваме постепенно. При това, ние ще започнемъ отъ малкитѣ опити и естествено ще навлизаме къмъ по-голѣмитѣ. Запримѣрь, единъ отъ малкитѣ опити е да измѣнимъ цвѣта на човѣшкитѣ очи, отъ черни да ги направимъ сини. Всѣки човѣкъ може да направи гози опитъ. Въ него нѣма никакво изкуство. Да измѣнишъ очитѣ на човѣка, това значи, едновременно да му придадешъ нѣщо и да му отнемешъ нѣщо. Промѣната въ цвѣта на очитѣ е въ зависимостъ отъ промѣната въ умственото му състояние. Въ сжщностъ тази

промѣна се дължи на отслабване на вибрациитѣ на човѣшкия мозъкъ. Това отслабване на вибрациитѣ пъкъ се отразява върху блѣсъка на очитѣ, вследствие на което тѣ мѣнятъ своя цвѣтъ. Цвѣтътъ на очитѣ служи като диагноза за опредѣляне умственото състояние на човѣка, както и състоянието на неговия мозъкъ. Състоянието на човѣшкия мозъкъ пъкъ опредѣля външнитѣ условия, при които човѣкъ живѣе. Очитѣ сж огледало на вътрешния животъ на човѣка.

Ето защо, добре е всѣки човѣкъ да се оглежда често, да следи състоянието на очитѣ си: какъвъ е блѣсъкътъ имъ, какъвъ е погледътъ — остъръ или мекъ и т. н. Ако погледътъ е остъръ, човѣкъ е събралъ въ себе си повече кинетическа енергия и трѣбва да потърси начинъ да се освободи отъ нея. Иначе, той ще бжде нервенъ, възбуденъ, неразположенъ, готовъ да се кара съ окръжаващитѣ и т. н. Щомъ дойде въ това положение, човѣкъ трѣбва да внесе въ себе си елементи на мекотата. Това се постига чрезъ внасяне въ ума, въ сърдцето живи, свѣтли образи и възвишени чувства. За тази целъ четете живота на великитѣ хора. Като четете живота, произведенията имъ, вие се свързвате съ тѣхъ, и тѣ започватъ да ви влияятъ благоприятно. Тѣзи велики хора ще започнатъ вътрешно да ви тълкуватъ своитѣ мисли и ще внесатъ по-голямъ свѣтлина въ умоветѣ ви. Сжщо така четете Евангелието,

да се свържете съ Христа, съ евангелистите. Христосъ ще внесе въ сърдцата ви повече мекота, която ще се отрази добре върху мозъка ви, а оттамъ и върху цѣлия ви организъмъ. Четете всички автори, поучавайте се отъ тѣхъ, но сжщевременно вдълбочавайте се и въ себе си, въ своята мисълъ. Нѣкои автори сж писали своитѣ творения преди хиляди години. Тогава тѣ сж мислили по единъ начинъ, а днесъ мисълъта имъ е отишла напредъ. Тѣ трѣбва да дойдатъ при васъ, да изтълкуватъ мисълъта си, какво тогава сж разбирали, и какво днесъ трѣбва да се разбира. Тѣхнитѣ мисли и разбирания за живота не сж безсмъртни, нито сж абсолютни. Когато четете Евангелието на Иосана, запримѣръ, свържете се съ него и пожелайте да ви обясни мисълъта си, да видите, какъ може да се приложи днесъ. Преди две хиляди години, когато той е писалъ Евангелието си, условията сж били едни; днесъ условията сж други. Достатъчно е да имате желание да прилагате знанията си, всичко ще ви се даде. Обаче, мнозина искатъ само външни знания, безъ да ги прилагатъ. — Не, и най-малкото знание трѣбва да се приложи.

И тѣй, като ученици, работете съзнателно върху себе си, главно върху очитѣ си. Човѣкъ се отличава отъ другитѣ животни по израза на своитѣ очи. Като погледнете очитѣ на човѣка, въ тѣхъ трѣбва да виждате мекота, доброта, интелигентность, чистота, съобразителность, интуиция и т. н. Това значи човѣкъ

съ високо съзнание. Не виждате ли тия качества въ очитѣ на човѣка, той е още съ елементарно съзнание. Така седи истината. Тя не търпи никакво залъгване. Природата не залъгва човѣка. Щомъ дойде до него, тя го пита: Искашъ ли да изпълнишъ закона? Искашъ ли да следвашъ правия пътъ? Ако се съгласи, тя обещава да му съдействува, да реализира желанията на душата си. Ако каже, че царъ ще го направи, въ скоро време ще изпълни обещанието си. Но, ако като царъ не извърши задачата си, както трѣбва, тя ще го детронира и ще му докаже, че умътъ му не е достигналъ, не е готовъ за тази работа. Неговото семе е паднало на пѣсъчлива почва, не е могло да пусне коренчѣта, затова буритѣ и дъждоветѣ сж го отнесли. Природата дава всичко на човѣка, но сжщевременно го изпитва, доколко може да устои, каква стабилностъ има въ себе си. Човѣкъ трѣбва да има сили въ себе си, да знае, какъ да се ползува огъ богатата, които Богъ му е далъ. Използвайте и най-малкото знание, което ви е дадено, безъ да го складирате. Вие го складирате, туряте го въ хамбаритѣ си, а следъ това сте недоволни. Щомъ дойде недоволството, усѣщате се ограничени, като че отвѣнъ нѣкой ви ограничава. Ограничението е вжтрешенъ процесъ. Вжтрешно никой никого не може да ограничи. Като не съзнавате това, вие се стремите къмъ външна свобода. Едно трѣбва да знаете: Свободата, била външна или вжтрешна, е свързана

съ чистотата — чисти мисли, чувства и действия. Нѣмате ли тази чистота въ себе си, и да ви се даде свобода, въ скоро време ще я загубите. Ако искашъ да те почитатъ, и ти трѣбва да почиташъ; ако искашъ де те любятъ, и ти трѣбва да любишъ. Разумность се иска отъ човѣка. Давайте всѣкому толкова, колкото той може да възприема и обработва. Дойдете ли до любовта, тамъ трѣбва да бждете много внимателни. Като наливате отъ нея въ чаша, ще гледате капка да не падне на земята. Така наливайте чашата, че винаги да остава малко празна. Енергията на любовта не търпи никакво преливане. Прелѣнешъ ли малко отъ любовта, ти ще си създадешъ най-голѣмото нещастие. Това нещастие е подобно на нещастieto, което би сполетѣло човѣка, ако отиде близо до пчелни кошери съ чиния, пълна съ медъ. Всички пчели отъ кошеритѣ ще се нахвърлятъ върху него, ще го накацатъ, ще го жиятъ. Той ще се принуди да хвърли чинията съ медъ и да бѣга далечъ отъ пчелитѣ. Свѣтътъ е пьленъ съ лаври, подобни на пчелитѣ, които отъ хиляди години насамъ гладуватъ, чакатъ да капне отнѣкжде сокъ на любовта. Тѣй щото, достатъчно е да потече най-малкото количество отъ сока на любовта, за да ви нападнатъ всички лаври. Какво по-голѣмо нещастие може да сжществува отъ това? Всички хора страдатъ отъ неразбиране на любовта. Свещено нѣщо е любовта! Като знаете това, не оставайте да прелива сока на лю-

бовъта отвънъ, че да ви нападатъ лавритъ, да ви създаватъ нещастия и страдания.

Сега, това не значи да се уплашите, че да се откажете отъ любовта. — Не, знание се иска отъ всички. Нужно ви е ново знание, ново съзнание за любовта. Любете всички хора, любете всички живи същества, но разумно. Мнозина подържатъ идеята, че човѣкъ трѣбва да обича само едного. — Не, обичайте всички хора. Обичайте всичко, което Богъ е създалъ. Разширявайте съзнанието си, колкото е възможно повече. Така ще придобиете нужното благородство. Обичайте всичко, което виждате и на небето, и на земята. Стремете се да обичате всичко въ свѣта, и знайте, че свѣтътъ пакъ ще остане такъвъ, какъвто е. Едно можете да постигнете: душата ви да стане мощна, а умътъ — свѣтълъ, да разрешавате задачите си. Едни отъ задачите си ще разрешите, а други — ще останатъ за въ бждеще.

Следователно, както и да работите, две нѣща ще ви дадатъ и две нѣща ще ви откажатъ. Кои сж тѣзи нѣща, вие сами ще намѣрите. Като учите, като придобивате знания, вие сами ще си отговорите. Азъ ще ви кажа само едното, а именно: вие търсите щастие, но нѣма да ви го дадатъ. Вмѣсто щастие, ще ви дадатъ смъртъта, която не искате. И гении, и светии—всички сж минали презъ смъртъта. Засега смъртъта е неизбеженъ процесъ, кол-

кото и както да се стремятъ хората да я избегнатъ.

Това сж редъ мисли, които нахвърлямъ, съ цель да мислите, да разсждавате, да придобивате права мисълъ. Велика наука се придобива въ Школата, но за това сж нужни хиляди години. Ученикътъ трѣбва да следва Школата най-малко хиляда години, за да го приематъ като кандидатъ да следва университета. Като се запише студентъ въ университета, той трѣбва да следва две хиляди години, докато го допуснатъ на изпитъ по материала отъ първитѣ два семестъра. Тѣй щото, за свършване на единъ факултетъ отъ Великата Школа; нужни сж осемъ хиляди години. Следъ това, за да провѣри, за да приложи задачитѣ, които е решавалъ въ университета, нужни сж около десетъ милиона години. Като слушате да говоря така, ще пожелаете да се съкрати това време. Времето може да се съкрати така, че хиляда години да станатъ единъ день. Това, което човѣкъ може да свърши за хиляда години, Богъ може да го свърши за единъ день. И обратното се случава: това, което човѣкъ може да свърши за единъ день, Богъ може да го направи за хиляда години. Това зависи отъ работата, която се предприема. Туй сж хипотези, въ които можете да вѣрвате, можете и да не вѣрвате. Ако ви ползуватъ, вѣрвайте; ако не ви ползуватъ, можете да ги слушате само, безъ да градите нѣщо върху тѣхъ.

Едно е важно за васъ: не влизайте въ стълкновение съ вашитѣ идеи! Не казвайте, че това не можете да направите, или онова не можете да направите. Докато живѣте, вие трѣбва да учите. Щомъ сте влѣзли въ живата, Велика Школа, вие трѣбва да постоянствувате въ учението, за да имате резултатъ. Каквото придобиете въ тази Школа, това ще ви остане. Придобитото ще бжде плодъ на вашия животъ. Въ свѣтската наука е точно обратно: каквото човѣкъ придобие, всичко му се взима. Нѣкои ясновидци твърдятъ, че еди-кой си пророкъ, който живѣлъ две-три хиляди години преди Христа, билъ видень, знаменитъ, ималъ много знания. Днесъ пакъ живѣе на земята, но вече като обикновенъ човѣкъ, безъ пророчески знания и опитности. Питамъ: кжде остана неговото знание? Други ясновидци казватъ, че еди-кой си ученъ, който живѣлъ въ времето на Христа, създалъ нѣкакви научни теории, но днесъ минава между обикновенитѣ хора на земята като простъ човѣкъ. Кжде отиде неговото знание? Този ученъ създалъ една научна теория, която днесъ не разбира. Какво показва това? Това показва, че той е работилъ въ областъта на обикновената наука. Който се занимава съ обикновената наука, той бавно прогресира, и често изгубва всичко онова, което е придобилъ. Обикновената наука е временна забава за човѣка, да подслади страданията въ живота му. И това е хипотеза.

И тъй, две науки съществуватъ въ свѣта

обикновената наука, чрезъ която човѣкъ повече губи, по-малко печели и живата наука, или науката на човѣшкия духъ, чрезъ която човѣкъ непрекъснато прогресира. Въ тази наука нѣма пресичане на съзнанието. Тя обхваща съзнанието на тѣй наречената „обща, колективна душа — *anima mundi*“, която прониква и въ отдѣлния човѣкъ, въ неговитѣ стремежи. Следователно, „*anima mundi*“ има своя специфична наука, отъ която всички хора трѣбва да се ползватъ. Тя е умна, разбира и познава хората. Когато види, че нѣкой човѣкъ не е готовъ още за нея, тя го забавлява. Когато види нѣкой способенъ, но упоритъ, тя употребява хиляди начини, но въ края на краищата го заставя да се интересува отъ нея. На добрия, на благородния човѣкъ тя говори съ особенъ, мекъ гласъ, който гали душата, събужда съзнанието и го разполага къмъ работа, къмъ учение. Да се занимава човѣкъ съ живата наука, това ни най-малко не подразбира, че трѣбва да презира обикновената, свѣтската наука.

Разумниятъ човѣкъ цени всички усилия на хората, радва имъ се и ги поощрява. Приятно е да гледашъ усилията, стремежитѣ на астрономитѣ, на математицитѣ да проникватъ въ тайнитѣ на природата. Детето съ своя букварь, и астрономътъ съ своитѣ изчисления сж еднакво ценни. Тѣ се различаватъ по степенята на съзнанието си; обаче, и двамата правятъ усилия. Детето се връща отъ училище,

разправя съ интересъ за буквитѣ А и Б, които учителятъ имъ разкрилъ. Астрономътъ се изправя предъ телескопа си и ти посочва най-отдалеченитѣ слънца и звезди, като обяснява за разстоянието имъ отъ земята, за тѣхната голѣмина, съставъ и т. н. По отношение на онази висша наука, астрономитѣ сж деца отъ първо отдѣление. И за тѣхъ има още неоткрити букви, както за малкитѣ деца отъ първо отдѣление. Тѣ още не сж опредѣлили точно разстоянието отъ земята до слънцето. Тѣ правятъ редъ предположения и догадки въ изчисленията си, но не сж дошли още до абсолютни заключения. На окултния ученикъ, обаче, не се позволява да се основава на догадки и предположения. Каквото знае, той трѣбва да го знае абсолютно, безъ никакви изключения. За да дойде до абсолютнитѣ изчисления, ученикътъ трѣбва да се домогне до вътрешния методъ на работа. Чрезъ този методъ могатъ да измѣрватъ съ абсолютна точностъ разстоянието на всички небесни тѣла отъ земята и голѣмината имъ, пакъ въ сравнение съ земята. Божественото съзнание е онази вътрешна мѣрка, онзи вътрешенъ професоръ, който довежда човѣка до положителни, до абсолютни знания.

Като ученици на Великата Школа, вие трѣбва да работите искрено върху себе си, да създадете благоприятна почва, въ която посѣтитѣ семена да растатъ и да се развиватъ правилно. Това значи, да си създаде ученикътъ правилни отношения къмъ Първата Причина

на нѣщата, къмъ своя Учителъ и къмъ себе си. Какъвъ ученикъ е този, който днесъ е доволенъ, разположенъ къмъ Учителя си, а утре е недоволенъ, или се чувствува обиденъ отъ него? Това не е ученичество. Това е материалистично схващане на нѣщата. Когато ученикъ е недоволенъ отъ Учителя си, това показва, че той е попадналъ въ тъмната, неосвѣтената страна на своя Учителъ, дето никакво угощение не се дава. На другия день ще влѣзе въ свѣтлата страна на своя Учителъ, дето има угощение, пѣсни, разговоръ, и той ще се върне дома си доволенъ, разположенъ. Този ученикъ ще има две противоположни мнения за Учителя си. Кой е виновенъ за това? Ученикътъ е гладувалъ при Учителя си само единъ день, или единъ-два часа и вече е недоволенъ. Има хора, които сж гладували съ дни и недѣли, и въпрѣки това разположението имъ не се измѣня. Който не иска да гладува, той трѣбва да бжде разуменъ, да попада въ свѣтлата страна на хората, да бжде всѣкога ситъ и доволенъ.

И тѣй, стремете се да разбирате нѣщата по Божественъ начинъ. Докато сте въ личния животъ, вие ще разглеждате нѣщата отъ положението на самосъзнанието. Щомъ живѣте въ свръхсъзнанието, ще разглеждате нѣщата по Божественъ начинъ. Докато е на земята, човѣкъ се движи между две съзнания — човѣшко и Божествено. Щомъ живѣе на повърхността на нѣщата, по отношение на

тѣхъ човѣкъ ще прилага човѣшка мѣрка; щомъ се вдълбочи въ нѣщата, той ще прилага Божествена мѣрка. Тѣзи две съзнания говорятъ за дветѣ естества у човѣка: низше и висше, или човѣшко и Божествено. Ако разглеждате човѣка съ окоето на ясновидеца, ще забележите, че отлѣво го заобикалятъ и следватъ опашати, рогати същества. Отдѣсно пъкъ го обикалятъ и следватъ свѣтли, възвишени същества. Значи, отлѣвата му страна е адътъ, а отдѣсната — раятъ. Тѣй щото, ако погледнете отлѣвата му страна, не се отвращавайте отъ него, нито се страхувайте, нито го съдете. Той трѣбва да възпитава тия същества, да ги учи. Той трѣбва разумно да се разговаря съ тѣхъ, да ги називава и напѣтва въ правия пѣтъ. Лесно е да съдите човѣка. Така постѣпва съдията, така постѣпва и главатарѣтъ на разбойниците. Първиятъ изслушва обвиняемия и го осъжда на основание на еди-кой си членъ отъ закона за съдопроизводството, като произнася резолюция, че го осъжда на 20 годишенъ строгъ тъмниченъ затворъ. Вториятъ — главатарѣтъ на разбойниците, хваща нѣкой богатъ човѣкъ въ гората и, въз основа на еди-кой си членъ отъ закона за разбойниците, го осъжда да плати 20 хиляди лева глоба.

Казвате: Има ли право съдията да съди хората? Има ли право главатарѣтъ на разбойниците да съди хората? — Ако той е власть, поставена отъ Бога, има право да съди. Ако

не е поставенъ отъ Бога, той нѣма никакво право да сѣди хората. Това разбираме ние подъ думитѣ, че Богъ е допусналъ нѣкои нѣща да станатъ, а нѣкои не е допусналъ да станатъ. Следователно, двата вида сѣдии — сѣдията при правораздаването и сѣдията-разбойникъ представятъ дветѣ съзнания: човѣшкото и Божественото. Щомъ съзнае това, човѣкъ ще бѣде сѣдия самъ на себе си. Дойде ли въпросъ за известно престѣпление, човѣкъ самъ ще се осѣди, самъ ще си наложи строгъ затворъ. Дойде ли въпросъ до известно парично задѣлжение, човѣкъ самъ ще си наложи глоба, ще плати дълга си, безъ да чака да го обиратъ. Когато Божественото съзнание се пробуди, т. е. когато Висшиятъ сѣдия дойде у човѣка, той всичко ще оправи. Той ще възпита и разбойниците, и крадците, и апашитѣ. Това сѣ лошитѣ, мрачнитѣ разположения у човѣка, които идатъ да го ограбятъ и да го погубятъ.

Сега, това е материалната страна на въпроситѣ. За васъ е важно, какво сте научили и какво сте приложили като ученици. Нѣкой ученикъ следва 10-15 години Школата и после казва, че изгубилъ времето си, че не струвало да се занимава съ тази наука и т. н. Какъ е провѣрилъ този ученикъ, че знанието, което е придобилъ, не струва нищо? Ако е правъ въ твърденията си, той печели; ако е кривъ, той губи. Когато ученикътъ влѣзе въ една школа, той трѣбва да знае, на правъ пѣтъ или е, ил

не. Ако е на правъ пжтъ, той трѣбва да се земе да учи. Тѣй щото и на васъ казвамъ: Щомъ сте влѣзли въ Школата, учете, за да свършите това училище. Че ще правите грѣшки, това да не ви смущава. Ще правите погрѣшки и ще ги исправяте; ще учите, ще придобивате знания и ще ги прилагате. Учете, прилагайте, но не мислете, че ще оправите свѣта. На свѣта можете да изпращате своитѣ добри, чисти мисли. Чистата, силната мисълъ е въ състояние да преобрази свѣта.

И тѣй, за да развивате мисълъта си, търпението си, вие трѣбва да разглеждате живота на житното зърно, да видите, презъ какви страдания минава. За развиване на търпението специално, препоръчвамъ ви да дишате дълбоко. Търпението е свързано съ дишането, съ дихателната система. Колкото по-дълбоко и правилно диша човѣкъ, толкова е по-търпеливъ. Дишайте дълбоко и задържайте дишането си 10-20-30 и повече секунди. Търпението се увеличава право пропорционално на секундитѣ. Колкото повече секунди задържате дишането си, толкова по-голѣмо ще бѣде търпението ви. Ако човѣкъ диша една-две години наредъ правилно, дълбоко, той ще развие въ себе си известни дарби и способности. Той ще стане по-търпеливъ, по-разсѣдливъ, ще развие въображението си, ще придобие по-голѣмо спокойствие. Безъ търпение човѣкъ нищо не може да постигне. Нѣкой иска да стане силенъ, да може да издържа на страдания, на изпита-

ния. Има методи за развиване на сила, но хората нѣматъ желание да правятъ упражнения, за да придобиятъ тази сила. Тѣ поглеждатъ къмъ воднитѣ пари и казватъ: Пари сж това. Какво може да се постигне съ тѣхъ? Докато е разпрѣсната въ пространството, парата е нищо. Обаче, турите ли я на работа въ парния котелъ, тамъ тя върши велики нѣща. Следователно, всѣки методъ е мощенъ за човѣка само тогава, когато той го прилага въ живота си. Не го ли прилага, той нѣма никаква сила. Първо вие опитвайте методитѣ и после ги предлагайте на хората. Вие постъпвате точно обратно: като ви се препоръча нѣкакъвъ методъ, безъ да сте го приложили, бързате да го препоръчвате на другитѣ.

Вие сте влѣзли въ тази Школа по различни съображения. Едни отъ васъ сж дошли съ целъ да станатъ по-добри, отколкото сж; други — да придобиятъ повече любовъ; трети — да станатъ здрави, да укрепнатъ физически; четвърти — да развиятъ известни дарби и способности въ себе си. Обаче, малцина сж дошли съ искрено желание въ себе си да придобиятъ истинско знание, мъдростъ, която да ги освободи отъ заблужденията въ живота имъ. И затова, ако ви срещне нѣкой и ви нарекче шури, заблудени хора, които не знаятъ, къде вървятъ, нѣкои отъ васъ ще се спратъ, ще започнатъ да мислятъ, дали наистина не сж сбъркали пътя си. — Не, това не е знание. Вѣрно е, че човѣкъ не трѣбва да бѣде

фанатикъ, но той трѣбва да изучава нѣщата. Като изучава, като прилага онова, което му се преподава, ученикътъ развива въ себе си убеждение и става силенъ да се противопоставя на всѣка външна, отрицателна мисль. Безъ провѣрка и приложение на своитѣ знания, той ще се колебае, ще се подава на всѣка външна мисль. Този, който ви нарича „шури“, е човѣкъ, обърнатъ съ главата надолу. Буквата Ш означава материализъмъ, а буквата Щ, която има опашчица долу, означава, материалистъ човѣкъ, който не мисли, не провѣрва нѣщата. Преди да ви нарече нѣкой шури, той трѣбва да види, каква наука изучавате и, ако не я разбере и хареса, да я отхвърли. Ако я хареса, нека пожелае да научи нѣщо, да я приложи и да се ползува разумно отъ нея. Това значи разуменъ човѣкъ!

Когато разумниятъ човѣкъ отива при нѣкой естественикъ, който изучава специално животнитѣ, той ще го помоли да му предаде нѣщо отъ своитѣ знания, не за всѣко животно отдѣлно, като индивидъ, нито като типъ, защото това и той самъ може да научи, но ще иска да му каже, какви добродетели, какви качества е открилъ въ животнитѣ. Лесно е да се каже: Вълкъ е това. И вълкътъ има добри страни. Той е интелигентенъ, може да се привързва около човѣка, както кучето се привързва. За да стане това, човѣкъ трѣбва да обикне вълка. Обикне ли го, той става вѣренъ като ку-

че. Днесъ вълкътъ е вълкъ по единствената причина, че хората не го обичатъ. Тѣ го гонятъ, биятъ, вследствие на което сж го ожесточили. Ако овчарьтъ обикне вълка, последниятъ никога не би нападалъ овцетѣ му. Като дави овцетѣ, вълкътъ иска да внесе въ себе си онзи елементъ, който е изгубилъ. Като яде овце, вълкътъ иска да придобие меко-тата, която е изгубилъ. Човѣкъ може да привърже около себе си всѣко животно, колкото свирепо и жестоко да е, но любовъ се иска за това. Индуситѣ знаятъ този законъ и, като го прилагатъ, успѣватъ да привържатъ около себе си кобри, лъвовете, тигри, акули и др. Любовта действува и върху най-свирепитѣ животни. Като срещне човѣкъ, у когото любовта живѣе, животното се приближава къмъ него и започва да ближе краката, ржцетѣ му, да се омилква. Индуситѣ не позволяватъ да се убиватъ животнитѣ.

Преди години, въ едно българско село, се явили толкова много гжсеници, че всички дървета били осждени на изсъхване. Единъ градинарь въ това село се видѣлъ въ чудо, какво да прави съ тия гжсеници, какъ да се освободи отъ тѣхъ. Най-после решилъ да ги убива, да имъ обяви жестока война. Въ това време предъ градината му минавалъ единъ турски дервишъ. Като видѣлъ градинаря, дервишътъ го запиталъ: какво правишъ? — Заселъ съмъ се да убивамъ гжсеници, защото ще уморятъ дърветата. — Стой, не ги убивай!

Дервишътъ влѣзълъ въ градината, спрѣлъ се подъ едно дърво, отворилъ нѣкаква свещена книга и започналъ да чете. Не се минало много време, и гжсеницитѣ, една по една, започнали да слизатъ отъ дърветата и да се събиратъ на купъ. Като видѣлъ това, градинарътъ се отправилъ къмъ купчината гжсеници, съ цель да ги избие. — Не бързай да ги убивашъ! — казалъ турчинътъ. Събери всички заедно и ги занеси въ гората, тамъ да ги хвърлишъ. Благодари, че изведнѣжъ се освободи отъ всички гжсеници, безъ да ги убивашъ.

И тъй, работете върху себе си, да изградите устойчивъ характеръ. Щомъ имате устойчивъ характеръ, щомъ сте разумни, вие ще бъдете справедливи къмъ всички. Това иска Богъ отъ васъ. Започнете отъ малкитѣ работи и постепенно отивайте къмъ голѣмитѣ. Каквото и да правите, каквито усилия и да полагате, вие първо ще започнете съ материалнитѣ работи и после ще отивате къмъ по-рѣдката материя, къмъ силитѣ на материалния свѣтъ. Първо ще боравите съ силитѣ на скръбъта, чиято посока е къмъ центъра на земята. Скръбъта се движи въ гжста материя, въ коренитѣ. Когато мислитѣ и желанията ви не се реализиратъ, вие сте дошли до коренитѣ имъ, дето нѣма никакво реализиране, никаквъ плодъ. Щомъ дойдете до коренитѣ, вие започвате да скърбите, да страдате. Следъ известни страдания, вие придобивате опитности, знания и започвате да навлизате въ по-рѣдка

срѣда, въ областъта на радостъта, въ клонетѣ на живота, дето цвѣтоветѣ цвѣтятъ и плодo-ветѣ зрѣятъ. Съ радостъта вие отивате къмъ центъра на слънцето, къмъ Бога. Следователно, въ процеса на развиването си човѣкъ неизбежно трѣбва да мине презъ двата процеса: процеса на страданието, т. е. отиване къмъ центъра на земята, и презъ процеса на радостъта, т. е. отиване къмъ центъра на слънцето. — Защо скърби човѣкъ? — Защото отива къмъ центъра на земята. — Защо се радва човѣкъ? — Защото отива къмъ центъра на слънцето. Скръбъта и радостъта сж пжтища, методи, презъ които човѣкъ непременно трѣбва да мине. Безъ тѣхъ нѣма растене, нѣма развиване.

И тъй, скръбъта учи човѣка, какъ да развива своитѣ корени. Радостъта учи човѣка, какъ да развива клонетѣ си. Следователно, въ духовния свѣтъ човѣкъ е растение, съ корени и клоне, които трѣбва правилно да развива. Христосъ казва: „Когато дойда при васъ, скръбъта ви ще се превърне въ радост“. — Кога ще стане това? — Не е опредѣлено. За нѣкои това ще стане следъ една година; за други — следъ две; за трети — следъ петъ, десетъ, сто, двеста и повече години — отъ човѣка зависи. Сега вече разбрахте, какво представятъ скръбъта и радостъта. А всѣко разбиране на нѣщо е пауза, почивка, мълчание. И въ музиката има паузи. Всѣка пауза показва,

че музикантътъ трѣбва да спре, да поеме малко въздухъ и отново да продължи.

Сега отъ васъ се иска прилагане. Щомъ разберете нѣщо, приложете го. Колкото и каквито правила и формули ви сж дадени, приложете ги. Не е достатъчно само, като станете сутринъ, да се измиете, да се помолите и да отидете на работа. Всѣка сутринъ трѣбва да употребявате около 20-30 м. да размишлявате, да правите упражнения върху самообладанието, да владѣете органитѣ си, за да укрепне вашата нервна система. Не е достатъчно само да се молите и да чакате всичко да ви дойде на готово. Това значи да вземете лотариенъ билетъ и да чакате благоприятенъ случай, да спечелите нѣкаква голѣма сума. — Не, това не става лесно. Рѣдки сж случаитѣ на такова щастие.

Ученикътъ трѣбва да впрегне • силитѣ си и да работи въ всѣко направление. Като прилагате методитѣ, вие ще придобиете положително знание, което ще послужи като ядка, като основа на вашия животъ. Това значи знание. А тъй, да мислите само, че знаете много, че сте добри математици, естественици, астролози, това не е още знание. Всѣко знание трѣбва да се постави на изпитъ, да се види, колко ще издържи. Ако е въпросъ за цитати, кой какво казалъ, това още не е знание. Който има силна паметъ, той може да цитира цѣли страници отъ видни автори, но това още не е негово знание. — Защо? — За-

щото не е приложено. Човѣкъ трѣбва да знае законитѣ, чрезъ които материята работи. Той трѣбва да знае законитѣ, чрезъ които духътъ работи. Щомъ знаете много, кажете, презъ кои часове, минути и секунди на деня идатъ добритѣ и лошитѣ мисли. Кажете, кога се явява и кога изчезва любовта. Когато любовта посети човѣка, той трѣбва да бжде много внимателенъ, да не я изгуби. Изгуби ли я, съ нея заедно той изгубва и младостта си, и разположението си, и силата си — всичко изгубва. Всѣко нѣщо иде на своето време. И любовта трѣбва да дойде на своето време, да остави, каквото носи, и на време да си отиде. За да стане така, човѣкъ трѣбва да бжде внимателенъ, да не измѣня условията. Дойде ли любовта въ човѣка преждевременно, тя преждевременно ще си отиде.

Това се отнася до онѣзи, които разбиратъ законитѣ и могатъ да ги прилагатъ. Които не разбиратъ законитѣ, тѣ ще се уплашатъ. Казано е въ Писанието: „Страхътъ Господенъ е начало на мъдростта“. Следователно, ако страхътъ ви направи по-разумни, страхувайте се. Но ако страхътъ ви пресѣче, ако убие всѣкакво желание, всѣкакъвъ импулсъ у васъ за работа, турете го настрана. Страхътъ се отнася до онѣзи, които мислятъ, че знаятъ много. Щомъ казватъ, че знаятъ много, че сж разрешили задачитѣ на своя животъ, че обичатъ всички хора, невидимиятъ свѣтъ веднага ще ги постави на изпитъ. Запримѣрь,

едного отъ тия самонадеяни ученици ще скаратъ съ жена му, опърничава, упорита като Ксантипа, и ще го заставятъ да се примири съ нея, не съ тояга, но по всички правила на любовта. Следъ това ще изпратятъ комисия отъ невидимия свѣтъ, да види, какъ ще разреши задачата си. Тази е първата задача — приложение на любовта.

Втората задача за разрешаване е следната: като изгубите всичкото си богатство, да останете тихъ и спокоенъ, да не пролѣте една горчива сълза, да не пороптаете срещу Бога, да не се вкиснете. Като осиромашеете, яжте сухия хлѣбъ така сладко, както сте яли вкуснитѣ ястия като богатъ. Така трѣбва да реши задачата си ученикътъ. Който не е ученикъ, той може да постъпва, както иска. Обаче, дали нѣкой съзнава, че е ученикъ, или не съзнава, всѣки човѣкъ ще бѣде поставенъ на изпитъ, да се провѣри неговата вѣра и любовъ къмъ Бога. Приятно е, когато невидимиятъ свѣтъ изпитва хората. Който се изпитва, той е благонадежденъ човѣкъ. Кога учителятъ изпитва ученика си? — Когато ученикътъ е училъ, когато е приготвилъ урока си. Този учителъ обича ученика си и затова го изпитва. Не казвайте, както нѣкога си единъ богатъ човѣкъ се произнесълъ, че не иска Богъ да го обича много. Защо не иска любовта на Бога? — Защото ималъ жена, която обичалъ, но наскоро следъ женитбата умръля. Останало му едно момиченце, което израсло,

станало голѣма мома. Той обикналъ дъщеря си, привързалъ се силно къмъ нея и я изпратилъ въ странство да учи. По пѣтя се явила буря въ морето, параходътъ потъналъ, а заедно съ него и дъщеря му се удавила. Следъ смъртъта на дъщеря си, той изгубилъ и богатството си. Като дошълъ до пълно отчаяние, той си казалъ: Ако е трѣбвало да мина презъ такива изпитания, за да видя, че Богъ ме обича, по-добре да нѣмахъ Божията Любовь. — Не, дойдатъ ли изпитанията, кажете като Иова: Богъ дава, Богъ взима. Щомъ досега ми е давалъ, и отсега нататѣкъ пакъ ще ми даде. Въ Бога нѣма обратни решения. Който издържи на изпитанията, той ще получи двойно благословение.

Сега, като ученици, отъ васъ се иска да бждете смѣли и решителни. Не е въпросъ да страдате и да пѣшкате, но да се учите отъ страданията. На всѣки отъ васъ е дадена задача, която правилно трѣбва да реши. При това, като българи, вие трѣбва да решите задачата си, именно, въ България. Каква е задачата ви, обаче, сега не може да се каже. Вие трѣбва първо да се събудите и следъ това да ви се каже задачата. Понеже спите още, и да ви се каже задачата, не можете да я разберете. Ето защо, първо ви предстои събуждане. Засега нѣкои отъ васъ спятъ, други — мечтаятъ, трети сж заняти съ специални мисли. Нѣма свободенъ човѣкъ, на когото може разумно да се говори. Ще кажете, че

като е дошъл на земята, човѣкъ трѣбва свободно да си поживѣе. Въ какво седи това живѣене? Да си поживѣе човѣкъ на земята, това подразбира да бжде радостенъ и веселъ при всички случаи на живота си. Той трѣбва да осмисля всѣко нѣщо. Ако пѣе, той трѣбва да разбира, защо пѣе. Ако учи, трѣбва да знае, защо учи. Когато вижда, че слънцето изгрѣва и залѣзва, той трѣбва да знае, защо става това. Човѣкъ трѣбва да знае и да разбира, защо едно явление днесъ става така или иначе. Какъ ще стане това явление утре, той не може да знае, но всичко, което днесъ става, трѣбва да му е ясно и разбрано. Има нѣща, които сж неизвестни и непостижими даже и за безсмъртнитѣ. Това е добре за тѣхъ, защото и тѣ трѣбва да иматъ стремежъ да постигнатъ нѣщо. И тѣ трѣбва да правятъ усилия, да се намиратъ предъ изненади. Иначе и тѣхниятъ животъ ще се обезсмисли.

Това сж странични мисли, само за размишление. Обаче, всѣка наука е важна за човѣка дотолкова, доколкото има приложение. Следователно, окултната наука е ценна за ученика главно съ своето практическо приложение. Ако е въпросъ за теории, всѣка наука разполага съ много теории, но излишнитѣ теории обременяватъ, товарятъ човѣка. Ученикътъ се нуждае отъ наука, която може да го разтовари отъ теориитѣ на миналото, които днесъ не го ползуватъ. Такава, именно, е живата наука. Живата наука представя методъ за раз-

товаряне. Отъ какво трѣбва да се разтовари човѣкъ? — Отъ богатството на своето минало. Това богатство е спечелено вече, то трѣбва да се постави въ архивата. Не постѣпва ли така всѣки човѣкъ? Той вземе една книга отъ библиотеката си, прочете я и я връща назадъ, на старото ѝ мѣсто. Той научи единъ фактъ, или едно явление, държи го известно време въ съзнанието си и после го сваля долу, като непотрѣбна вещь. Всѣка разрешена задача трѣбва да се снесе отъ гърба на човѣка като непотрѣбенъ товаръ.

Една отъ първитѣ задачи на ученика е задачата на вѣрата. Той има единъ приятель, но често се запитва, да вѣрва ли на приятеля си, или да не вѣрва. Като реши тази задача, ще си зададе другъ въпросъ: да обича ли приятеля си, или да не го обича? Тукъ не става въпросъ за обикновена вѣра и любовъ, но за такава вѣра и за такава любовъ, които повдигатъ човѣка и укрепватъ неговия духъ. Сжщото може да се каже и за храненето, и за мисленето. Не е достатъчно човѣкъ да се храни само, но той трѣбва така да се храни, че да придобива сила. Той трѣбва така да мисли, че да проправя пжтя си. Ако не се храни правилно, човѣкъ губи силата си; ако не мисли правилно, той забърква пжтя си. Сжществуватъ два вида мисли: електрични и магнетични. Първитѣ правятъ човѣка силенъ, като му даватъ възможность да проправя пжтя си. Вторитѣ го правятъ мекъ и способенъ да

привлича хората около себе си. Всѣка чешма, на която водата е хубава, привлича, събира хората около себе си. Щомъ водата ѝ пресъхне, хората се отдалечаватъ отъ нея. И вие получихте и научихте много нѣща въ Школата, като отъ чешма, или като огъ голѣмъ изворъ, но много работи развалихте и изпочупихте. Първитѣ тржби, по които течеше знанието, бѣха отъ прѣстъ, но вие ги счупихте. Отпосле тѣ се замѣстиха съ желѣзни тржби, но съ тѣхъ се натъкнахте на голѣми противоречия. Тукъ-тамъ желѣзнитѣ тржби рѣждясваха. Тази рѣжда внасяше въ живота ви противоречия. Желѣзнитѣ тржби ще се замѣстятъ съ златни. Щомъ знанието потече презъ златни тржби, всички противоречия въ живота ви ще изчезнатъ, и всичко ще трѣгне напредъ

Всичко, което ви се преподава въ Школата, ще се сбъдне. Отъ васъ се иска само работа, будно съзнание да провѣрвявате и да изпитвате казаното. Като слушате една лекция, вие трѣбва да си помислите, какво можете да приложите отъ нея още днесъ, още въ дадения часъ. Следъ това, като се върнете по домоветѣ си, отворете тетрадкитѣ си и вижте, какво сте разбрали и какъ можете да го приложите. Въ това време отъ невидимия свѣтъ ще спадатъ, какъ работите и ще ви се притекатъ на помощъ. Не използвате ли помощта имъ, вие ще изгубите благоприятнитѣ условия, които не могатъ да се повторятъ. Следователно, щомъ изгубите благоприятнитѣ моменти, ще

чакате да се създадат нови условия. Ето защо, ученикътъ трѣбва да бѣде буденъ, досѣтливъ, да не пропуска моментитѣ.—Богъ ли ще ни помага? Той ли ще ни говори?—Това не е важно. За васъ е нужно да знаете, дали писмото или мисълта, която получавате, съдържатъ истината въ себе си. Ако съдържа истината, приемете я, безъ да се интересувате, кой я носи. Ако не съдържа истината, турете я настрана и я забравете. Богъ външно не говори. Той се проявява главно вътрешно. Какво разбирате подъ думата „вътрешно“? Думата „вътрешно“ означава безпредѣлно, безконечно пространство. Въ това пространство Богъ може да се прояви чрезъ вашето съзнание, т. е. вътрешно — за васъ, и чрезъ съзнанието на вашитѣ ближни, т. е. външно — пакъ за васъ. Обаче, и въ единия, и въ другия случай Богъ се проявява чрезъ съзнанията на всички живи същества — вътрешно.

И тъй, като ученици на Великата Школа, отъ васъ се иска да учите. Изучавайте, какво нѣщо е смиреніето, вѣрата, справедливостта, добрата обхода, искреността, чистосърдечіето, любезността и т. н. Изучавайте тия добродетели въ истинската имъ проява, а не както свѣтътъ днесъ ги изнася. Отъ времето на тѣхното раждане до днесъ тия добродетели сж претърпѣли голѣми промѣни. Тѣ сж се изопачили, изгубили сж своята чистота. Вашата задача днесъ е да възстановите първоначалния имъ видъ, да ги представите

въ тѣхната първична форма и чистота. Само така изнесени, тия добродетели могат напълно да ви ползватъ.

Изпѣйте пѣсеньта: „Въ начало бѣ Сло-
вото“.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и
благъ всѣкога бжди, и Господъ
на мира ще изпълни сърдцето
ти съ всички добрини!“

*

21. Лекция отъ Учителя, държана на
14 мартъ, 1928 г. София. — Изгрѣвъ.

Полюси на съзнанието.

Т. м.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

Чете се резюме на темата: „Защо живѣе човѣкъ“?

За следния път пишете върху темата: „Службата на уравненията“.

Често съвременнитѣ хора си задаватъ въпроса: Защо Богъ е създалъ свѣта? Тѣзи, които задаватъ такъвъ въпросъ, нека си отговорятъ, защо единъ човѣкъ си направилъ едноетажна кжша. Защо другъ си направилъ двуетажна кжша? Защо трети си направилъ триетажна кжша? Защо едни хора си правятъ каменни кжщи, а други — отъ дъски? Както могатъ да отговорятъ на тѣзи въпроси, така нека си отговорятъ на въпроса, защо Господъ е създалъ свѣта. Преди всичко, отде знаятъ хората, че Господъ е създалъ свѣта? Тѣ си правятъ предположения и възъ основа на тия предположения продължаватъ да задаватъ на Господа редъ въпроси и да си отговарятъ вмѣсто Него. Чувате нѣкой да изказва недоволството си отъ Бога и да Го

пита, защо го е създалъ такъвъ. Отде знае този човѣкъ, че Господъ, именно, го е създалъ? Че Господъ го е създалъ, това е негово предположение. Казано е въ книгата на Мойсея: „И направи Богъ човѣка“. Какво разбирате подъ думитѣ „и направи Богъ човѣка“? Знаете ли, какво сж означавали тия думи въ тѣхния първиченъ езикъ? Ще кажете, че така е писано въ Библията. Да, но колко превода е претърпѣла Библията досега? Въ кой преводъ е писано така? Колкото повече преводи претърпява една книга, толкова повече се отдалечава отъ оригинала си, отъ своя първообразъ.

Библията се разбира по три различни начини, споредъ степенъта на развитието на онзи, който я чете. За простия човѣкъ тя е писана на простъ езикъ, въ видъ на приказки. За по-развития тя е писана въ символи, които той самъ трѣбва да разгадава. За посветения тя е писана на високъ духовенъ езикъ. Като я чете, въ нея той вижда вътрешния смисълъ на живота. Кабалиститѣ пъкъ намиратъ въ Библията особени кабалистически закони, каквито никой обикновенъ човѣкъ не може да види. Значи, думитѣ на Мойсея, че Богъ направи човѣка отъ прѣстъ, иматъ съвсемъ другъ смисълъ отъ този, който хората разбиратъ. Възможно ли е да се направи човѣкъ отъ прѣстъ? Ако това е невъзможно, тогава какъвъ смисълъ е вложилъ Мойсей въ тия думи? Какво искалъ да каже Мойсей съ този

стихъ? Може би той искалъ да покаже на хората, че Богъ лесно си прави модели: вземе пръстъ, направи отъ нея една форма, вдъхне и животъ, и тя става човѣкъ. Значи, човѣкъ е създаденъ като кукла, за забава на Господа. И тази кукла започва да гледа ржцетѣ си, да движи пръститѣ си, да се радва. После тя гледа лицето си, тѣлото си, космитѣ си, радва се на всичко. Но това още не е истинскиятъ човѣкъ. Този човѣкъ може да пише и самъ се чуди, че е цѣлъ поетъ. Где е човѣкътъ? Човѣкъ не е направенъ отъ пръстъ. Че пръстъта влиза като съставна частъ въ човѣшкия организъмъ, това още нищо не значи. Пръстъта не е организирана, въ нея нѣма никакво единство. А подъ думата „човѣкъ“, ние разбираме законъ на единство, т. е. нѣщо организирано.

Това, което сега говоря, не е огричане на Библията, но казвамъ, че всѣка идея трѣбва да бжде разбрана. Когато четете Библията, презъ всичкото време вие трѣбва да водите чистъ животъ, въ молитва и съзерцание, за да дойдете до високо вътрешно просвѣтление, да разберете вътрешния смисълъ на всѣка дума, на всѣки стихъ. Само така ще разберете, какво означаватъ думитѣ: „И направи Богъ човѣка отъ пръстъ“. Само така ще разберете, какво е вложилъ Мойсей въ всѣка дума и въ всѣки стихъ. Не само Библията, но всѣка книга крие свой вътрешенъ смисълъ. Всѣка дума въ даденъ езикъ съдържа една опредѣлена идея.

Сжщата дума, употребена въ изречение, подразбира друга нѣкаква идея. Онзи, който превежда, той пъкъ влага нѣкаква своя идея въ думитѣ. Ето защо, когато чете, размишлява и прави коментарии, човѣкъ трѣбва да има предъ видъ различнитѣ идеи, които думитѣ съдържатъ и самъ да се ориентира въ прочетеното. Нѣкои думи иматъ четири-петъ значения. Такава е, за примѣръ, думата „bear“ въ английски езикъ. Преди години нѣкои думи сж имали положително значение, а сега иматъ отрицателно значение. Такава е думата „prevent“ въ английски езикъ, която нѣкога е означавала „застави ме да направя нѣщо“, а днесъ означава „ограничи ме да не направя нѣщо“. Каква голѣма еволюция трѣбва да е претърпѣла тази дума, за да мине отъ единъ полюсъ въ другъ.

Сега, като навлизате въ български езикъ, дохождате до думата „любовъ“. Тази дума е изгубила своето високо, възвишено положение. Тя е слѣзла много низко. И затова, ако днесъ кажете предъ нѣкого думата „любовъ“, тя нѣма да произведе въ него онова възвишено чувство и разположение, каквото нѣкога е съдържала. Колкото по-навътре се отива, толкова по-надолу слиза тази дума. Въ български езикъ силна дума е думата „благъ, благость“. Ако кажете предъ нѣкого думата „любовъ“, той ще се усмихне леко, шеговито. Изговорите ли, обаче, думата „благость“, той ще стане сериозенъ, състоянието

му ще се повдигне, погледътъ му ще бжде съсрѣдоточень, а не раздвоенъ. Ето защо, за да се повдигне значението на думата „любовъ“, да заеме своето първоначално положение, непременно благостта трѣбва да се вложи въ нея като съставна частъ. Слабитѣ букви, слабитѣ звуци трѣбва да се съчетаватъ съ силни, за да повдигнатъ смисъла на ония думи, които сж изгубили своята първоначална сила и чистота. Буквата „Л“ въ български езикъ представя клинъ. Думата „любовъ“ започва тъкмо съ тази буква, съ клина. Какво прави клинътъ? — Разединява. Ако искашъ да раздѣлишъ, да скарашъ двама души, вмъкни помежду имъ любовта.

Двама приятели си дружатъ, добре се разбиратъ. Влѣзе ли между тѣхъ млада мома, тѣ веднага ще се раздѣлятъ. Ако между тѣзи приятели влѣзе единъ благъ човѣкъ, връзката, отношенията имъ ще се уякчатъ. И едното, и другото положение е много естествено. Въ първия случай имаме двама приятели, които се раздѣлятъ. Защо? — Защото невъзможно е двама души да се обичатъ едновременно. Любовта е положителна сила. Ако двамата едновременно се обичатъ, тѣ ще се отблъснатъ. Този законъ съществува навсѣкжде въ природата: когато две положителни сили се срещнатъ, тѣ веднага ще се отблъснатъ. Невъзможно е двама души едновременно да се обичатъ. Ако такива двама души се срещнатъ, между тѣхъ веднага ще се явятъ противоречия,

недоразумения, които ще ги раздѣлятъ. Детето отговаря ли на любовта на майка си? — Ни най-малко. Майката го милва, гали, облива го съ любовта си, а то по цѣли дни плаче, не подозира даже, съ каква любовъ, съ какви грижи е окръжено. Майката е силна, а детето — слабо. Когато детето порасне, стане голѣмъ синъ или голѣма дъщеря, тогава майката става слаба, а синътъ—силенъ. Тя е безпомощна, иска любовта на сина или на дъщеря си. И ако синътъ или дъщерята сж добри, тѣ ще дадатъ отъ своята любовъ и на майка си.

И тѣй, когато единъ люби, другиятъ трѣбва да бжде благъ. Такъвъ е законътъ въ природата. Благостта съдържа въ себе си необходимитѣ елементи за растене. Любовта е мощна, творческа сила, която се посажда въ благостта, като въ благоприятна за нея почва, и тамъ се обработва, израства и се развива. Тази е причината, задето единъ трѣбва да люби, а другъ — да бжде благъ. Каква ще бжде любовта, това зависи вече отъ човѣка, отъ елементитѣ, които той носи въ себе си. Човѣкъ, съ висока теменна частъ, люби като войника. Щомъ не му харесва нѣщо, той веднага вади ножъ. Човѣкъ, у когото личнитѣ чувства сж силно развити, е много избухливъ въ любовта си. Той е като взривнитѣ вещества. Достатъчно е да види, че неговата възлюбена или възлюбенъ е погледналъ нѣкъде, или мръдналъ малко съ устата си, или казалъ

на нѣкого една добра дума, за да създаде цѣлъ скандалъ. Този човѣкъ живѣе главно въ своитѣ лични чувства, които го ръководятъ. Човѣкъ, у когото разсѣдѣкътъ е добре развитъ, придава на любовта си философски характеръ. Когато обича нѣкого, той постоянно мисли, разсѣждава, дали заслужава любовта на този човѣкъ. Изобщо, всѣка умствена, всѣка духовна способностъ или проява на човѣка представятъ специални, особени полета на дейность. Тѣзи полета на дейность се отразяватъ специфично и върху любовта на всѣки човѣкъ. Проявитѣ на любовта сѣ толкова разнообразни, колкото сѣ различни хората на земята.

И тъй, когато се говори за любовта, ние имаме предъ видъ най-краткия моментъ на проявлението ѝ. Любовта е кратковременна: ту се проявява, ту изчезва. Тази е причината за смѣната на състоянията у човѣка. Както се смѣнятъ състоянията въ отдѣлния човѣкъ, така се смѣнятъ състоянията между двама и повече души. Тази е причината, поради която любовта между двама души минава отъ единия въ другия: ако въ първия моментъ лицето А обича, въ втория моментъ обича лицето В. Значи, любовта е минала отъ А въ В. Това показва, че на физическия свѣтъ двама души не могатъ едновременно да обичатъ, както двама души не могатъ едновременно да седатъ на единъ и сѣщъ столъ. Това е законъ, който трѣбва да имате предъ

видъ. Като наете този законъ, любовта никога нѣма да ви изненадва. Вие ще знаете, какъ може да ви обича всѣки човѣкъ, съ какви елементи разполага въ любовта си и т. н. Да желаете любовта на хората, това значи, да искате тѣхното съдействие въ всѣко отношение: въ умствено, въ сърдечно и въ волево. Да ви обичатъ хората, това значи, да се грижатъ за васъ така, както за себе си. Нѣкой казва, че любовта му е духовна. Каква е духовната любовъ? По какво се различава отъ физическата? Да люби човѣкъ духовно, това значи, да държи своя възлюбенъ въ ума си и постоянно да го огражда съ хубави мисли и чувства, всѣкога да му желае доброто и да мисли добро за него. При това положение човѣкъ се чувствува разположенъ, готовъ на подвизи, на жертви. Следователно, когото любятъ, той има условия да бжде благъ. Но двама души едновременно не могатъ да бждатъ благи. Както любовта минава отъ единъ полюсъ на другъ, така и благостта мѣни полюсите си.

Този законъ се отнася, както до самия човѣкъ, така и до всички хора. Ако въ първия моментъ човѣкъ е благъ, въ втория нѣма да бжде благъ. Ако между двама души единиятъ е благъ, другиятъ нѣма да бжде благъ. После ще стане обратното: вториятъ ще бжде благъ, а първиятъ нѣма да бжде благъ. Значи, любовта, благостта у хората се мѣни, движи се по полюси. Това не трѣбва да ви обезсърди-

чава, но да ви радва. Кратки, но богати, съдържателии сж моментитѣ на любовта и благостта. Любовта трае една секунда, но отражението ѝ се продължава дълго време. Сжщо така и умразата трае една секунда, но сѣн-кага, която остава следъ нея, е голѣма. Като знае това, човѣкъ трѣбва да бжде внимателенъ, да не се подава на умразата. Законътъ на смѣнитѣ е неизбѣженъ, но ученикътъ трѣбва да смѣня любовта съ благостта и обратно, а не любовта съ умраза. Когато смѣната въ самия човѣкъ, както и между всички хора, става правилно, навсѣкжде сжществува миръ, хармония. Щомъ тази правилностъ се наруши, въ живота на хората изпъкватъ редъ противоречия, които ги спъватъ. И отъ това положение, обаче, има изходъ, благодарение на великия законъ — законътъ на любовта, който превръща всичко въ добро. И най-отрицателнитѣ сили въ природата съдържатъ нѣщо добро въ себе си. Запримѣръ, колкото отрицателна сила да е умразата, тя все пакъ съдържа въ себе си единъ обновяващъ елементъ. Умразата не създава живота, нито го продължава, но го обновява. Съ умразата животътъ е лошъ, но безъ нея ще бжде още по-лошъ. Както вѣгтерътъ опрѣснява водитѣ въ природата, така и умразата обновява живота. Рибитѣ се ползватъ отъ опрѣсняването на моретата, но слабитѣ параходи плащатъ скжпо за това. Капитанитѣ на параходитѣ трѣбва да взиматъ въ съображение времето, когато става най-голѣ-

мото опрѣсняване на моретата, за да избѣгватъ катастрофитѣ съ своитѣ параходи. Тѣ трѣбва да знаятъ, кога прозорцитѣ на моретата сж затворени, т. е. кога морето е тихо, и тогава да предприематъ пжтешествията си.

Следователно, когато влиза въ живота, човѣкъ трѣбва да знае, кои сж опаснитѣ зони, въ които ставатъ голѣми бури и урагани, за да ги избѣгва. Опаснитѣ зони въ живота сж зонитѣ на умразата, на съмнението, на безвѣрието, на малодушието и т. н. Човѣкъ самъ не е причина за сжществуването на тия зони. Тѣ сжществуваатъ като сили въ природата, които се движатъ по свой опредѣленъ пжтъ. Отъ човѣка се изисква разумность, да знае, какъ да ги заобикаля, да не се патѣква на тѣхъ. Ако пѣкъ се натѣкне, да знае, какъ да ги превърне въ добро.

Какво бихте писали върху темата: „Ползата отъ съмнението“? Кога и въ какво може човѣкъ да се съмнява? Ако е въпросъ за вѣрвата, лесно се пише. Човѣкъ трѣбва да вѣрва въ всичко положително, а да се съмнява въ всичко отрицателно. Човѣкъ трѣбва да вѣрва въ доброто, а да се съмнява въ злото. Следователно, разумниятъ човѣкъ може да използва съмнението само по отношение на злото. Нѣкой съветва другаря си: Слушай, вмѣсто да носишъ сиромашията цѣлъ животъ съ себе си, влѣзъ въ нѣкоя банкерска кантора, брѣкни въ касата и си извади, колкото пари искашъ. Така ще уредишъ положението си. Ето, тукъ,

именно, човѣкъ трѣбва да се съмнява. Съ кражби животътъ не може да се подобри. Преди да посегне къмъ чуждата каса, човѣкъ трѣбва да мисли, че го чака затворъ, лишаване огъ граждански права, безчестие и т. н. Сиромашъ трѣбва да вѣрва въ доброто, което носи въ себе си като условие за подобряване на човѣшкия животъ. Прилагайте съмнението въ всичко отрицателно, а вѣрата — въ положителното, въ доброто. Ученикътъ трѣбва да се пази отъ съмнението, за да не се петни. Той трѣбва да прибѣгва къмъ него само въ крайни случаи. Служете си съ съмнението като съ щипци, като съ лъжица, съ която бъркате нечистата храна. Не пипайте съмнението направо съ прѣститѣ си. Вземете най-простата лъжица и съ нея бъркайте нечистата храна. Дойдете ли до чистата храна, вземете вашата хубава чемширова лъжица и съ нея бъркайте. Съмнението представя проста, груба лъжица, а вѣрата — чемширова лъжица, добре и фино изработена. Мѣстото на вѣрата е въ горната частъ на главата, затова тя се занимава съ възвишени работи. Мѣстото на съмнението е въ задната частъ на главата, затова то се занимава съ обикновени работи. Каквото и да се говори за съмнението, за умразата, въ края на краищата, и безъ тѣхъ не може. Псалмопѣвецътъ казва: „Господи, да не мразя ли тия, които и Ти мразишъ?“ Какво подразбиралъ Псалмопѣвецътъ подъ думитѣ „тия, които и Ти мразишъ?“ Възможно ли е Богъ да мрази? Невъз-

можно е Богъ да мрази. Псалмопѣвецътъ искалъ да каже, че Богъ не може да се радва на онзи, който краде, който изнасилва и убива, а следъ това отива да принася жертва на Господа. Това огвърщане на Божието лице отъ този човѣкъ, Псалмопѣвецътъ нарича умраза. — Не, Богъ никого не мрази. Казано е: „Богъ е Любовь“. Следователно, Той люби всички хора, всички живи същества. „И огвърна Богъ лицето си отъ човѣка.“ Това значи: каквато мисълъ и да изпрати човѣкъ къмъ Бога, положителна или отрицателна, въ края на краищата тя пакъ ще се върне къмъ своя източникъ. Съ връщането на мисълта къмъ нейния източникъ, Богъ дава възможностъ на човѣка да реализира своята мисълъ, да види резултатитѣ ѝ. Нѣкой иска да стане богатъ, въ най-скоро време да забогатѣе. Той се обръща съ молба къмъ Господа. Господъ му дава условия да забогатѣе. И този човѣкъ, като се намѣри предъ отворената каса на нѣкой банкеръ, бръква въ нея и изважда, колкото пари иска. Не се минава много време, идватъ последиствията на реализираната мисълъ: хващатъ го, турятъ го въ затворъ и го лишаватъ отъ граждански права.

Съвременнитѣ хора се сждятъ едни-други, затварятъ се и, като се намѣрятъ въ трудно положение, питатъ: Право ли е да ни затварятъ? Где е Божията справедливостъ? — Не, така не може да се пита. Богъ ли ви е пратилъ да отваряте чуждитѣ каси? Вие отва-

ряте чуждитѣ каси и вадите пари отъ тѣхъ, съ цель да забогатѣете по-скоро. Обаче, не е позволено човѣкъ да търси лесенъ пътъ за забогатяване. Той трѣбва да работи, съ потъ на челото да изкарва прехраната си, но никога да не изнасилва и ограбва хората за смѣтка на своето лично обогатяване. Бързото обогатяване е огживѣлъ методъ, който днесъ не остава ненаказанъ. Той не внася нищо ново въ човѣшката душа; той не е въ състояние да облагороди човѣка. Това трѣбва да знае ученика, ако иска да внесе най-малкото подобряване въ живота си. Като работи по този начинъ, човѣкъ може да бжде благоугодень на Бога. Безъ това съзнание, колкото и да мечтае да се повдигне, човѣкъ нищо нѣма да придобие. Когато работи, човѣкъ има право да мечтае. Но да мечтае, безъ да работи, въ това нѣма никакъвъ градежъ. Дето нѣма градежъ, тамъ нѣщата се израждатъ.

Съвременнитѣ хора се оплакватъ, че и като работятъ, пакъ нѣматъ никакъвъ успѣхъ. Защо нѣматъ успѣхъ? — Защото много отъ тѣхнитѣ мисли, отъ тѣхнитѣ идеи сж на израждане. Всѣка мисль, която не е поставена на идейна база, въ края на краищата ще се разруши, ще изчезне. Всѣка мисль, всѣка идея трѣбва да има опредѣлена ширина, дълбочина и дължина. Така измѣрена и оформена, човѣкъ трѣбва да нарисува тази своя идея, да бжде ясна, първо — за самия него, а после и за окръжаващитѣ. Това значи, да мисли човѣкъ

право. Ако идеитѣ и мислитѣ на човѣка не сж ясни за-самия него, той ще се лута въ живота си, ще търси начинъ първо да се справи съ мъчнотиитѣ въ живота си, а после да се занимава съ нѣкои възвишени въпроси. Не е така. Колкото повече човѣкъ се спира върху великото и възвишеното въ свѣта, толкова по-скоро ще разреши мъчнотиитѣ въ живота си.

И тъй, като ученици, работете за създаване на добри връзки, за създаване на правилни отношения съ хората. Не е лесно човѣкъ да създаде добра връзка съ нѣкого. Помнете следното положение: посрѣдствениятъ ученикъ никога не може да привлѣче вниманието на единъ виденъ професоръ. Даровитиятъ, способниятъ ученикъ, обаче, всѣкога може да обърне внимание на единъ виденъ професоръ. Сжщото може да се каже и за красивия човѣкъ. Способността, красотата на човѣка сж качества, които заслужаватъ вниманието на хората. Защо? — Защото този, който може да изработи своята красота, е великъ духъ. Следователно, когато нѣкой иска да привлѣче вниманието на Бога, той непременно трѣбва да има нѣщо особено въ себе си, съ което да постигне своята целъ. Съ думи само човѣкъ не може да привлѣче вниманието на Бога. — Тогава да се молимъ. — И съ молитва само не можете да привлѣчете вниманието на Бога. Молитвата на човѣка трѣбва да съдържа нѣщо особено въ себе си, за да бжде силна, да има резултатъ. Много светии сж прекарвали

по 10-20 години въ пустинята, за да привлѣкатъ вниманието на Бога, но въпрѣки това не сж успѣли. Много адепти въ Индия, въ Египетъ, сж прекарвали съ години въ молитва, въ съзерцание, но пакъ не сж успѣли да привлѣкатъ вниманието на Бога. Защо? — Липсвало е нѣщо въ тѣхнитѣ молитви, въ чистотата на тѣхния животъ. Който успѣе да привлѣче вниманието на Бога, той става великъ човѣкъ; който не може да привлѣче вниманието на Бога, той остава обикновенъ човѣкъ.

Какво трѣбва да прави човѣкъ, за да постигне желанията си? — Той трѣбва да работи, да учи, да прилага. Лесно е да се каже, че нѣкой е талантливъ, гениаленъ човѣкъ или светия. Докато стане такъвъ, той е работилъ съ години, съ голѣмо постоянство, безъ никакво обезсърдяване. Ние вѣждаме, че нѣкои хора се раждатъ гении, а други — съ усилие, съ чрезмѣрна работа ставатъ такива. Първитѣ сж работили въ миналото, а сега женатъ готови плодове; вторитѣ продължаватъ още да работятъ, докато дойдатъ до жетвата, да поженатъ своитѣ плодове. Работа се иска отъ всички! Нѣкои хора се раждатъ готови праведни, а други — чрезъ усилия ставатъ такива. Усилията се подтикватъ отъ силни желания. Едно силно желание дава потикъ на човѣка да прави усилия, да работи, да постоянствува, докато придобие нѣщо.

Съ единъ примѣръ ще изясня горната мисль. Представете си, че искате да отидете

на концертъ, да слушате нѣкой знаменитъ виртуозъ. Отивате съ единъ вашъ приятель да си купите билетъ, но се указва, че имате по 20 лева само на разположение, а билетътъ струва 50 лв. Приятельтъ ви поглежда натукъ-натамъ, свива рамене и се връща дома си. Обаче, вие не искате да се върнете, имате силно желание да слушате този виртуозъ. За тази цел вие се спирате въ коридора и мислите, отде да намѣрите още 30 лв.. Въ това време нѣколко ваши другари, или познати пристигатъ на концерта. Вие отивате при единъ, при втори, при трети познатъ, искате да ви услужатъ съ петъ лв., за да купите билета. Щомъ събереге 50 лв., купувате си билетъ и заедно съ всички хора влизате въ салона да слушате знаменития виртуозъ. Такова нѣщо е силното желание. Човѣкъ е готовъ да употребѣи трудъ, усилия, работа, за да задоволи едно свое възвишено желание. Това се иска отъ ученика: трудъ, постоянство, усилие. Само така той ще постигне своитѣ велики стремежи.

Като говоря по този начинъ, нѣкои мислятъ, че изтъквамъ погрѣшкитѣ имъ. — Не, азъ нѣмамъ предъ видъ вашитѣ погрѣшки, но искамъ да ви посоча методи, чрезъ които да засилите поне една отъ своитѣ добродетели. Запримѣръ, вие искате да бждете обичани, но не си задавате въпроса, какво е нужно, за да ви обичатъ хората. За да ви обичатъ хората, все трѣбва да има нѣщо у васъ, съ което да имъ отговаряте. Мнозина могатъ

да ви обичатъ, но можете ли вие да задържите любовта имъ? За да задържите любовта на нѣкой човѣкъ, трѣбва да бждете внимателни, да не повтаряте погрѣшката, която единъ младъ момъкъ направилъ. Този младъ момъкъ се запозналъ съ 20 богати, красиви моми и на всѣка поотдѣлно се обяснилъ въ любовъ. Той ходилъ въ домоветѣ имъ, и навсѣкжде бивалъ добре посрѣщанъ и изпращанъ. Тѣ го обсипвали съ подаръци, съ голѣмо внимание. По нѣкакво съвпадение тѣзи моми се запознали една съ друга и, въ разговора си, узнали, че младиятъ момъкъ е възлюбенъ въ всички.

Единъ день тѣ се наговорили въ опредѣленъ часъ да се събератъ на едно мѣсто, а една отъ тѣхъ да го покани да се разходятъ заедно доамъ, да му далатъ добъръ урокъ. Безъ да подозира, каква засада му се готви, момъкътъ, съ една отъ своитѣ избранници, излѣзълъ на разходка. Като сишналъ до мѣстото, дето били събрани 19-тѣ негови познати, той се стресналъ, не знаелъ, какво да каже, какъ да излѣзе отъ това трудно положение. Красивитѣ моми му дали единъ урокъ, който за винаги му останалъ паметенъ. У кого е погрѣшката? Погрѣшката седи въ материалното разбиране на любовта. Съ любовта не може да се играе. Не е лошо, че този момъкъ обичалъ 20 моми. Той може да обича всички хора, но на всѣки човѣкъ трѣбва да даде онова, което му е нужно, което може да задоволи негови-

тѣ духовни стремежи. Какъ трѣбваше да постъпи този момъкъ? — На една отъ момитѣ той трѣбваше да купи нѣкоя хубава книга за четене; на втората трѣбваше да купи нѣкакъвъ инструментъ; ако третата мома имаше желание да следва въ странство, той трѣбваше да ѝ съдействува, да реализира желанието си и т. н. Изобщо, той трѣбва да даде на всѣка мома онова, отъ което душата ѝ се нуждае. Следъ време всички трѣбви да се върнатъ при него, да му изкажатъ своята благодарностъ, че той имъ е помогналъ съ нѣщо. Това значи любовъ. Да любишъ човѣка, значи да му дадешъ това, отъ което душата му се нуждае. Може ли човѣкъ да отговори по този начинъ на всѣка душа, той има право да обича всички моми и момци, да обича всички хора и всички живи същества по лицето на земята.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ, който трѣбва да решите сами. Този примѣръ представя задача за разрешаване. Представете си, че нѣкой отъ васъ има едно шише, пълно съ чиста, изворна вода. До васъ се нареждатъ 20 души съ своитѣ празни чаши, и всѣки отъ тѣхъ очаква да му напълните чашата. Споредъ закона на справедливостъта вие наливате вода въ първата чаша, и казвате на първия човѣкъ да прелѣе водата отъ своята чаша въ чашата на втория; вториятъ да прелѣе водата отъ своята чаша въ чашата на третия; третиятъ — въ чашата на четвъртия и

т. н. — до 20 човѣкъ. На всички е сипано вода, но тѣ пакъ не оставатъ доволни. Тѣ се оплакватъ, че водата въ чашата имъ не е чиста. Чия вода ще бѣде най-нечиста? — Водага на последния човѣкъ ще бѣде най-нечиста, а тази на първия ще бѣде най-чиста. Кой е виновенъ за това? Вината е въ тѣзи, които не сж измили чашитѣ си. Водага е била чиста, но чашитѣ, въ които сж я наливали, не сж били достатъчно чисти, вследствие на което сж намалили чистотата на водата. Следователно, всички трѣбва да помните, че източникътъ на любовта е единъ. Любовта, сама по себе си, е чиста, но съсждитѣ, въ които се сипва, не сж еднакво чисти, вследствие на което намаляватъ чистотата на сипаната въ тѣхъ любовъ. Пазете чисти съсждитѣ, въ които ви сипватъ отъ любовта, за да бѣде и вашата любовъ всѣкога чиста.

Следователно, когато иска да разреши единъ въпросъ правилно, човѣкъ трѣбва да знае, кѣде се криятъ причинитѣ, които прѣчатъ за доброто разрешаване: въ самата вода, въ шишето или въ чашата. Освенъ това, човѣкъ трѣбва да има предъ видъ, колко време най-много любовта може да се задържи въ човѣшкото сърдце. Тѣй както е изтъкапо човѣшкото сърдце, любовта не може да се задържи въ него за дълго време. Ако налѣете вода въ една чаша и я оставите на открито, водата ще се изпари толкова по скоро, колкото външната температура е по-голѣма. Лѣтно

време водата се изпарява по-скоро, отколкото презъ зимата. Тъй щото, когато любовта се губи лесно, човѣкъ трѣбва да знае, че причината за това е външната температура. Сърдцето на този човѣкъ е било отворено и, вследствие на външната температура, любовта му се е изпарила. Ако времето е било студено, любовта на този човѣкъ щѣше да се задържи за повече време въ сърдцето му. Значи, и за живота на сърдцето има студено и топло време. Когато човѣкъ има на разположение всичко, каквото желае, той се намира въ студена зона за сърдцето си. Защо? — Защото той не е изложенъ на изкушения. Дето нѣма изкушения, тамъ сърдцето е затворено, температурата вънъ е по-низка, и изпаряването на любовта става по-бавно.

Въ природата съществува следния законъ: налѣе ли се веднѣжъ вода въ Божествената чаша, тя трѣбва или да се изпари, или да се изпие. Преди да се налѣе втори пътъ вода, чашата трѣбва да бѣде съвършено празна и суха. Има ли най-малкото количество вода въ чашата, по никой начинъ не може да се налѣе нова. Никой нѣма право да обръща чашата си надолу, за да излѣе малкото вода, останала въ нея, и да чака да му се сипе чиста, нова вода. Оттукъ можемъ да извадимъ следния законъ: докато човѣкъ не преживѣе най-голъмото нещастие, новото нѣма да го посети. По какво се познава, че е дошло най-голъмото нещастие? — По изпразване на чашата до

дъно. Когато чашата на човѣка се изпразни до дъно, тогава само Божественото ще дойде въ него, ще напълни чашата му съ прѣсна, съ чиста вода и ще го зарадва отново. Такъвъ е Божествениятъ законъ. Той не може по никой начинъ да се измѣни. Една капка вода само да е останала въ чашата ти, пакъ не може да се сипе нова. Ще чакашъ, докато и тази капка се изпари и тогава ще се надѣвашъ за нова, чиста вода. Запомнете този законъ и го приложете навсѣкжде въ живота си, даже и по отношение на вашитѣ мисли и чувства.

Всѣка мисль, която се приема отъ Божествения свѣтъ, трѣбва да се използва до край. Следъ това само могатъ да се очакватъ нови мисли. Но тъй, да се приематъ мислитѣ и да се турятъ настрана, да се намиратъ въ запасъ, това не се позволява. Чашата винаги трѣбва да бжде празна, да чака момента, когато може да се налѣе нѣщо въ нея, както пжпката на дръвчето чака първия слънчевъ лжчъ да влѣзе въ нея и да я пукне. Цвѣтътъ трѣбва да бжде отворенъ, за да приеме Божественото благо въ себе си. Веднѣжъ цвѣтътъ цвѣналь, втори пътъ не може да цвѣе. Веднѣжъ ще цвѣне, веднѣжъ ще се напълни и веднѣжъ ще узрѣе. Природата не повтаря нѣщата. Следната година сжщата чаша ще се яви отново, но вече празна. Тя е била пълна, после нѣкой я изпилъ и сега, като празна, отново се връща при източника си, да я напълни.

И тъй, цвѣтоветѣ на растенията не сж нищо друго, освенъ отворени чаши, пълни съ Божествена вода, съ нектаръ, отъ който разумнитѣ същества пиятъ. Излишъкътъ отъ този нектаръ се дава на мушицитѣ, за да могатъ идната година тия чаши отново да се напълнятъ. Цвѣтове, отъ които сокътъ не е изпитъ до дъно, следната година пакъ цвѣтятъ, но не завързватъ, плодъ не даватъ. Следователно, само този цвѣтъ може да вързва, сокътъ на който е изпитъ или изсмуканъ до дъно. Изпиването не става изведнѣжъ, но постепенно. Въ природата нѣма бързи действия, бързи резултати. Ако съвременнитѣ хора не успѣватъ въ нѣщо, то е защото искатъ бързи резултати, бързи постижения. Тѣ искатъ въ две-три години да станатъ музиканти, учени, да придобиятъ голѣми богатства. Такъвъ законъ въ природата не съществува. Човѣкъ трѣбва всѣки день да прави упражнения, за да може следъ 10-20 годишна работа въ дадено направление да има поне микроскопически резултати. Не е лесно да стане човѣкъ виртуозъ. Той трѣбва десетки години да се упражнява, за да стане виденъ музикантъ, художникъ или артистъ. Да мисли човѣкъ, че безъ упражнения може да постигне нѣщо, това значи, неговата чаша винаги да остава недоизпита. Това значи, всѣка година да цвѣти, но никога да не вързва. За такъвъ човѣкъ се казва, че цвѣти, но плодъ не дава. Той дига шумъ около себе си, но нищо не остава на свѣта.

Следователно, колкото малко земя и да имате, трѣбва да я обработвате. Ако ви запита нѣкой, съ какво се занимавате, какво изучавате, кажете, че изучавате музика, граматика, но сте едва на първитѣ уроци: свирите гами, свирите едва съ цѣли, съ половици, съ четвъртини и съ осмини ноти. По-нагatkъ не сте навлѣзли. По граматика пъкъ едва сте стигнали до просгитѣ изречения. Не е достатъчно човѣкъ да знае да свири, да пѣе, или да говори, но неговата пѣсенъ, неговиятъ говоръ трѣбва да отварятъ сърдца. Въ това отношение всѣки ще бжде поставенъ на изпитъ, да се види, да разбере, докѣде е достигналъ въ знанията си.

Вие сте, запримѣръ, добъръ цигуларъ или добъръ говорителъ. Даватъ ви следната задача: да отидете при единъ милионеръ, но голѣмъ скжперникъ, да му свирите, и по този начинъ да въздействувате на сърдцето му, да отвори касата си, да даде частъ отъ богатството си на нуждаещитѣ се. Вие отивате при милионера и започвате да свирите. Той ви изслушва, но както сте дошли, така ви изпраща. Какво показва това? — Това показва, че вашата музика не е подействувала върху сърдцето на този скжперникъ. Тогава изпращатъ втори, трети цигуларъ, докато се намѣри единъ, който може да му въздействува. Щомъ този скжперникъ отвори касата си и започне да раздава на нуждаещитѣ, той е отворилъ и сърдцето си. Така трѣбва да дей-

ствува всѣки музикантъ, всѣки говорителъ върху човѣшкитѣ сърдца

Единъ знаменитъ пѣвецъ отишълъ въ Америка да дава концертъ. Следъ концерта си той билъ поканенъ да гѣе въ дома на единъ милиардеръ. Като получилъ поканата, пѣвецътъ се приготвилъ да посети милиардера. Той се облѣкълъ съ специални дрехи за концертъ, понеже мислилъ, че ще свири предъ публика. Въ опредѣления день и часъ пѣвецътъ се явилъ въ дома на милиардера. Като влѣзълъ въ залата, дето трѣбвало да свири, той осганалъ изненаданъ. Въ залата билъ само милиардерътъ съ своего малко кученце, което дремѣло около господаря си. — Заповѣдайте, госпoдине, започнете да пѣте. Пѣвецътъ започналъ да пѣе, чо щомъ чуло гласа му, кученцето скочило на крака и започнало да лае, да скача. Тогава милиардерътъ казалъ: Достатъчно, госпoдине. Той взелъ въ ржката си единъ чекъ, далъ го на пѣвеца и го изпратилъ. Какъвъ урокъ извлѣкълъ пѣвецътъ отъ този случай? Първиятъ моментъ тои се почувствувалъ обиденъ отъ милиардера. Обаче, милиардерътъ искалъ да му каже, че щомъ кученцето се събудило отъ пѣсенъта и започнало да скача, да играе, да лае, значи, тои е добъръ пѣвецъ. Сжщевременно, милиардерътъ искалъ да достави удоволствие на своего кученце, да послуша хубаво пѣние и отъ това, какъ реагира срещу пѣсенъта, да извади заключение, добъръ

ли е пѣвецътъ. или не. Това кученце е било едно отъ най-привилегированитѣ кучега изъ цѣлия свѣтъ. То е единственото куче въ свѣта, коєго се е ползувало отъ щастливия слушачи да слуша такъвъ виденъ пѣвецъ.

Каква е практическата, реалната страна на този примѣръ? Реалната страна е тази, че следъ хиляди години, когато кученцето мине въ по-висока форма на развитие, тази пѣсень ще изпъкне въ съзнанието му и, ако се е явило въ човѣшка форма, този човѣкъ ще пожелае да се прояви като пѣвецъ. Каза-но е, че нищо въ природата не се губи. Значи, и тази пѣсень, попаднала дълбоко нѣкъде въ съзнанието на кученцето, ще изпъкне нѣкога наново, тъкмо когато то се яви на земята като човѣкъ, който ще пожелае да работи въ областта на музикага.

И тъй, като знаега закона, че нищо въ природата не се губи, че и най-малкитѣ усилия иматъ резултати, не се обезсърдчавайте. Гледайте на нѣщата положително. Отъ Божествено гледище всички нѣща иматъ смисълъ. Който не гледа така на нѣщата, той казва: Защо съмъ дошълъ на земята да нося обидитѣ на хората? Защо съмъ влѣзълъ въ тази Школа, ако не мога да се освободя отъ обидитѣ и сграданията? Така се запитва и пѣвецътъ, който е пѣлъ на милиардера и кученцето му. Ако гледате на нѣщата съ око̀то на ясно-ви́деца, ще разберете, че всѣко нѣщо има смисълъ; въ далечното бждеще макаръ, то ще

принесе известна полза. Ако нѣщата иматъ смисълъ за далечното бждеще, колко повече нѣкои отъ тѣхъ иматъ смисълъ още днесъ! — Ама не разбираме тия нѣща. — Не се стремете да разбирате всичко. Достатъчно е да имате отъ всѣко нѣщо по едно малко добро. Това, което преживявате въ даденъ моментъ, въ бждеще все ще ви донесе нѣкаква малка придобивка. Не се стремете къмъ натрупване. Не трупайте много знания. Знанието се осмисля, само когато се превръща въ жива сила. Бждете доволни отъ малкото, което ви се дава, било въ знание, въ сила, въ ядене, въ ходене, въ спане и т. н. Нека доволството бжде основа на живота ви. Доволството е Божественъ законъ. Една поговорка казва: „Бждете доволни отъ малкото, за да ви се даде голѣмото“. Въ Писанието е казано: „Доволниягъ, върниягъ въ малкото е въренъ и въ многото“. Да бжде човѣкъ доволенъ въ малкото, това не значи да стои на едно мѣсто. — Не, той трѣбва да върви напредъ и да бжде доволенъ отъ всичко, което животътъ му предлага. Успѣлъ или не успѣлъ въ нѣщо — никаква критика. Самокритиката не допринася нищо. Тя има смисълъ дотолкова, доколкото човѣкъ може да съзнае едно положение. Щомъ го съзнае, самокритиката трѣбва да се тури настрана. Иначе, тя ще му причини излишни страдания. Човѣкъ трѣбва да избѣгва излишнитѣ страдания.

И тъй, основната мисъл на тази лекция е за любовта като потикъ за постигане, за реализиране на стремежитъ на човѣшката душа. Любовта е потикъ за придобиване на знания, за създаване на характеръ, за придобиване на добри мисли и желаня. Не е въпросъ да се използва любовта, но когато тя посети човѣка, той трѣбва разумно да я използва. Забелязано е, че съ любовта нѣщата ставатъ лесно и бързо. Когато ученикътъ обича учителя си, той учи добре. Или когато обича нѣкой предметъ, той учи лесно. Който не обича нито учителя си, нито предмета му, той е разсѣянъ, мъчно учи. Разсѣяността е въ връзка съ известни вътрешни състояния у човѣка. Когато умътъ на човѣка е раздвоенъ, т. е. когато за едно и също рѣщо има две противоположни мисли, той всѣкога е разсѣянъ. Разсѣяността пъкъ се отразява върху паметта. Обикновено разсѣяниятъ има слаба паметъ. За да засили паметта си, човѣкъ трѣбва да се концентрира, да мисли право за нѣщата. Правата мисъл не създава никакво раздвояване. Дего има външно или вътрешно смущение, мисълта се раздвоява.

Запримѣрь, канятъ ви на обѣдъ въ едно видно семейство, между знагнѣ, богати хора. Вие се обличате добре, готвите се за обѣда, на който сте канени, но започвате да се смущавате вътрешно, какъ ще ви приематъ, къде ще ви турятъ да седнете, какъ ще се ржкват, какво ще говорите съ тѣзи хора и

т. н. Всичко това внася голѣмо смущение у васъ, вследствие на което мисълта ви се раздвоява, и вие се разсѣйвате. Като влѣзете между тѣзи хора, тѣ виждатъ смущението ви и не ви отдаватъ това внимание, което заслужавате. Нѣма защо да се смущавате. Като влизате между хора, отъ каквото обществено положение и да сж, министри, началници, главни секретари, вие трѣбва да заемете едно мѣсто и нищо да не очаквате. Не мислете, какъвъ ефектъ ще произведете; слушайте, какво хората говорятъ и, ако трѣбва да дадете мнението си, кажете думата си спокойно, безъ никакво стѣснение. Дали ще огидете за служба, или като гостъ, вие трѣбва да пазите едно и сѣщо положение. Не очаквайте да направите нѣкакво особено впечатление на хората. Колкого по-просто и естествено се постави човѣкъ, толкова по-добре за него.

Това, което се говори за обикновения човѣкъ, се отнася и за учения. Често нѣкой ученъ създава една теория, но се смущава, какъ ще я приематъ външнитѣ хора, какъ ще се произнесатъ другитѣ учени. Нѣма защо да се смущава. Другитѣ учени могатъ да не я одобрятъ — това още нищо не значи. Съображенията имъ да не я одобрятъ могатъ да бждатъ различни. Едно отъ съображенията имъ може да бжде, че не я разбиратъ. Второто съображение може да бжде, че не е достатъчно пълна. Не е лесно човѣкъ да изнесе навънъ своитѣ вътрешни, субективни схващания. Ако

нѣкой музикантъ е написалъ една пѣсенъ, но не се решава да я изнесе предъ свѣта, нека първо я извири предъ нѣколко музикални деца, 4-5годишни, и да следи, какво впечатление ще имъ произведе. Ако децата харесатъ пѣсенъта и се въодушевятъ отъ нея, и възрастнитъ ще я харесатъ. Често децата могатъ да служатъ за мѣрка на нѣщага. Така сж правили много видни писатели, поети и музиканти. Преди да изнесатъ произведенията си предъ свѣта, тѣ ги изпълняватъ предъ нѣколко интелигентни деца и, по ефекта, произведенъ върху тѣхъ, тѣ сж предвиждали ефекта, който ще иматъ предъ свѣта. Когато пишете нѣщо, или разказвате нѣщо, внимавайте да нѣма нито една излишна или двусмислена дума. Ако пишете разказъ, той трѣбва да бжде простъ, свободенъ отъ надути, неестествени изрази. Такъвъ примѣръ имаме въ Библията — разказътъ за Иосифа. Той може да послужи като образецъ за единъ чистъ, простъ, естественъ разказъ.

Следователно, основната мисль въ тази лекция е въпросътъ за любовта и за благостта. Дойде ли въпросъ за любовта и за благостта, всѣки трѣбва да си каже: Азъ мога да любя, мога да бжда благъ. Но това трѣбва да бжде казано така, че отвънъ никой да не чува. Чуе ли ви нѣкой, непременно ще бждете спънати. Нѣма сила въ свѣта, която може да попрѣчи на човѣка да люби и да бжде благъ, но той трѣбва да бжде разуменъ. Който не може да люби и да бжде благъ, той

е робъ на условията, той не може правилно да се развива. Свободенъ е само онзи, който люби, който е благъ. Щомъ е свободенъ, той може да се прояви, той може да еволира. Законътъ на еволюцията работи тамъ, дето любовта и благостта се проявяватъ. Тъй щото, посети ли ви любовта, ще знаете само за себе си, че любите. Кажете ли на другъ нѣкой, той нѣма да повѣрва и ще каже, че и той люби.

Известно е, обаче, че въ едно и сѣщо време двама души не могатъ да любятъ. Ако единиятъ люби, друиятъ трѣбва да бжде благъ. После състоянията ще се смѣнятъ: който е любилъ, той ще бжде благъ; който е билъ благъ, той ще люби. Безъ смѣни, животътъ на земята нѣма смисълъ. Смѣнитѣ, това сж образи, картини, чрезъ които се проявява любовта въ човѣка. Божията Любовъ, обаче, не се нуждае отъ никакви обекти, отъ никакви образи и картини. Подъ думитѣ „безъ обектъ“ разбираме любовъ, която не очаква нищо материално. Когато люби, човѣкъ не трѣбва да очаква отъ никого нищо. Тъй щото, когато люби, човѣкъ все трѣбва да има нѣкакъвъ образъ, но той не трѣбва да издигне този образъ предъ себе си като идеалъ, като идолъ. Затова Мойсей е казалъ на евреитѣ: „Освенъ Бога, никакъвъ образъ, никакъвъ идолъ не трѣбва да издигате предъ себе си“. Това значи: почитай слънцето, ползуй се отъ неговата свѣтлина и топлина, но не го прави

идолъ за душата си. Не се кланяй на никакви идоли въ свѣта, били тѣ земни, или небесни. Въ пжтя на своето развитие, човѣкъ постепенно минава отъ обектната къмъ без-обектната любовъ. За да си състави каква и да е идея за Бога, детето има предъ видъ образа на майката, която го кърми, отглежда, храни, облича, кже и т. н. После, то разширява понятието си за Бога, като приема въ себе си образа на баща си, съ грижитѣ и любовта, които той полага за него; следъ това понятието на детето за Бога още повече се разширява, и то приема въ себе си образитѣ на своя братъ, на своята сестра, на учителитѣ си, на външнитѣ хора и т. н. И най-после, когато детето порасне и отъ всички тия срази извлѣче само проявитѣ на любовта, то дохожда до най-високото понятие за Бога, въ което вече не влизатъ никакви образи, но само прояви и отношения на любовта.

И тъй, дойде ли въпросъ за любовта, на никого не казвайте, че любите, или че сте благи. Знайте това само за себе си. Дали другитѣ любятъ, дали сж благи, това не трѣбва да ви интересува. Ако се интересувате за другитѣ, или ако имъ разправяте за себе си, вие сами ще си напакостите. Законътъ е таквъ, а не, че съзнателно ви се забранява да говорите. Понеже човѣкъ е изложенъ на постоянни промѣни, той не трѣбва да говори, защото самъ ще се натъкне на противоречия. Който спазва този законъ, той лесно може да се

справя съ противоречията въ живота си. Ако не спазва този законъ, той самъ ще се намѣри въ чудо, защо това, което днесъ е казалъ, на утрешния день го нѣма. Думата „любовъ“ при различни случаи може да се изрази съ различни думи. Запримѣръ, като любишъ нѣкого, ти го обичашъ, сърадвашъ му и му съчувствувашъ, приятно се разполагашъ къмъ него. Това показва, че любовта представя голѣмо общество или голѣма фамилия, въ която влизатъ благородни и възвишени чувства. Колкото повече благородни и възвишени чувства влизатъ въ понятието за любовта, толкова повече то се разширява и разклонява. Значи, любовта на човѣка се разширява и разклонява, както и дървото. Нѣкой казва, че на младини любилъ, а на старини не може да люби. — Това е невъзможно. Това сж човѣшки схващания. За единъ и сжщъ човѣкъ, любовта е една и сжща презъ всичкитѣ години на живота му, но схващанията му за любовта не сж едни и сжщи.

Тѣй щото, когато нѣкой казва, че на младини ималъ повече любовъ, отколкото на старини, това показва, че той мѣни схващанията си за любовта, поради което често изпада въ илюзиитѣ на живота. Подобни усиления и отслабвания на темпото на нѣщата, човѣкъ може да забележи навсѣкжде въ природата: въ вѣненето на вѣтъра, въ течението на водитѣ, въ зазоряването и т. н. Това нѣщо човѣкъ може да забележи и въ своя организъмъ: въ бие-

нето на сърдцето, въ възприемането на звука — чрезъ ушитѣ си и на свѣтлината — чрезъ очитѣ си. Предъ васъ стои часовникъ; вие се вслушвате въ цѣкането му. Въ първо време часовникътъ цѣка равномерно. Колкото повече се вслушвате въ цѣкането му, струва ви се, като че чувате едно отслабване на цѣкането, после едно ускоряване; следъ време чувате пакъ нѣкакво отслабване и т. н. Причината не е въ часовника. но въ промѣнитѣ, които ставатъ съ вашия слухъ. Това усиление и отслабване на темпа се забелязва и въ биенето на сърдцето. Често темпътъ на сърдцето е въ връзка съ усиление и отслабване на вибрациитѣ на любовта. Въ сжщностъ, въ любовта нѣма никакво усиление и отслабване. Обаче, има промѣни въ състоянията на човѣка. Тѣзи промѣни на състоянията сж необходими за човѣка, да се кали. Иначе, неговата нервна система не би могла да издържи вибрациитѣ на любовта. За да се кали нервната система на човѣка, той трѣбва да се движи мажду любовта и благостта: той ще минава отъ полюса на любовта въ полюса на благостта, Като се движи отъ единия въ другия полюсъ, човѣкъ постепенно се облагородява, и по този начинъ става полезенъ за себе си и за своитѣ ближни.

И тъй, работете върху себе си тихо, мълчаливо, безъ да тръбите предъ свѣта, какво правите и какво сте постигнали. Нека силнитѣ отъ васъ направятъ следното упражнение:

по три пѣти на день, сутринь — въ 7 ч., преди обѣдъ — въ 11 ч. 59 м. и вечерь — въ 10 ч. 55 м., концентриратъ мисълта си и се наблюдаватъ, какво е състоянието имъ въ това време — любовно, благо или неутрално. Следъ това проследете, какъвъ е полюсътъ на вашия умъ, на вашето сърдце и на вашата воля. Ако нѣкой е заспалъ преди опредѣления часъ за упражнението, т. е. преди 10 ч. 59 м., той трѣбва да стане, да свърши упражнението си и отново да си легне. Онѣзи ученици, които не искатъ да правятъ това упражнѣние и се считатъ слаби, пакъ въ сжщитѣ часове, по три пѣти на день, трѣбва да казватъ за себе си: Слабиятъ става силенъ, когато се упражнява. Като ви давамъ упражнение за силни и слаби, последнитѣ не трѣбва да се обезсърдчаватъ, защото никой не знае, кой е силенъ, и кой — слабъ. Каквото придобиете отъ упражнението, ще го пазите за себе си. Ще мълчите като рибитѣ. Колкото и каквито упражнения да ви се даватъ, трѣбва да ги правите, безъ да разправяте, какво правите. Съ тѣзи упражнения вие ще развиете постоянството си, а сжщевременно ще развиете и вѣрата си.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

22. Лекция отъ Учителя, държана на
28 мартъ, 1928 г. София. — Изгрѣвъ.

Служба на уравненията.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

Размишление.

Чеге се темата: „За какво служатъ уравненията“?

За следния пътъ пишете върху темата: „Отношение между коренитѣ на растенията и краката на животнитѣ“.

„Който бие млѣкото, той все ще извади малко масло“ — казва българската поговорка. Следователно, всички въпроси въ свѣта не могатъ да се разрешатъ, но отъ всѣки разрешенъ въпросъ все ще се получи малко масло. Какъ се разрешаватъ въпроситѣ въ живота? Въпроситѣ се разрешаватъ посрѣдствомъ опитноститѣ на човѣка отъ една страна, а отъ друга—посрѣдствомъ знанията, посрѣдствомъ науката. Съвременната наука не може да разреши всички въпроси, но поне забавлява човѣка, отвлича го отъ трудноститѣ въ живота. Безъ наука човѣшкиятъ животъ щѣше да бжде много тежъкъ. Каквото сж игритѣ и забавитѣ за децата, такова нѣщо е науката за човѣка на земята. Още съ дохождането си на земята, човѣкъ започва да се учи да ходи, да

гледа, да слуша, да яде; като поизрасне, той започва да учи, какъ да се отнася съ хората, съ по-голѣмигѣ и по-малкитѣ отъ себе си. Щомъ стане на седемъ години, пращатъ го на училище да учи писане, смѣтане, граматика и т. н. Колкото по-голѣмъ става, толкова по-сериозни предмети изучава. Той започва да изучава геометрия, алгебра, да решава различни уравнения и т. н. Като срещнемъ нѣкой възрастенъ човѣкъ, виждаме, че той все уравнения решава: духовниятъ решава духовни уравнения, а свѣтскиятъ — свѣтски уравнения. Обаче, има голѣма разлика между духовнитѣ и свѣтскитѣ или материалнитѣ, физическитѣ уравнения. Какъ ще решите едно уравнение отъ мисли, въ което едната е неизвестна? Ако навлѣзете въ геометрията, какъ ще опредѣлите посоката на права, дълга 10 см.? Понеже всѣка права представя силова линия, следователно, тя е жива линия. Щомъ е жива линия, вие трѣбва да опредѣлите нейния стремежъ. Това може да се опредѣли по посоката на нейното движение. Всѣко движение е разумно, т. е. задъ движещето се тѣло седи нѣкаква разумна сила. Отъ математиката знаемъ, че две величини, по отдѣлно равни на третата величина, сж равни помежду си. Значи, две мисли отъ умствени я или отъ духовния свѣтъ по отдѣлно равни на трета, сж равни помежду си. Щомъ знаете дветѣ мисли, ще намѣрите и третата.

Тѣй щото, каквито задачи решавате съ

числата въ обикновената математика, такива задачи можете да решавате и въ психическия животъ. Следователно, както има уравнения въ алгебрата, така съществуватъ уравнения въ сърдечния, въ умствения и въ Божествения свѣтъ. Това е новата и положителната наука на живота, съ която хората ще се занимаватъ въ бъдеще. Тѣ още не могатъ да приематъ тази наука, понеже трѣбва да намѣрятъ мѣсто на новитѣ теории, на новитѣ идеи. Ако ги поставятъ между старитѣ идеи, въ умоветѣ имъ ще стане голѣма каша, голѣмо объркване. Когато нѣкой човѣкъ се домогне до новитѣ идеи, той бърза да затвори книгата си и казва: Не е време още за васъ. Вие можете да почакате малко. Но новитѣ идеи не чакатъ. Тѣ хлопатъ отъ врата на врата, безпокоятъ този или онзи академикъ, подаватъ заявленията си, искатъ да бждатъ разгледани. Академицитѣ, ученитѣ взиматъ тѣзи заявления и ги оставатъ настрана, отлагатъ тѣхното разглеждане. Отхвърлени отъ ученитѣ, новитѣ идеи трѣгватъ отъ човѣкъ на човѣкъ и хлопатъ на главитѣ имъ, искатъ приемъ. Но и тѣзи хора не ги приематъ. Тѣ намиратъ, че първо трѣбва да уредятъ работитѣ си, и тогава да се занимаватъ съ тѣхъ. И така, новитѣ идеи оставатъ на заденъ планъ. Тукъ-тамъ ще се намѣри нѣкой свободенъ човѣкъ, лула глава, както хората го наричатъ, и той ще възприме новитѣ идеи, ще започне да ги изучава и прилага.

Добре е човѣкъ да уравнива нѣщата, да се стреми къмъ уреждането имъ, но той трѣбва да знае, какъ да уравнива. Представете си, че единъ младъ човѣкъ има въ касата си десетъ хиляди лева, но сжщевременно дължи десетъ хиляди лева. Какъ ще реши той задачата си? Понеже е младъ човѣкъ, нежененъ, той лесно може да реши задачата си: ще извади десеттѣ хиляди лева отъ касата си и ще плати всичкия си дългъ. Въ сжщностъ така ли я решава?—Не, той дава петъ хиляди лева срещу дълга си, а останалитѣ петъ хиляди остава за себе си, да си купи нови дрехи, обувца, шапка, да излѣзе предъ хората, да го харесатъ. Значи, този младъ е решилъ само едното неизвестно — x , а второто неизвестно — y , остава за следната година, отлага решаването му. Какво става по-нататкъ? Следната година той се оженва, вследствие на което разходите му се увеличаватъ. Въ резултатъ на това, решаването на задачата става по-мжчно: той внася въ нея още едно неизвестно — z . Той се намира предъ уравнение съ три неизвестни. Отъ година на година неизвестнитѣ се увеличаватъ, и решаването на уравнението се затруднява. Въ природата сжществува законъ, споредъ който могатъ да се решаватъ и най-мжчнитѣ уравнения. Ще превода този законъ на обикновенъ езикъ: докато имашъ да плащашъ, никакви удоволствия не ти се позволяватъ. Плати първо дълга си, а после прави, каквото искашъ. Съ останалитѣ

пари можешъ да си купишъ най-хубави дрехи, обуца, шапка. Съ останалитѣ пари можешъ и да се оженишъ. Обаче, докато неизплатишъ дълга си до стотинка, нищо друго не трѣбва да предприемашъ.

И тъй, като превеждамъ закона на обикновенъ езикъ, той става разбранъ за всички. Често езикътъ спѣва хората. Значи, има разлика въ езицитѣ, но има разлика и въ това, кой говори и какъ говори. Запримѣръ, нѣкой казва: Нѣма какво да се прави, трѣбва да се живѣе. Споредъ мене, това сж излишни, празни думи. Човѣкъ не може да опредѣли, трѣбва ли да живѣе, или не трѣбва. Да живѣемъ — това не зависи отъ насъ. Нѣкои окултисти казватъ, че като твърди човѣкъ нѣщо, съ това той го усилва или продължава. Значи, като казва човѣкъ,, че трѣбва да живѣе, съ това той продължава живота си. Не е въпросъ въ внушението. Има известенъ родъ шарани, които живѣятъ около 400 години. Тѣзи шарани не твърдятъ, че трѣбва да се живѣе, въпрѣки това иматъ дълъгъ животъ. Нѣкои хора специално подчъртаватъ, че ще живѣятъ дълго време на земята, а едва достигатъ 50-60 години. Дългиятъ животъ не се опредѣля отъ внушението, което човѣкъ самъ си прави, че ще живѣе много години. Продължителността на живота зависи отъ правилнитѣ отношения, които човѣкъ има къмъ Първата Причина, къмъ ближнитѣ си и къмъ себе си. Спазва ли тия отношения, върви ли по законитѣ на пра-

вата линия, той има условия за дълъгъ животъ. Човѣкъ самъ опредѣля линията на своя животъ — дали ще бжде кжса или длга.

Като изучавате закона за наследствеността, ще видите, че пѣли родове следватъ живота на кжситѣ линии, а други — животътъ на дългитѣ линии. Следователно, деца, родени отъ родители, които произлизатъ отъ рода на кжситѣ линии, ще живѣятъ малко време на земята. Ако се раждатъ деца отъ вторитѣ родове, тѣ ще следватъ пжтя на дългитѣ линии, ще живѣятъ дълго време на земята. Често въ живота ставатъ кръстосвания: майката е отъ рода на тия, които следватъ пжтя на кжситѣ линии, а бащата — отъ тия, които следватъ дългитѣ линии. Тогава, ако синътъ или дъщерята на това семейство мяза на баща си, ще има възможность да живѣе дълъгъ животъ. Ако мяза на майка си, ще живѣе кжсъ животъ. Въ такъвъ случай, синътъ или дъщерята ще живѣятъ толкова години, колкото е живѣлъ бащата, или колкото е живѣла майката. Обаче, ако синътъ или дъщерята водятъ по-добъръ животъ отъ родителитѣ си, тѣхниятъ животъ може да се продължи съ нѣколко години. Ако младитѣ не водятъ по-добъръ животъ отъ родителитѣ си, има възможность да умратъ съ нѣколко години по-рано отъ годинитѣ, до които сж доживѣли родителитѣ имъ.

Обаче, законътъ за наследствеността се изразява не само по отношение продължи-

телността на човѣшкия животъ, дали животътъ на човѣка ще бѣде по-дълъгъ или по-късъ, но още и по отношение на неговитѣ чувства. Има човѣшки чувства, които вървятъ по пѣтя на къситѣ линии, вследствие на което тѣ траятъ нѣколко месеца само. Има човѣшки чувства, които траятъ години; тѣ вървятъ по пѣтя на дългитѣ линии. Сѣщиятъ законъ се отнася и до човѣшкитѣ мисли. Има мисли, които вървятъ по пѣтя на къситѣ линии; тѣ сѣ кратковременни. Има мисли, които вървятъ по пѣтя на дългитѣ линии; тѣ сѣ дълготрайни. Обаче, ние не се занимаваме съ мисли и чувства, които умиратъ преждевременно. За да дойде до истинското положение на живота, човѣкъ трѣбва да следва пѣтя на дългитѣ линии въ всѣко отношение. И тогава, ако баща му е живѣлъ 90 години, и той ще живѣе толкова; ако баща му е билъ гениаленъ, и той ще бѣде гениаленъ. Какво виждаме днесъ? Ако бащата е билъ гениаленъ, синътъ не излиза такъвъ. Значи, бащата не е могълъ да предаде своята гениалностъ на сина си. Изобщо, бащите сѣ слаби да предаватъ гениалността си на своитѣ синове. Майките могатъ да предаватъ повече нѣща на синоветѣ си, отколкото бащите.

Следователно, гениалността се предава по женска линия, по линията на чувствата. Духътъ носи гениалността, а душата я отхранва. Думата „гений“ е гръцка и означава начало, зараждане на нѣщата. Разумнитѣ, уче-

нитѣ хора сж дали друго значение на тази дума. Подъ думата „гений, гениаленъ човѣкъ“, тѣ разбиратъ човѣкъ, който твори, който създава епохи. Гениитѣ работятъ въ твърдата материя. Тѣхниятъ животъ е изложенъ на голѣми пертурбации, вследствие на което тѣ умиратъ преждевременно. За да живѣе много години на земята, гениятъ трѣбва да стане светия. Светията върви по пѣтя на дългитѣ линии, а гениятъ — по пѣтя на кжситѣ линии. Когато смъртъта дойде при светията, той я посрѣща и изпраща любезно, като светия, и тя се връща назадъ, не го взима съ себе си. Смъртъта има слабостъ къмъ светиитѣ. Като види единъ светия, тя веднага се влюбва въ него, вследствие на което той може да живѣе на земята, колкото време желае. Гениятъ, обаче, се бори съ смъртъта. Тя подкопава основитѣ на неговия животъ. Гениятъ иска да живѣе, да се учи, но смъртъта го отстранява отъ пѣтя си, не иска да ѝ препятствува.

Допуснете, че бащата въ нѣкое семейство е живѣлъ само 45 години. Майката сжщо е живѣла около 45 години. Какъ мислите, детето имъ може ли да живѣе по-дълъгъ животъ отъ тѣхъ? Обстоятелството, че родителитѣ сж живѣли малко време на земята, показва, че тѣ сж били слаби, хилави. Следователно, и децата имъ не могатъ да бждатъ по-здрави отъ тѣхъ. Ние говоримъ за естествената смъртъ. Нѣкои млади умиратъ преждевременно, отъ неестествена смъртъ. Ако нѣкой хиромантикъ

разглежда ржцетѣ на хората, той ще види, че на ония, които иматъ дългъ животъ, линиитѣ на ржцетѣ сж дълги. Колкото е по-краткъ животътъ на хората, толкова линиитѣ на ржцетѣ имъ сж по-къси. Това не е абсолютно правило, не е законъ. Като правило, и въ него има изключения. Кжситѣ линии сж дошли впоследствие. Съвременнитѣ хора вървятъ по пжтя на кжситѣ линии. Първоначално хората сж живѣли много години на земята. Такива примѣри имаме въ Библията, въ Стария Заветъ. Тогава животътъ на хората е билъ около 900 години; после се е намалилъ до 500, до 200, до 150, до 120 години, а днесъ хората живѣятъ най-много до 60 годишна възраст. Като изследватъ въпроса за дълготрайността на живота, съвременнитѣ учени сж дошли до заключението, че животътъ на хората е толкова по-дългъ, колкото е по-щастливо съчетанието на дългитѣ линии на мислитѣ и на чувствата имъ. Щомъ линиитѣ на мислитѣ и чувствата имъ сж дълги и правилно съчетани, тѣ ще разполагатъ съ разумна воля, която ще съгради здраво, хармонично сложено тѣло, въ което душата ще обитава, колкото време желае. Задачата на всѣки човѣкъ е да си създаде здраво, добре развито тѣло, въ което силитѣ функциониратъ правилно. Ето защо, човѣкъ трѣбва да избѣгва тѣзи чувства, или по-право чувствування, които сж кратковременни и му сж наложени отвънъ. Само възвишенитѣ, благороднитѣ чувства и свѣтли мисли, които

произтичатъ отъ душата и духа на човѣка, сж въ състояние да образуватъ дълги линии, да продължатъ неговия животъ. Въ чувствата и мислитѣ на човѣка има много присадки, които не представятъ истинския човѣкъ. Чувствата и мислитѣ на човѣка вървятъ по съвсемъ другъ законъ, а не по закона на присаждането.

За да разбере пѣтя на своето развитие, човѣкъ трѣбва да изучава себе си, да изучава законитѣ, които взиматъ участие въ неговото развитие. Когато изучава себе си, човѣкъ трѣбва да дойде до онова първично положение, когато е живѣлъ въ Бога, като разумна душа, съ вложени въ него сили, дарби и способности, които сж създали тѣлото му. Да изучи човѣкъ себе си, т. е. да намѣри себе си, това значи, да се подложи на щателно пречистване, да се освободи отъ ония мисли и чувства, които сж наслоени върху него отъ вѣковетѣ. Когато търси себе си, човѣкъ дохожда до положение на индиферентностъ. Той става индиферентенъ къмъ всичко, което го заобикаля. Всички временни, преходни желания го напушатъ, и той се чувства съвършено изпразненъ. Това е временно положение, но човѣкъ непременно трѣбва да мине презъ него. Така той ще разбере, че много желания, много скърби и радости на хората сж фиктивни. Запримѣръ, нѣкой плаче, защото челя въ вестниците, че баща му умрѣлъ. Въ сжщностъ баща му е живъ. Поради нѣкакво съвпадение въ имената на двама души, станало

е погрѣшно съобщаване за смъртта на баша му. Другъ нѣкой плаче за нѣкакви изгубени пари, които въ сжщностъ не е изгубилъ. Това сж несжществени страдания, които не засѣгатъ дълбоко човѣшката душа.

Обаче, има сжществени страдания, които дълбоко засѣгатъ човѣшката душа и се отразяватъ и върху тѣлото му. Истинскитѣ, сжществениѣ страдания облагородяватъ човѣшкото сърдце и разширяватъ съзнанието му. Фиктивнитѣ страдания огрубяватъ, ожесточаватъ човѣка. Опасни страдания сж ония, които довеждатъ човѣка до положение да роптае противъ Бога, да се настройва срещу хората. Следъ като прекара голѣми страдания и мжчения, Иовъ изпадна въ положение да иска отговоръ отъ Бога, защо, като отне богатството му, синоветѣ и дъщеритѣ му, най-после посегна и на тѣлото му? Въ първо време той носѣше страданията мълчаливо, но следъ като се засегна и тѣлото му, взе да пита Господа, кжде е Божията правда, кжде е Божественитѣ редъ на нѣщата. Той не можеше, повече да си дава отговоръ на страданията, които го сполетяваха едно следъ друго, и се обезсърди. Най-после, когато разбра смисъла на страданията, Иовъ мина въ нова фаза на живота, дето страданията придобиха новъ смисълъ. Иовъ мина отъ човѣшкия въ Божествения животъ, въ Висшия порядъкъ на живота, свободенъ отъ съмнения, отъ противоречия. Всѣки човѣкъ трѣбва да мине презъ

страданията на Иова, да бжде изпитанъ. Като издържи изпита си, тогава ще влѣзе въ новия животъ.

И тъй, страданията сж голѣма спънка въ живота на човѣка, но сжщевременно тѣ сж и силенъ потикъ за растене и за развитие. Досега никой обикновенъ човѣкъ не си е отговорилъ на въпроситѣ, защо идватъ страданията и скърбитѣ въ свѣта и не може ли безъ тѣхъ. Духътъ се мжи, тѣлото — скърби, а душата — страда. Щомъ е дошълъ на земята, човѣкъ едновременно ще се мжи, ще скърби и ще страда. Веднѣжъ слѣзълъ на земята и се облѣкълъ въ материя, духътъ е изложенъ на вѣчни мжи, както се мчатъ духоветѣ въ ада. Всички духове, които не разбиратъ сжщината на Битието, се мчатъ. Такъвъ духъ, изложенъ на вѣчни мжи въ ада, е Луциферъ — князътъ на свѣта. Казва се за него, че е лишенъ отъ свѣтлината си и изпратенъ въ ада на вѣченъ огънь и мчение. Кой сж причинитѣ за това, не се казва. При тѣзи условия поставенъ, Луциферъ се мжи, иска да се освободи и като не може, той се изпълва съ такава умраза, че съ единъ замахъ иска да унищожи цѣлия свѣтъ. Какво по-голѣмо мчение отъ това? Следователно, когато нѣкой се мжи, това показва, че той се е наелъ съ трудната задача — да разруши свѣта и да се освободи. Това е невъзможно!

Кога скърби човѣкъ? — Когато му се препятствува да постигне нѣкое свое желание. Казва се, че тѣлото скърби, понеже въ него има сжщества, които сж на низка степенъ на развитие. Има силни духове, които, подложени на мжчение, толкова се ожесточаватъ, че сж готови да унищожатъ цѣлия свѣтъ. Какво ще стане тогава? Свѣтътъ ще се унищожи, а тѣ само ще останатъ да сжществуватъ. Това е невъзможно. Щомъ свѣтътъ се унищожи, съ него заедно и тѣ ще изчезнатъ. — Не, човѣкъ трѣбва да изучава състоянията на мжчения, скръбъ и страдания въ себе си и да различава, кои сж негови и кои чужди. Неговитѣ мжчения, скърби и страдания ще го спѣватъ по единъ начинъ, а чуждитѣ — по другъ.

Мжчението, скръбта и страданието сж елементи, т. е. известенъ родъ сили, съ които природата работи. Затова, именно, Господъ ги е допусналъ. Като ученици, вие трѣбва да превръщате тия сили въ себе си, да ги използвате за добро. Какво печелятъ разрушителнитѣ духове? Нищо не печелятъ. Въ тѣхното разрушаване нѣма никаква философия, никаква наука. Когато силнитѣ духове участвуватъ въ войни, следъ голѣмо мжчение тѣ побеждаватъ. Щомъ победятъ неприятеля си, тѣ влизатъ въ областта на разрушението: горятъ градове и села, разрушаватъ, грабятъ, изнасилватъ. Дето кракътъ имъ стѣпи, всичко се превръща на пепель. И следъ всичко

това тѣ се считатъ герои, господари на положението. Ученикътъ, обаче, трѣбва да се справи съ разрушителния елементъ въ себе си, да му даде права насока.

Това, което се говори относно разрушението, като резултатъ на мъчението, е предметъ за размишление само за ония, които нѣматъ работа. Безработнитѣ трѣбва да размишляватъ върху казаното, да изучаватъ себе си и ближнитѣ си, да не се обезсмисли животътъ имъ. Ония, които иматъ работа, трѣбва да се занимаватъ съ други задачи, да превръщатъ отрицателнитѣ сили въ положителни. На работещитѣ се дава задача да размишляватъ върху състоянията на материята и службата ѝ въ природата. Всички говорятъ за твърдата материя. За какво е нужна тази материя? — За проява на живота. Безъ твърда материя животътъ не може да се прояви. Обаче, това не е достатъчно. Животътъ трѣбва да се подхранва. Той се подхранва съ течната материя, понеже тя е пъргава, пластична, огъваема. Освенъ течната материя, животътъ трѣбва да се прониква отъ нѣщо. За това служи въздухообразната материя. И най-после животътъ трѣбва да бжде обвитъ въ нѣщо. За това служи етерътъ, т. е. свѣтлинната материя. Твърда, течна, въздухообразна и свѣтлинна материя, това сж четиритѣ вида материя, съ които се занимава и обикновената, и окултната наука.

И тъй, човѣкъ трѣбва да разбира законитѣ на твърдата материя, като прояви. като форми на живота; течната материя — като условие за подхранване на живота; въздухообразната — като условие за проникване на мисълта въ живота и свѣтлинната — каго обвивка на живота. Тѣзи четири вида материя сж различни области, които трѣбва да се изучаватъ. Човѣкъ трѣбва да започне изучаването имъ първо огъ себе си. Той трѣбва да стане господаръ на чегиритѣ вида материя въ себе си, да научи законитѣ, на които се подчиняватъ. Той трѣбва да владѣе естеството на всички видове материя, които съставятъ неговото физическо, духовно и умствено тѣло. Тѣзи тѣла сж неразривно свързани помежду си. Който владѣе материята на физическото тѣло, въ различнитѣ ѣ видове, той ще владѣе и своето духовно, и ментално тѣло. Твърдата материя опречѣля формитѣ на физическото тѣло. Който не знае законитѣ, които я управляватъ, той ще доведе тѣлото си до пълно вцепеняване, до замръзване. Течната материя представя чувствата на човѣка. По тегло тя съставя по-голѣма частъ отъ теглото на тѣлото. Ако не знае, какъ да се справя съ нея, тя може да залѣе сушата, да създаде наводнение въ човѣшкия организъмъ. За да спаси човѣка отъ това наводнение, природата му създава нѣкаква болестъ. Чрезъ болестъта изпарява голѣма частъ отъ водата, и по този начинъ организъмътъ дохожда въ естествено

състояние. Обаче, има болести, при които изпаряването на водата става чрезмърно силно, въ резултатъ на което организъмътъ изсъхва. Човѣкъ трѣбва да се пази отъ наводнения и отъ чрезмърно изсушаване. За тази целъ той трѣбва да знае законитѣ за регулиране на своитѣ чувства. Въздухообразната материя е свързана съ човѣшката мисль. За да не ставатъ експлозии въ организма му, които да го разрушатъ, човѣкъ трѣбва да знае законитѣ за газоветѣ, законитѣ на мисълта. Никога мисълта на човѣка не трѣбва да се сгъсти дотамъ, че да предизвика експлозия. Мислитѣ трѣбва да запазватъ своето естествено състояние. Най-после, човѣкъ трѣбва да познава свойствата на етера, на свѣтлинната материя, за да не се предизвика спиране или противодействие на възвишенитѣ мисли въ него. Всѣкакво противодействие на мислитѣ у човѣка създава смъртъ — умствено умиране.

Сега, като говоря върху тази материя, това не значи, че веднага ще имате резултати. За да дойдете до микроскопически резултати, вие трѣбва да работите усилено върху себе си. Ако работите по десетъ часа на день, въ продължение на три години ще имате микроскопически резултати. Изкуство е човѣкъ да владѣе силитѣ на своя организъмъ! Това не се постига лесно — да удари съ магическата пръчица и да постигне всичко изведнажъ. Има хора, които владѣятъ магическата

пръчица, но тѣ сж работили съ вѣкове, съ голѣмо постоянство и усилие, докато се домогнатъ до нея. Следователно, владението или невладението на тази пръчица зависи отъ усилията, които човѣкъ прави, отъ неговата карма и т. н. Колкото по-близко е човѣкъ до изплащане или ликвидиране на своята карма, толкова по-голѣма е вѣроятността да придобие магическата пръчица Кармата на нѣкои хора е много тежка, вследствие на което мъчно могатъ да придобиятъ тази пръчица. Но все таки усилията имъ нѣма да оидатъ напразно. Най-малкото усилие отъ нѣхна страна ще имъ донесе поне микроскопически резултати. Усилията, които човѣкъ прави въ пжтя на своето повдигане, го улесняватъ при ликвидиране на неговата карма

Тѣй щото, дали лесно или мъчно ще придобиете магическата пръчица, отъ всички се иска работа, трудъ, усилие. Само така ще дойдете до самообладанието — необходимо условие за вашето развитие Самообладанието е въ връзка съ твърдата материя Да се владѣе човѣкъ, това значи да владѣе твърдата материя въ себе си Тя е най-устойчивата материя. Който владѣе твърдата материя въ себе си, той има устойчивъ характеръ Твърдата материя е основниятъ камѣкъ на живота. Следователно, който иска да работи върху себе си, той грѣбва да започне отъ твърдата материя Твърдата материя представя конкретната човѣшка мисль Твърдата материя

придава формитѣ на тѣлата. Тя е първото състояние на материята, чрезъ която животътъ е почналъ да се изявява навънъ. Когато се казва, че човѣкъ трѣбва да има поне една основна идея въ живого си, имаме предъ видъ, че той трѣбва да владѣе поне твърдата материя въ себе си. Щомъ владѣе тази материя, той ще може да се справи и съ другитѣ видове материи. Ако човѣкъ не владѣе твърдата материя, животътъ му ще представя преплитане на всички видове материи, въ резултатъ на което организъмътъ му ще бѣде изложенъ на голѣми пертурбации и катаклизми: бури, наводнения, земетресения, експлозии и т. н. При това положение, топлинната и свѣтлинната енергия въ човѣшкия организъмъ ще се намиратъ въ неестествено състояние.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате топлиннитѣ и свѣтлиннитѣ енергии на вашия организъмъ, и въ връзка съ това да познавате, кога сте въ нормално и кога — въ аномално състояние. Има случаи, когато става чрезмѣрно изтичане на топлинната енергия отъ човѣка, вследствие на което ржцетѣ му сж винаги студени. Понѣкога въ човѣка се развива повече топлинна енергия, отколкото трѣбва, поради което ржцетѣ му сж много горещи. Има два вида топлина: външна, която изсушава човѣшкия организъмъ, и вътрешна, която произтича отъ самия животъ. Вътрешната топлина е естествената топлина на организма. Тя е носителка на красивото, на

възвишеното въ живота. Тази топлина регулира силитѣ на човѣшкия организъмъ, като го предпазва отъ изсушаване, отъ наводнение.

Следователно, който иска да бжде здравъ, въ пълния смисълъ на думата, той трѣбва да се стреми къмъ новото въ живота — да има високъ идеалъ, да храни ума си съ свѣтли, възвишени мисли — съ етерна материя, а сърдцето си — съ топли и благородни чувства — съ найчистата вода, но взета въ опредѣлено количество. Това значи истински здравъ човѣкъ. Нѣма ли такъвъ идеалъ въ себе си, човѣкъ ще бжде здравъ като всички обикновени хора. И тогава, каквато работа започне, въ края на краищата ще я развали. Ако намѣри човѣкъ, съ когото да създаде добро приятелство, въ скоро време това приятелство ще се развали. Нека всѣки отъ васъ си зададе въпроса, колко приятели има, които сж готови да пожертвуватъ живота си заради него. Нѣма по-велико нѣщо отъ това, да имате поне единъ приятелъ, който е готовъ да се жертвува за васъ и вие — за него. Колко души отъ васъ могатъ да се жертвуватъ за себе си, т. е. за Божественото въ себе си? Има жертви въ свѣта, но тѣ сж принудителни, а не доброволни. Доброволни жертви се искатъ отъ хората. Всѣка принудителна жертва дава петъ, получава три, вследствие на което хората се разочароватъ.

Въ доброволната жергва човѣкъ може да даде десетъ и нищо да не получи. Така

жертвуватъ истински моралнитѣ хора. Тѣ жертвуватъ, безъ да очакватъ нищо. Тѣзи хора тж бедни на физическия свѣтъ, а богати — въ духовния. Който не прави доброволни жертви, той може да бжде богатъ на земята, но не и въ духовния свѣтъ. За такива богати Христосъ е казалъ: „По-скоро камила може да влѣзе въ иглени уши, отколкото богатъ въ Царството Божие“. Това не значи, че човѣкъ не трѣбва да бжде богатъ. Не е въпросъ за външното богатство. Казано е въ Писанието: „Какво се ползува човѣкъ, ако за външното богатство продаде душата си?“ Значи, истинското богатство е въ душата на човѣка. Има ли това вътрешно богатство въ себе си, човѣкъ всичко има; достатъчно е да помисли само за златото, за да го има моментално. Той знае, къде има заровено злато въ земята, за да си вземе толкова, колкото му е нужно. Може ли този богатъ човѣкъ да краде? Може ли царьтъ на една държава да краде? Може ли жената да краде отъ мъжа си? Има семейства, въ които жената краде пари отъ джоба на мъжа си.—Кога?—Когато мъжътъ не внася нищо въ къщи. Обаче, това е една отъ външнитѣ, изопачени страни на живота. Тамъ, дето животътъ правилно се развива, мъжътъ и жената представятъ едно цѣло.

И тъй, когато мъжътъ краде жена си, или жената краде мъжа си, това показва, че въ този домъ съществуватъ две каси, две различни банки. Всѣка банка мисли само за се-

бе си, по какъвъ начинъ по-лесно да забогатѣе Въ края на краищата едната банка ще изчерпи другата, но и тя нѣма да издържи много време. Всѣко благо, което човѣкъ е придобилъ съ насилие, въ най-скоро време ще го изгуби. Сжщото нѣщо става и въ самия човѣкъ. Докато не се възстанови вътрешната хармония въ човѣка, той всѣкога ще се стреми да уреди първо своитѣ физически, материални нужди и тогава да се занимава съ възвишени работи. — Не, преди всичко човѣкъ трѣбва да опредѣли отношенията си къмъ Първата Причина, която му е дала власть върху твърдата материя, да я владѣе и управлява. Твърдата материя може да се уподоби на човѣшкия мозъкъ. Най-устойчивата материя въ човѣшкия организъмъ е мозъкътъ. Той не се измѣня. Колкото тежка болестъ да прекара човѣкъ, теглото на мозъка не се намалява.

Сега, като говоримъ за завладяване, можемъ да си зададемъ въпроса: кое се завладява — човѣшкото или Божественото? — Само човѣшкото може да се завладява. Що се отнася до Божественото, не може да става въпросъ за завладяване. Божественото може да се изнудва, да се малтретира, да се ограничава, да му се препятствува, но по никой начинъ не може да се завладява. Досега никой не е успѣлъ да завладѣе или подчини Божественото. Който се е опитвалъ да стори това, той е свършвалъ съ катастрофа. Който

се е опитвалъ да подчини Божественото на човѣшкото, той е изпиталъ най-голѣми страдания и нещастия въ свѣта. Като знаете това, дайте свобода на Божественото въ себе си, да се прояви, както то разбира. Оставено само на себе си, Божественото ще направи повече, отколкото сте очаквали. Божественото въ човѣка е въ състояние да изправи живота му, да изправи всички негови погрѣшки. Обаче, за да стане това, човѣкъ трѣбва да даде пжтъ на Божественото въ себе си.

Когато човѣкъ се намѣри въ нѣкакво затруднение, той иска другитѣ да се молятъ заради него. И това е възможно, но какво ще даде той срещу тази молитва? Единъ американски милионеръ заболѣлъ сериозно и, следъ като се обърналъ за помощъ къмъ всички знатни американски лѣкари, най-после той се обърналъ къмъ единъ виденъ американски проповѣдникъ съ следнитѣ думи: Моля ти се, ти си добъръ човѣкъ, добъръ проповѣдникъ. Твоята молитва ще бжде приета отъ Господа. Помоли се заради мене да оздравѣя. — Какъ мога да се моля за тебе? Досега ти не си направилъ нито едно добро. Животътъ ти е пъленъ съ грѣхове. Какво обещаваашъ, за да се помоля за тебе? Какво можешъ да пожертвувашъ? За да се приеме молитвата ми, ти трѣбва да посветишъ живота си на Господа, или да раздадешъ всичкото си богатство на бедни. Какво ще поставя на колѣнетѣ си, за да колѣнича предъ Господа?

Сжщото нѣщо може да се каже и на всѣки човѣкъ по отдѣлно. За да бѣде приета молитвата ви предъ Господа, не е достатъчно само да признаете грѣховеѣ си, или да кажете, като Давида, че въ грѣхъ ви е зачела майка ви. — Не, който иска нѣщо отъ Господа, той трѣбва да обещае нѣщо, да пожертвува нѣщо отъ себе си. И каквото обещае, трѣбва да го изпълни. Каквато жертва намисли да направи, той трѣбва да я даде. Нѣма случай въ свѣта, човѣкъ да е изпълнилъ обещанието си, което е далъ предъ Бога, и да не е получилъ отговоръ на молитвата си. Нѣкой обещава нѣщо предъ Господа, но после се извинява, че не е могълъ да изпълни обещанието си, понеже билъ младъ, билъ поставенъ на изкушения, или че билъ старъ, жененъ, съ задължения къмъ жена и къмъ деца. Оставете настрана вашата младостъ и старостъ. Какъ ще докажете, че сте млади или стари? Какъ ще докажете, че сте женени? Че сте млади или стари, това е сънь, това е илюзия, не е действителностъ. Толстой сънувалъ една вечеръ, че е бремененъ и ще роди. Цѣла нощъ се мжчилъ, докато най-после родилъ. Като се събудилъ и разбралъ, че е сънувалъ, казалъ: Ако раждането е такова страшно нѣщо, не струва човѣкъ да бѣде жена. Нѣкои тълкуватъ този сънь въ преносенъ смисълъ. Тѣ казватъ, че раждането се отнасяло до учението на Толстоя. Той билъ бремененъ съ нови идеи, които трѣбвало да посѣе въ

свѣта. Това е другъ въпросъ. За Толстоя е важно, че той сънувалъ, че е бремененъ, че ще роди и се измъчилъ много. И вие казвате, че сте стари, че сте женени, но отъ по-високо гледище наблюдавани, може да се каже, че сънувате. Ние не отричаме положението, въ което се намирате, но казваме, че всичко въ живота е относително. Нѣкой е скърбенъ, плаче, измъчва се. Какво представя тази скръбъ? — Сънъ. Този човѣкъ сънува. Той се намира въ положението на Толстоя, бремененъ е съ нѣщо, мъчи се да роди.

Христосъ казва: „Скръбна е душата ми до смъртъ“. И човѣкъ казва: Скръбна е душата ми. Какво показва това? Това показва, че човѣкъ е заробилъ душата си, потопилъ я въ скърби и страдания. отъ които трѣбва да я освободи. На всѣки човѣкъ е дадена задача да освободи душата си отъ скърбитѣ и страданията. Скръбитѣ и страданията спъватъ човѣка въ развитието му. Той не може лесно да се освободи отъ тия спънки, защото погледътъ му не е насоченъ къмъ душата му, а е насоченъ навънъ нѣкъде, за изправяне на човѣчеството. Изправянето на човѣчеството е работа на Бога, а работа, задача на човѣка е изправянето на самия себе.

Следователно, дойде ли въпросъ за изправяне на свѣта, на цѣлото човѣчество, това е работа на Бога. Богъ е създалъ свѣта. Той има грижа за изправянето му. Който иска да оправи свѣта, да оправи човѣчеството, той

трѣбва да отиде при Бога и съ Него да се посѣветва. Дойде ли въпросъ за изправяне на обществата, на домоветѣ, това е работа на ангелитѣ. Който иска да изправи обществата, домоветѣ, той трѣбва да се обърне къмъ ангелитѣ, тѣ да го посѣветватъ, какъ да постъпи. Ангелитѣ женятъ хората. Ако нѣкой иска да се ожени, нека отиде при ангелитѣ и ги помоли да му помогнатъ. Тѣ ще го оженятъ. Тѣ иматъ грижа за младитѣ, които искатъ да се женятъ. Дойде ли въпросъ за изправяне на отдѣлния човѣкъ, това е лично негова работа. Всѣки самъ може да се изправи. Като спазвате тия отношения, вие всѣкога ще имате добри постижения и резултати въ живота си. Мнозина не успѣватъ, защото очакватъ свѣтътъ да се изправи, обществата да се изправятъ, младитѣ да се оженятъ, че тогава тѣхнитѣ работи да се наредятъ. Това е невъзможно. Не очаквайте на другитѣ хора. Всѣки трѣбва да изпълни своята задача — да изправи своя животъ, да изправи себе си. Изправи ли себе си, и свѣтътъ е изправенъ, и обществата сж уредени, и младитѣ сж настанени.

И тъй, щомъ се запитате, кой ще оправи свѣта, ще си отговорите, че това е работа на Бога. — Кой ще уреди отношенията между членоветѣ на семействата? — Това е работа на ангелитѣ. — Кой ще се грижи за тебе? — Това е лично твоя работа. Дали ще ядешъ, ще се обличашъ, ще учишъ, това е твоя работа.

Единствената ти работа е да вземешъ книжката си и да отидешъ на училище. Когато човѣкъ разграничи тия нѣща въ себе си, той се намира предъ условията на новия животъ.

Красивъ е новиятъ животъ, но за неподготвения и той носи противоречия. Запримѣрь, ако нѣкой неподготвенъ влѣзе въ новия животъ, той първо ще иска да се осигури. Право е това желание, но каква по-голѣма осигуровка за човѣка отъ осигуровката, която Богъ ще му даде? Каква по-голѣма осигуровка за човѣка отъ тази, която ангелитѣ ще му направятъ? И каква по-голѣма осигуровка може да желае човѣкъ отъ тази, която той самъ е въ сила да си направи? Когато Богъ, ангелитѣ и човѣкътъ се съединятъ въ едно, човѣкъ става силенъ, всичко може да направи. Много хора днесъ не успѣватъ въ живота си, защото се наематъ съ непосиленъ товаръ. Тѣ поематъ работата на Бога, на ангелитѣ и своята, и следъ това пѣшкатъ подъ голѣмото бреме на живота.

Следователно, дойдете ли до трудности-тѣ въ живота, ще се обърнете къмъ ангелитѣ, къмъ светиитѣ съ молба да ви помогнатъ. После, ще се обърнете къмъ Бога да оправи работитѣ ви. И най-после, ще уповавате и на себе си. Тѣй щото, Богъ ще оправи обърканитѣ работи отъ миналото и отъ настоящето ви. Светиитѣ ще подобрятъ условията ви, а вие ще учите. Вие се безпокоите за децата си, не знаете, дали ще могатъ да учатъ. Това е

тѣхна работа. Вие се безпокоите за сина си, за дъщеря си, дали ще могатъ навреме да се оженятъ. — И това не е ваша работа. Това е работа на ангелигѣ. — Ама дали ще се спасятъ децата ми? — Това е работа на Бога. Отъ васъ се иска само едно: да обичате децата си. Който обича, той е здравъ човѣкъ. Да обичашъ, това значи да владѣешъ твърдата материя. Подъ думата „твърда материя“ разбираме първичната материя, която се отличава съ абсолютна устойчивостъ; тази материя не се мѣни, не се разлага — никакъвъ клинъ не може да се вмъкне въ нея. Който нѣма тази материя въ себе си, той е пѣсъчлива почва. За такъвъ човѣкъ се отнася стиха: „Домъ, съграденъ на пѣсъкъ, не може да устои“. Които не разбиратъ свойствата на разнитѣ видове материя и не могатъ да ги владѣятъ, тѣ изпадатъ въ противоречия и се залавятъ съ решаването на задачи, които не влизатъ въ кръга на тѣхната дейность. Човѣкъ трѣбва да се занимава съ ония задачи, които се отнасятъ до благого на неговата душа. Останалитѣ задачи сж предметъ на разрешаване отъ напреднали, разумни същества.

Сега, коя е най-важната мисль въ тази лекция? Коя мисль остана въ ума ви? Едно дете слушало една приказка, какъ една млада, красива мома се оженила за царския синъ. Като го запитали, какво разбрало отъ приказката, то отговорило: Разбрахъ, че е хубаво човѣкъ да се ожени за царския синъ. Ако и васъ за-

питамя, какво най-много ви хареса въ лекцията, навърно ще кажете, че хубаво е човѣкъ да се ожени за царския синъ. Наистина, най-важна мисль въ една лекция е тази, която засѣга човѣшката душа. Тази мисль не е нищо друго, освенъ царскиятъ синъ, или царската дъщеря, за която всѣки иска да се ожени. Около тази мисль се координиратъ всички останали мисли. Тази мисль трѣбва да се приложи въ живота. Който въ ума на човѣка се роди една координираща мисль, Богъ я благославя, ангелитѣ я поливатъ, възрастватъ, а човѣкъ събира плодоветѣ ѝ и ги опитва. И отъ васъ се иска приложение. Силнитѣ ученици трѣбва да прилагатъ, да видятъ плода на своитѣ мисли.

Кои ученици наричаме силни? Ще кажете, че силни ученици сж тия, които минаватъ за учени Турцитѣ казватъ, че колкото по-ученъ е човѣкъ, толкова повече страда. Не е така. Учениятъ не трѣбва да страда. Каква наука, какво знание е това, което носи страдания, съ които човѣкъ не може да се справи? Не е ученъ онзи, който много страда. Ако учениятъ страда много, това показва, че той се е натоварилъ съ работи, които не сж по силитѣ му. Истински учениятъ избира такъвъ пжтъ, по който срѣща най-малко препятствия, най-малко страдания. Една отъ задачитѣ на Школата, която следвате, е да намали до минимумъ скърбитѣ, страданията и мъжнотиитѣ на човѣка. Скърбитѣ и страданията

иматъ смисълъ, но само дотолкова, доколкото облагородяватъ човѣка. Дойдатъ ли до положение да го ожесточатъ, да го огрубятъ, тѣ губятъ своя смисълъ. Ето защо, при страданията си човѣкъ се нуждае отъ свѣтлина, да разбира, защо страда, за да не се обезсмисли живота му. Нѣма ли тази свѣтлина, и най-малкитѣ му страдания могатъ да се превърнатъ въ голѣми. Голѣмитѣ страдания не могатъ да станатъ малки, но малкитѣ всѣкога могатъ да станатъ голѣми.

Сега, представете си, че на сестритѣ дамъ задача, въ 15 минути да изплетатъ шапка, отъ памукъ или отъ вълна. Колко сестри биха се заели съ тази задача? Тази задача изисква голѣма сръчностъ. Дупкитѣ на плетката могатъ да бждатъ едри. Важно е шапката да се изплете за 15 минути. Задачата може да ви се види смѣшна, но имайте предъ видъ, че всѣка задача, колкото проста или мжчна да е на видъ, съдържа нѣщо смислено въ себе си. Въ живота си човѣкъ често се поставя на положения да действува бързо, сръчно, съсрѣдоточено. Най-малкото забавяне води следъ себе си нѣкакво нещастие, или катастрофа. За тази целъ, човѣкъ трѣбва да прави различни опити, за да бжде готовъ правилно и бързо да изпълни всички задачи, които животътъ му предлага.

Като ученици на живота, вие ще бждете поставени въ положение да ядете единъ или два пжти най-много презъ седмицата. Какво ще правите тогава? Днесъ хората ядатъ по

три пѣти на день, а при известни положения нѣкой човѣкъ ще трѣбва да яде само единъ пѣтъ презъ седмицата. За това се изисква подготовка. Има смисълъ човѣкъ да не яде много, но той трѣбва да понесе това положение съ съзнание, да не се дразни. Всѣко дразнене влошава положението. Това изпитание може да се случи единъ пѣтъ въ живота на човѣка, но той трѣбва да е готовъ да го понесе, да го използва, да придобие нѣщо отъ него. Забелязано е, че колкото храната е по-рѣдка, толкова по-много се консумира; колкото е по-гѣста, толкова по-малко се консумира. Запримѣрь, човѣкъ приема твърда храна три пѣти на день; течна — повече пѣти; въздухообразна — по 20 пѣти на минута, а свѣтлинна, т. е. етерна — непрекъснато. Който знае законитѣ за трансформиране на материята, той би могълъ да се справи съ всички положения, съ всички изпитания, които се отнасятъ било до храната, било до мислитѣ или чувствата. Това сѣ задачи за далечното бъдеще. Единъ день, когато порасне, човѣкъ ще може да се справя съ всички трудности въ живота, но днесъ, като дете, той трѣбва да благодари за всичко, което му се дава и което се прави за него. Докато е въ детинското си състояние, човѣкъ трѣбва да се учи поне да не разваля онова, което разумнитѣ същества правятъ за него и което природата на готово му дава.

Кое разваля добритѣ нѣща у човѣка? — Гнѣвътъ. Като се гнѣви, човѣкъ разрушава хубавото, доброто въ себе си, което съ години е съграждалъ. Гнѣвътъ е въ връзка съ центъра на разрушителността у човѣка, който се намира задъ горната частъ на ушитѣ. Не е лошо да се гнѣви човѣкъ, но той трѣбва да впрѣга тази енергия въ себе си на работа, да придобива нѣщо. Остави ли се на гнѣва, той ще разруши много красиви работи въ него. По отношение на гнѣва, човѣкъ трѣбва да бжде буденъ, той да го управлява и възпитава, а не гнѣвътъ него. Въ какво седи възпитанието на гнѣва? — Въ работа. Впрегни гнѣва на работа и повече не мисли. Щомъ се разгнѣвишъ, вземи трионъ да рѣжешъ дърва, или перо да пишешъ, или нѣкаква научна книга да четешъ, или най-после започни да се молишъ. Гнѣвътъ иска работа — нищо повече. Дали си духовенъ или свѣтски човѣкъ — безразлично; щомъ се разгнѣвишъ, работи! Гнѣвътъ представя общество отъ сжщества, които търсятъ работа. Тѣ сж безработни сили, които трѣбва да се впрегнатъ на работа. Тѣ казватъ: Ако искате да не рушимъ, да не разваляме готовитѣ нѣща, дайте ни работа. Сжщото се отнася и до човѣка. Веднѣжъ до-

шълъ на земята, човѣкъ трѣбва да има работа. Безъ работа животътъ съвсемъ ще се обезсмисли.

Т м.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

23. Лекция отъ Учителя, държана на
4 априлъ, 1928 г. София. — Изгрѣвъ.

Възпитание на удоветъ.

„Въренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

Размишление.

Чете се темата: „Отношение между коренитъ на растенията и краката на животнитъ“.

Чете се резюме на темата: „Служба на уравненията“.

Сега ще задамъ нѣколко въпроса, върху които да размишлявате, а именно: Кой е първиятъ процесъ, съ който животътъ е започналъ? Кой стои по-високо: който яде, или който приготвя яденето? Когато ви канятъ нѣкжде на обѣдъ, вие се приготвяте, обличате се и тръгвате въ такъвъ часъ, че да стигнете точно на време, да не ви чакатъ. Обаче, домакинята, която ви е поканила на обѣдъ, е иждивила цѣла сутринъ, за да сиотви най-хубавото, най-чистото ядене, да задоволи вкуса ви. И тъй, когато се задаватъ нѣкакви въпроси, ще последватъ най-малко две мнения. Тъй щото, и въ случая, едното мнение ще бжде на страната на домакинята, или изобщо на

страната на готвача; другото мнение ще бжде на страната на гоститѣ. Готвачътъ е добъръ психологъ. Безъ да пита гоститѣ или клиентитѣ си, какво искатъ да имъ приготви, той предварително знае вкуса имъ и ще сготви тъкмо това, което тѣ обичатъ. Какъ е разбралъ вкуса на своитѣ гости? Въ дадения случай вие имате една задача съ три неизвестни: гостътъ, когото означаваме съ X , готвачътъ — съ Y , а резултатътъ — съ Z . Който е решавалъ уравнения съ три неизвестни, той може да реши и тази задача.

Буквитѣ X , Y , Z , както и всички останали букви отъ азбуката, представятъ известни символи. Тѣй щото, буквата X , съ която си служи съвременната математика, не е произволенъ знакъ. Този знакъ изразява законъ на противоречие. Действително, като се вгледате въ живота, виждате, че той започва съ противоречия. Какво по-голѣмо противоречие можете да си представите отъ това, да срещнете единъ ангелъ, изпратенъ на земята да решава въпроситѣ на живота като човѣкъ, облѣченъ въ проста, човѣшка форма. Докато е билъ на небето като ангелъ, той билъ свободенъ да посещава различнитѣ планети и, съ своята голѣма интелигентность, да решава сложни задачи. Дошълъ на земята, въ гжстата материя, облѣченъ въ плътъ, той веднага се вижда ограниченъ, лишенъ отъ богатитѣ условия на живота. Той мисли, какво да прави при тѣзи ограничения, какъ да реши задачата

си. Само висшитѣ сѣщества могатъ да се намѣрятъ въ противоречията на знака зс. Дветѣ части на буквата зс представятъ единъ и сѣщъ белегъ — буквата С, която е дала грѣбъ една на друга. Често и хората си даватъ грѣбъ едни на други. Слушате да се оплаква нѣкой: Моятъ приятелъ ми даде грѣбъ. — Какво лошо има въ това? Когато нѣколко души се намѣрятъ зимно време въ гора, тѣ иматъ желание да се доближатъ съ гърбоветѣ си единъ до другъ и да се топлятъ. Какво лошо има въ това? Като се доближатъ съ гърбоветѣ си, тѣ ще бждатъ запазени отъ вѣтъра и отъ студа. Кжде е противоречието сега? Обаче, ако отидете при своя приятелъ и пожелаете да ви услужи нѣщо, а той ви даде грѣбъ, това е противоречие за васъ. Разумниятъ лесно ще се справи и съ това противоречие. Между двата полукръга на буквата зс, той ще тури права линия и ще образува буквата Ж — животътъ. Наистина, животътъ примирява противоречията.

Следователно, който разбира законитѣ на живота, той ще напише буквата Ж по таквъ начинъ, че въ нея ще преобладаватъ паралелнитѣ линии. Паралелнитѣ, успореднитѣ линии показватъ разумностъ. Само разумниятъ човѣкъ може да се справи съ противоречията на живота. Буквата У въ бѣларски езикъ, съ която започва думата умъ, показва, че човѣкъ не се е справилъ още съ противоречията, вследствие на което главата му е обърната

надолу. Единъ день, когато разреши противоречията въ живота си, човѣкъ ще обърне буквата У така, че главата ще бѣде нагоре: λ. Този знакъ е египетски. Съ него египтянитѣ сж изобразявали човѣка въ движение и въ процесъ на мислене. Изобщо, всѣка буква, всѣки знакъ представя известно съчетание на разумни сили, които трѣбва правилно да се използватъ.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате буквитѣ, като методи за самовъзпитание. Човѣкъ не може да се самовъзпита изведнѣжъ. Той трѣбва да спре вниманието си върху най-силната си добродетель и около нея да централизира всички останали. Сжщото нѣщо ще прави, когато изучава различнитѣ букви. Той ще ги изучава една по една и наученото ще прилага въ живота си. Запримѣръ, буквата З означава законъ за размножаване. Като изучава този законъ, човѣкъ трѣбва да се вглежда въ себе си, да знае, какъ и до каква степенъ да размножава своитѣ желания. Не е въпросъ човѣкъ само да умножава желанията си. Желанията се нуждаятъ отъ храна. Когато човѣкъ роди повече желания, отколкото може да храни, явява се икономическа криза. Като знае това, човѣкъ трѣбва да ражда толкова желания само, колкото може да изхрани. Всѣки самъ трѣбва да отхранва желанията си. Той нѣма право да ги продава, както прави съ кокошитѣ яйца. Когато кокошката снесе повече яйца, отколкото може да измѣти, из-

лишнитѣ яйца се продаватъ. Обаче, на човѣка не е позволено да продава яйцата си. Следователно, човѣкъ трѣбва да има само едно основно желание, което да му бжде потикъ въ живота. Около това желание могатъ да се централизиратъ и други желания, които взаимно да си помагатъ.

Представете си, че ви дамъ темата : „Най-естественитъ методъ за самовъзпитание на човѣка“. Какво бихте писали? Споредъ мене, за да се самовъзпита, човѣкъ трѣбва да започне отъ своитѣ петъ сѣтива—отъ осезание, обоняние, вкусъ, слухъ и зрение, или обратно — отъ зрение, слухъ, вкусъ, обоняние и осезание. Сжщевременно, той може да прави различни пермутации. Изобщо, докато човѣкъ не разбере вътрешния смисълъ на сѣтивата си, той не може да ги възпита. Ако нѣкой започне съ възпитанието на осезанието си, той трѣбва да бжде внимателенъ къмъ всичко онова, което пипа. Той не трѣбва да пипа нито много студени, нито мноо горещи тѣла. Ако пипате много горещи тѣла, ще се изгорите и ще извадите криви заключения. Дойдете ли до огъня, ще застанете на такова разстояние отъ него, че да изпитате приятностъ, а не страхъ. Значи, отъ огъня ще бждете нито много далечъ, нито много близо. Ако сте много далечъ, ще измръзнете; ако сте много близо, ще изгорите. Дойдете ли до твърдитѣ или до течнитѣ, до мекитѣ тѣла, ще пазите сжщото правило: пипайте нито мно-

го твърди, нито много меки или течни тѣла. Пипайте такива тѣла, които да оставятъ въ съзнанието ви приятни впечатления. Тѣй щото, каквото тѣло и да изследвате, поставете го на такова разстояние отъ себе си, че то да произведе въ съзнанието ви приятностъ, а не ужасъ, страхъ или отвращение.

При развиване и възпитание на осезанието си, човѣкъ си служи най-много съ прѣститѣ, затова той трѣбва да развива тѣхната чувствителностъ. Колкото повече се увеличава чувствителността на прѣститѣ, толкова по-внимателенъ трѣбва да бѣде човѣкъ къмъ тѣхъ, да ги пази. Тѣ му служатъ като инструменти, съ които работи. Ако отидете при нѣкой опитенъ френологъ, той може съ осезанието си напълно да узнае вашия характеръ. Той може да завърже очитѣ си съ кърпа и съ пипане само да опише и характера, и цѣлото ви тѣло, съ най-голѣми подробности. Чувствителнитѣ мѣста на прѣститѣ се наричатъ папили. Съ папилитѣ на ржцетѣ си, човѣкъ може да опише своя характеръ и способности така, както ги описва и на другитѣ. Който не е развилъ чувствителността на прѣститѣ си, той пипа главата си отпредъ, отзадъ, безъ да си дава отчетъ, какво Богъ е вложилъ въ нея. Който има тази чувствителностъ, шомъ пипне главата си, той усѣща вече, какви сили се отдѣлятъ отъ различнитѣ центрове и може да чете по нея, като по книга. Като пипа главата си,

човѣкъ трѣбва да знае, кжде да пипа и какъ да пипа.

Преди нѣколко дня дойде при мене една майка съ своето малко момиченце. Майката разправяше за детето си, оплакваше се, че било нѣщо неразположено, не знае, какъ да му помогне. Въ това време момиченцето седѣше гърбомъ къмъ мене. Погледнахъ къмъ детето, виждамъ, че отзадъ на главата му стърчи единъ косъмъ. Приближихъ къмъ него и леко, безъ да ме усѣти, дръпнахъ косъмчето. Следъ малко детето се обърна къмъ мене, но вече весело, разположено и започна да скача, да играе въ стаята. Цѣлиятъ день то бѣше весело, игриво. Коя е причината за смѣната на състоянието му? Съ дръпването на косъма, въ детето се отвори врата, презъ която нахлу известенъ родъ природна енергия. Тъкмо тази сила липсваше на детето. Щомъ прие тази енергия отъ природата, детето се развесели. Не е достатъчно само да се дръпне единъ косъмъ отъ главата на човѣка, но точно трѣбва да се знае, кой косъмъ да се дръпне и какъ да се дръпне. Наука е това! Човѣкъ трѣбва да знае, какъ да се пипа, кжде да се пипа и по кое време.

И тъй, като работите върху развиването на своята чувствителность, пазете се отъ рѣзки промѣни. Не пипайте нито много студени предмети, нито много горещи. Пипането, осезанието е сѣтливо, което човѣкъ прилага не само по отношение на физическия свѣтъ, но и

по отношение на астралния свѣтъ. Запримѣрь това, което хората наричатъ влюбване, не е нищо друго, освенъ пипане въ астралния свѣтъ. Нѣкой пипне ржката на нѣкоя мома, и веднага изпита приятно чувство на мекота. Следъ това този човѣкъ казва, че се е влюбилъ въ момата. — Защъ ? — Защото била млада, красива. Обаче, и слѣпиятъ може да се влюби въ сжщата мома. Видѣлъ ли е той нейната красота и младостъ ? Съ очитѣ си той не е видѣлъ нито младостта, нито красотата ѝ, но съ пипането на ржката, и лицето ѝ оживява предъ него. Този човѣкъ се е влюбилъ и казва, че безъ нея животътъ му нѣма никакъвъ смисълъ. Когато пипнете лѣвата ржка на човѣка, вие познавате едно негово състояние; когато пипнете дѣсната му ржка, познавате друго негово състояние. За да имате пълна представа за човѣка, вие трѣбва да пипнете и дветѣ му ржце.

Следователно, първиятъ начинъ за познаване на любовта е пипането. Следъ това вие ще познаете любовта чрезъ вкуса, ще я опитате, дали е сладка или горчива; после ще я опитате чрезъ обонянието, доколко е благоуханна. Най-после ще я познаете чрезъ слуха и зрението си. Чрезъ слуха си ще опитате, какъвъ е езикътъ ѝ, какъ говори. Чрезъ зрението си ще познаете красотата и обходата на любовта: ще видите, каква е косата на любовта, дали е черна, руса или бѣла. Любовта никога не носи бѣла коса на главата си. Тя може да има свѣтла коса, но никога бѣла.

Така позната любовта, чрез петтѣ сътивя, това е външно познаване само, но не и вътрешно. Това е астрално, бързо познаване на любовта. Който бързо познава любовта, той бързо свършва съ нея; който бързо говори, той бързо върши работитѣ. Законътъ е такъвъ. Както започва човѣкъ, така свършва. Мнозина искать въ скоро време да научатъ много работи. Тѣ бързо научаватъ много нѣща, но въ скоро време ги изгубватъ. Обаче, нѣкои хора обичать бавнитѣ, но сигурни нѣща. Тѣ пипатъ бавно, учатъ бавно, но основно. Каквото научатъ, каквото разбератъ, дълго време го носятъ съ себе си. Да не бърза човѣкъ, това не значи да бжде нехаенъ. Човѣкъ трѣбва да работи спокойно, равномерно, но съ постоянство, да развива всички скрити сили въ себе си. Какво правятъ съвременнитѣ хора? Като дойдатъ до известна възраст, тѣ започватъ да се оплакватъ, че сж остарѣли, че страдатъ отъ ревматизъмъ, отъ главоболие, отъ стомашно разстройство, че не могатъ вече да учатъ, не могатъ да помнятъ и т. н. Тѣ трѣбва да знаятъ, че сега, именно, иматъ условия да работятъ върху себе си. Чрезъ тѣзи болести, тѣ иматъ възможность да търсятъ единъ, втори, трети методи за лѣкуване. Тѣ иматъ възможность да се свържатъ съ разумнитѣ сили въ природата и да се ползватъ отъ тѣхъ правилно. Само по този начинъ тѣ могатъ да растатъ и да се развиватъ. Докато човѣкъ самъ не намери методи за своето лѣкуване, за своето

развитие, той не може да разчита на чужда помощ. Щомъ самъ си помогне, и другитѣ ще му помогнатъ.

И тъй, хиксътъ е първото противоречие въ живота. Ще кажете, че освенъ страдания, нищо друго не знаете въ живота си. Ако наистина сте страдали много, вие сте учени хора. Ученитъ хора страдатъ най-много. Като четете живота на великитѣ хора, виждате, че тѣ сж минали презъ голѣми страдания. Ако речете да опишете страданията на обикновенния човѣкъ, или на нѣкое животно или растение, това описание нѣма да ви интересува много. Но ако опишете живота на нѣкой царъ, на нѣкой великъ човѣкъ, билъ той ученъ, или светия, това описание ще ви интересува силно. — Защо? — Защото животътъ на великитѣ, на силнитѣ хора е богатъ съ страдания и опитности.

И тъй, всички трѣбва да работите върху самовъзпитанието си. Възпитавайте удоветѣ на тѣлото си, възпитавайте своитѣ мисли и чувства. Дойдете ли до сътивата си, и тѣхъ трѣбва да възпитавате. Ако съзнателно не се самовъзпитавате, вие ще дойдете до положение, щото удоветѣ ви да ви управляватъ. Ще се събудите една сутринъ и ще видите, че краката ви не вървятъ. Защо не вървятъ? — Защото сж на особено мнение. Тѣ казватъ: Ние ще туримъ спирачка на господаря си, ще го заставимъ да не се движи; нека спре на едно мѣсто, да знае, че спрѣмо насъ не е постж-

пвалъ както трѣбва. Господарѣтъ може да се сърди, колкото иска, но ние не обръщаме внимание. Ето защо човѣкъ трѣбва да бѣде буденъ, да възпитава краката си така, че тѣ винаги да изпълняватъ неговитѣ желанія, и той — тѣхнитѣ. Дето има любовъ и съгласие, тамъ работитѣ вървятъ добре. — Трѣбва ли да зачитаме удоветѣ си? — Ако искате удоветѣ да ви слушатъ и да изпълняватъ вашата воля, вие трѣбва да ги слушате и зачитате. Истински педагогъ е онзи, който цени и зачита своитѣ удове, своитѣ мисли и чувства. Ако цени и зачита своитѣ удове, той ще зачита удоветѣ и на другитѣ хора.

Щомъ се научите да цените и зачитате удоветѣ си, трѣбва да започнете съ изучаване на тѣхния произходъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да знае, отде сж дошли краката, ржцетѣ, очитѣ, ушитѣ, езикътъ му и съ каква задача е натоваренъ всѣки удъ. Богъ е създалъ удоветѣ на човѣка, и всѣки удъ е предназначенъ за развиване на известна добродетель. Ако не знаете това, вие ще погледнете къмъ ржката си и ще кажете: Ржка е това. Външно виждате една ржка, но тя е удъ, който изпълнява служба и на физическия, и въ астралния, и въ умствения, и въ Божественния свѣтъ. Ако влѣзете въ невидимия свѣтъ съ хилава ржка, веднага ще познаятъ, че не сте я хранили добре, не сте се грижили за нея, както трѣбва. Ще възразите, че сте мазали ржцетѣ си съ различни помади, или сте

ги мили често съ сапунъ и вода. — Не, грижитъ за ржцетъ не се заключаватъ въ външното мазане, нито въ честото миене съ сапунъ и вода. Ценно нѣщо е човѣшката ржка. Чрезъ нея човѣкъ изявява волевитъ сили въ себе си. Чрезъ нея той възприема промѣнитъ, които ставатъ въ природата. Ржката е радио, съ което човѣкъ може да възприема всички промѣни, станали въ атмосферата. Достатъчно е той да постави ржката си срещу слънцето и да затвори очитъ си, за да познае, какво ще бжде времето презъ деня: дъждъ ли ще вали, вѣтъръ ли ще има и т. н.. Човѣшката ржка е антена, чрезъ която се приематъ и предаватъ природни енергии.

Представете си, че на нѣкого отъ васъ предстои едно голѣмо пжтешествие. Какво трѣбва да направи? Той трѣбва да постъпи като праведния човѣкъ: да вдигне ржцетъ си нагоре, да концентрира мисълта си къмъ Бога и да се помоли, да му се даде възможность да разбере, добро или лошо ще бжде времето, и въ зависимостъ отъ това да пжтува, или да отложи пжтуването си. Ако нѣкой иска да отиде на гости нѣкжде, сжщо така трѣбва да дигне ржцетъ си нагоре и да запита, трѣбва ли да отиде, или не, каква работа му предстои да свърши и т. н. Едно е необходимо за човѣка: да развива чувствителността на прѣститъ си така, че да може чрезъ тѣхъ да възприема и най-нѣжнитъ, най-деликатнитъ вибрации. Чрезъ ржката си човѣкъ може да

решава сериозни социални и духовни въпроси.

Това сж упражнения, които можете да правите въ свободното си време. Човѣкъ трѣбва да работи върху себе си, да развива чувствителността на своитѣ прѣсти, на ржцетѣ си, изобщо. Нѣкои хора работятъ толкова много, че ржцетѣ имъ огрубяватъ, хващатъ мазоли. Други пъкъ почти никакъ не работятъ, вследствие на което ржцетѣ имъ сж много меки. И едното, и другото положение сж крайности въ живота. Природата не позволява никакво насилие, но сжщевременно тя не позволява и никакво излежаване. Колко трѣбва да работи човѣкъ? Чиновниците и работниците работятъ по осемъ часа на день. Това не е законъ на природата. Майката работи по цѣли дни. И това не е законъ на природата. Природнитѣ закони сж еднакви за всички хора. Ще кажете, че и птичката работи по цѣли дни. Дето има пресилень трудъ, това показва, че условията на живота, а не на природата, сж неблагоприятни. Природата е предвидила храна за всички живи сжщества, но хората не сж я разпредѣлили правилно помежду си. Понеже птичката нѣма ржце, съ които да работи, въ търсене на храната си, тя си служи съ очитѣ. Тази е причината, дето зрението на птицитѣ е силно развито. Цѣль день тѣ напрѣгатъ очитѣ си да търсятъ храна. Птицитѣ сж започнали главно съ развитието на очитѣ си. И човѣкъ трѣбва да работи за развиването, за възпитанието на очитѣ си, на зрението си. Какъ трѣбва да въз-

питава човѣкъ зрението си? За да възпитава правилно зрението си, човѣкъ трѣбва по възможностъ да избѣгва лоши, грозни сцени, картини, или образи въ живота си. Той трѣбва да гледа само красиви, правилни нѣща въ живота. Дойде ли до нѣщо отрицателно, било чувство, било мисълъ, било нѣкаква постѣпка, свои или чужди, човѣкъ трѣбва да затваря вътрешно очитѣ си, да не ги приема въ себе си, да не задържа такива образи въ съзнанието си. Нѣкоя майка се безпокои за децата си, да не се разболѣятъ, да не умратъ и съ това разваля зрението си. По този начинъ тя създава лоши образи, които се отпечатватъ въ съзнанието ѝ.

Що е смъртта? Смъртта може да се представи въ два образа: излизане отъ затвора и влизане въ затвора. Животътъ на човѣка не е нищо друго, освенъ затваряне на духа въ материята. Ако човѣкъ е живѣлъ правилно на земята, ще дойде день, когато ще отворятъ вратата на този затворъ и ще го пуснатъ на свобода. Това наричатъ хората смъртъ, но за умрѣлия това е освобождаване. Има случаи, когато нѣкой човѣкъ, следъ като е живѣлъ на земята въ затворъ — въ затвора на плътта, пакъ умира, т. е. влиза въ затвора на смъртта. Този човѣкъ не се освобождава, но още повече се затваря. Той плаче, и близкитѣ му плачатъ; тѣ казватъ за него, че го затворили въ черната земя. Тѣй щото, ако за даденъ човѣкъ смъртта отваря вратата на за-

творя, това е освобождаване. Ако смъртта води човѣка отъ единъ затворъ въ другъ, това е истинска смъртъ, истинско заробване на човѣшката душа.

И тъй, искате ли да работите за възпитанието на зрението си, дръжте въ ума си такива мисли, които създаватъ положителни образи. Избѣгвайте всичко отрицателно. Отрицателнитѣ форми привличатъ съответни сили. Съ каквито форми и образи се занимава човѣшкиятъ умъ, такъвъ става и самиятъ човѣкъ. Псалмопѣвецътъ казва: „На ранина ще Те потърся, Господи“. Какъ става търсенето? — Съ очи. Когато човѣкъ търси нѣщо, той си служи съ очитѣ. Затова е казано въ Писанието: „Потърсете ме въ день скърбенъ“. Това значи: Обърнете погледа, мислитѣ и чувствата си къмъ Господа, да се освободите отъ злото, отъ отрицателното въ живота. Който е възпиталъ очитѣ си, ржцетѣ си, той може да се нарече истински възпитанъ, истински мораленъ човѣкъ. Каквото и да види, той нѣма да се съблазни, нѣма да се разколебае, нѣма да се натъкне на противоречия. Както и да бутнатъ ржката му, той нѣма да трепне. Това значи човѣкъ съ устойчивъ характеръ, съ мораленъ устой въ себе си. Това значи човѣкъ съ будно съзнание.

Като ученици, вие трѣбва да работите съзнателно върху себе си, да прилагате правилата и методитѣ, които ви се даватъ въ Школата. Вашето бждеще зависи отъ работата

ви. „Каквото посѣте, това ще поженете“ — казва българската поговорка. Религиознитѣ наричатъ това „законъ за възмездие“. Индуситѣ го наричатъ „законъ на кармата“. Ученитѣ го наричатъ „законъ за наследствеността“. Какво име ще се даде на този законъ, това не е важно. Важно е, че хората сж се наплашили отъ живота и не искатъ да живѣятъ. Като чуватъ, че има прераждане, още повече се плашатъ. Отъ кое прераждане се плашатъ? Има два вида прераждане: естествено, когато духътъ се преражда, преминава въ все по-високо състояние на съзнанието, и изкуствено, когато духътъ минава отъ една форма въ друга, за да изплаща дълговетѣ си. Свободниятъ човѣшки духъ седи надъ условията: надъ закона за кармата, надъ закона за наследствеността, надъ закона за прераждането. Той е господаръ на всички условия.

Единъ знаменитъ физиогномистъ и френологъ се явилъ при Сократа съ цель да му посочи нѣкои характерни чърти. Като го разглеждалъ внимателно, той му посочилъ редъ слабости. Сократъ му отговорилъ: Правъ си, всичко това бѣше, но сега съмъ другъ. Всички слабости, които имахъ, днесъ сж превъзможнати. Съ силата на волята, съ работа и постоянство преодолѣхъ всичко. За да се справя и съ последната си слабостъ, оженихъ се за една груба жена, която да ми бжде професорка, да тури ума ми на мѣстото му, да не се водя по чужди умове, по ума на женитѣ,

но по своя умъ. Наистина, една жена може да изкара ума на човѣка отъ мѣстото му, но може и да го намѣсти. Отъ жената зависи, но и отъ мъжа зависи. На глупавия мъжъ тя може да измѣсти ума отъ мѣстото му, но на умния тя намѣства ума. Като ученици, вие трѣбва да бъдете внимателни, да се пазите отъ външни примамки. Срѣщате една красива жена, съ червисани устни и страни, съ направени вежди, разкошно облѣчена. Тя ви погледне, усмихне се, и вие се влюбвате въ нея, мислите, че като нея нѣма друга въ свѣта. Запознавате се, разговаряте съ нея. Тя ви нарича ангелъ, божество. казва, че не може да живѣе безъ васъ. Щомъ се ожените, отношенията ви се измѣнятъ. Тя ви нарича простака, невежа, грубиянъ и т. н. Вие се чудите, какво е станало съ нея, че толкова се е измѣнила. — Не, тази жена ни най-малко не се е измѣнила. Това сж методи на „астралната жена“, съ които природата си служи. За да даде добъръ урокъ на нѣкой човѣкъ, астралната жена влиза въ нѣкоя женска форма и започва уроците си. Докато го привлѣче къмъ себе си, докато му тури углавникъ, тя е мека, внимателна; щомъ тури углавникъ на врата му, тя взима камшика си и отваря друга страница отъ своята книга.

Съвременнитѣ хора страдатъ повече отъ жени, отколкото отъ мъже. Днесъ навсѣкжде срѣщате само жени, мъже нѣма оше. Днесъ женитѣ оправятъ свѣта, но все неоправенъ остава. Подъ думата „жена“ въ широкъ смисълъ

взета, разбирамъ неразумния принципъ въ свѣта. Подъ думата „мжжъ“ разбирамъ разумния, Божествения принципъ въ свѣта. Следователно, днесъ свѣтътъ се управлява отъ неразумния принципъ, безразлично въ каква форма се проявява той, въ жена или въ мжжъ. Ще дойде разумниятъ, Божествениятъ принципъ, мжжтъ, който ще оправи свѣта. Ще дойде положителната, Божествената наука въ свѣта, която ще оправи забърканитѣ работи. Досега хората сж се ръководили отъ чувствування и настроения. Чувствуваннята, настроенията, това сж проявитѣ на тѣй наречената „астрална жена“. Тя казва, че ще прави, каквото иска: яде ѝ се, ще яде; спи ѝ се, ще спи; разхожда ѝ се, ще се разхожда; не иска да се моли, нѣма да се моли. Каквото ѝ се поревне, това ще прави, а дали е разумно, дали е на мѣсто това нѣщо, тя не иска да знае. Така правятъ и животнитѣ, само че животнитѣ не разсжждаватъ. Обаче, това не е никаква философия, никаква наука. Ще накарате нѣкого да учи, и той веднага ще възрази, че не е разположенъ да учи. Защо ще учи? Професоръ нѣма да става, владика нѣма да става. Той веднага ще ви донесе редъ доводи, защо не трѣбва да учи.

Това сж методи на „астралната жена“, която на обикновенъ езикъ бихъ нарекълъ „благородна дама“ или „английска леди“. Тя забавлява и мжжетѣ, и женитѣ. Като влѣзе въ нѣкоя мома, тя започва да я въздига, да ѝ казва, че подобна на нея нѣма, затова трѣбва да се обли-

ча хубаво, да се хареса на нѣкой богатъ, красивъ момъкъ. Когато момата намѣри такъвъ момъкъ и се ожени за него, благородната леди обръща политиката си. Тя започва да се проявява чрезъ мъжа и го настройва срещу жена му. Той се отнася съ нея грубо, жестоко и постепенно отношенията имъ се развалятъ. На друга страна благородната леди ще срещне нѣкой мъжъ и ще започне да му разправя, че толкова благороденъ, уменъ мъжъ не е срѣщала досега. Той трѣбва да се ожени за нѣкоя знатна, благородна мома, да се повдигне още повече. Следъ това виждате, че този момъкъ напуща работата си и започва да търси богата мома, отъ знатенъ родъ. Такива и редъ още илюзии и заблуждения създава благородната леди на моми и момци, на учени и прости, на професори, на владици, на държавници, докато имъ тури юлара. Щомъ имъ тури юлара, тя ги остава сами да се учатъ. Хората трѣбва да ѝ благодарятъ, че тя е проявила голѣмо търпение и усърдие да ги учи и възпитава. Днесъ хората сж уморени вече, не могатъ да следватъ пѣтя и школата на благородната леди. Тѣ търсятъ другъ животъ, по-носенъ, по-красивъ отъ този, който досега сж водили. Тѣ искатъ чистъ животъ, който да почива на здрава, положителна основа.

Първото правило за влизане въ новия животъ — животъ на чистота и любовъ, е възстановяване връзката на човѣка съ Първата Причина. Тази връзка трѣбва да бжде точно

опредѣлена, ни по дълга, ни по-къса, отколкото трѣбва. Всѣка сутринъ дигайте ржцетѣ си нагоре и мислено правете връзка съ Първата Причина, съ всички благородни и възвишени същества. По този начинъ ще имате възможность да придобиете онѣзи условия, които сж необходими за развиване на вашитѣ дарби и способности, на вашитѣ чувства. Безъ тази вътрешна връзка вие нищо не можете да постигнете. Тази връзка създава богати, разнообразни условия за развиване на човѣшкитѣ дарби и способности. Всѣка дарба, всѣка способность, всѣко чувство у човѣка изискватъ специфична храна. Нѣма ли специфична, съответна за тѣхъ храна, тѣ умиратъ отъ гладъ. Нѣкой човѣкъ е лишилъ религиознитѣ си чувства отъ храна, вследствие на което тѣ умиратъ; другъ е лишилъ съвѣстѣта си отъ храна, вследствие на което съвѣстѣта му умира; трети е лишилъ разсъдъкътъ си отъ храна, вследствие на което не може да разсъждава, но прави наблюдения само, събира факти и съ това се повече товари, отколкото придобива нѣщо съществено. Като знае това нѣщо, разумниятъ човѣкъ трѣбва всѣки моментъ да бжде въ връзка съ Първото Начало на живота, оттамъ да черпи сокове за подържане живота на своитѣ дарби, способности и чувства. Този е първиятъ методъ за самовъзпитание на човѣка.

Като ви говоря така, това не значи, че вашитѣ усилия не сж допринесли нищо. Ка-

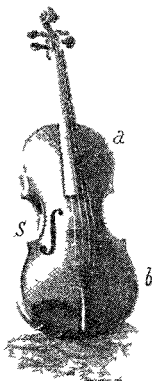
квито и колкото усилия сте правили досега, тѣ сж дали нѣщо. Вие сте дошли до едно мѣсто, и оттамъ трѣбва да поемете. Каквото сте научили отъ благородната леди, трѣбва да го приложите въ живота си, да го използвате. Време е вече да се простите съ нея и да започнете сами да работите. Какво прави майката съ своето малко дете? Докато е малко още, тя го милва, гали, кѣпе, облича и съблича, храни. Щомъ стане на 7—8 години, тя го праща на училище, при по-строгъ възпитателъ и, ако не слуша, прѣчицата играе по гърба му. Следователно, откажете се вече отъ благородната леди. Благодарете ѝ за всичко, което ви е научила и кажете ѝ, че можете сами да учите. Вие сте ученикъ въ първо отдѣление на Великата Школа — другъ е вашиятъ Учителъ. Него ще слушате и на Него ще се подчинявате. Че сте минали и ще минавате презъ страдания, това да не ви плаши. Красивото, великото се постига по пѣтя на страданията. Като знаете това, вие ще осмислите страданията си и ще ги използвате. Ако страданията не се използватъ разумно, тѣ губятъ своя дълбокъ смисълъ.

Коя е основната мисълъ на тази лекция? За да намѣрите основната мисълъ на лекцията, вие трѣбва да бждете толкова концентрирани, толкова съсредоточени, че нищо друго да не ви интересува. Какво значи концентрирана мисълъ? Едного осждили на смъртъ. Следъ голѣми молби отъ негова страна да

пощадятъ живота му, сждътъ издалъ следното решение: този човѣкъ ще бжде помилванъ, ако може да обиколи града съ гърне млѣко на главата си, догоре пълно, безъ да разлѣе капка отъ млѣкото. Какво се иска отъ този човѣкъ? — Пълно концентриране. Той трѣбва да мине презъ града и да не види, да не чуе нищо. Мисълта му трѣбва да бжде съсредоточена изключително къмъ гърнето съ млѣкото върху главата му. Най-малкото отклоняване отъ тази мисль ще коштува живота му. Това значи концентрирана мисль. Така трѣбва да бжде концентрирана мисълта на всѣки, който изучава Божествената наука. Така трѣбва да бжде концентрирана мисълта на ученика. Той трѣбва да мисли само за гърнето съ млѣкото, защото отъ него зависи живота му.

У п р а ж н е н и е. Въ продължение на три седмици работете съзнателно върху възпитанието на осезанието и на зрението си, като пипате само такива тѣла и предмети, които помагатъ за развиване на чувствителността ви. Съ очитѣ си пѣкъ възприемайте само красиви образи и впечатления. Сжщевременно, всѣка сутринъ дигайте рѣцетѣ си нагоре, съ мисълта, че се свързвате съ Първата Причина, съ възвишенитѣ и благородни сжщества. Тѣзи упражнения ще развиятъ чувствителността ви, ще развиятъ и вашето въображение.

Ученикътъ трѣбва да развива своята чувствителность, своето въображение. Ако разгледате цигулката, съ която днесъ хората си служатъ, ще видите, че и отъ нея се изисква чувствителность и въображение. Цигулката е образувана отъ две чела, а и *b*, свързани съ знака на вѣчността — *s*. Въображението въ цигулката е силно развито. Отъ дветѣ страни на магаренцето сж двата отдушника — *s*, съ формата на знака на безконечността или вѣчността. Цигулката има четири струни, които изразяватъ човѣшкитѣ ржце и крака. Струнитѣ соль и ре представятъ краката, а ла и ми — ржцетѣ. Въ срѣдата цигулката е по-тѣсна, а горната и долната част сж по-широки. Тѣзи две части на цигулката представятъ два принципа, свързани помежду си посрѣдствомъ тѣсната частъ. Горната частъ представя Божествения свѣтъ, а долната — човѣшкиятъ. Звуковетѣ, които цигулката издава, представятъ нейната мисль. По срѣдата на цигулката, отъ главата до долната ѝ



часть, е прекарана една математическа линия. Когато звукътъ минава по кривитѣ линии на цигулката, той излиза презъ отдушниците и се докосва, т. е. отразява въ математическата линия. Тогава имаме правиленъ тонъ. Сжщото може да се каже и за човѣшката душа. Когато човѣшката душа влѣзе въ мозъка на човѣка, тя може, чрезъ ржцетѣ и краката му, да изкарва правилни, хармонични тонове. Както хората държатъ отговоренъ ума за всичко, което човѣкъ прави, така и магаренцето въ цигулката носи отговорностъ за сполучливото или несполучливо свирене.

Сега, като правимъ аналогия между цигулката и човѣка, тази аналогия не е абсолютна. Важно е, обаче, да се замислите върху нѣщата, да видите, че всичко, което човѣкъ е създалъ, не е произволно. То е резултатъ на нѣкакво копиране. Човѣкъ копира нѣщата отъ природата. Запримѣръ, формата на цигулката, дадена отъ преди триста години насамъ, и досега още е запазена една и сжща. Тя не е измѣнена въ нищо. Значи, формата на цигулката е взета отъ природата, не е произволна. Когато Мойсей слѣзе отъ Синайската планина, той започна да строи Скинията точно по формата на тази, която му се представи на планината. Щомъ е така, човѣкъ трѣбва да пресъздаде своето тѣло точно по образа на първообраза, на това, което Богъ първоначално е създалъ. Въ това отношение и на васъ

предстои велика задача — да пресъздадете своето тѣло, да го извадете като майстори—творци. Които сж способни, тѣ лесно ще постигнатъ това. Които сж слаби, тѣ трѣбва да се упражняватъ, силни да станатъ. Като се упражняватъ, слабитѣ ставатъ даровити и добри.

Мнозина казватъ, че сж сиромаси, че безъ пари нищо не могатъ да направятъ. Споредъ мене, нѣма сиромаси хора на земята. Всички хора сж голѣми капиталисти, но не знаятъ, кжде и какъ да приложатъ капиталитѣ си. Тѣ иматъ много планове, но не знаятъ, кжде и какъ да ги приложатъ. Тѣ седатъ и чакатъ да стане нѣкакво чудо, да се наредятъ работитѣ имъ. Наистина, виждате, че нѣкой младъ човѣкъ е свършилъ университетъ или музикална академия и чака да го назначатъ учителъ въ нѣкоя първокласна гимназия, или музикантъ въ нѣкоя опера. Десетина души могатъ да заематъ първитѣ мѣста, но какво ще правятъ останалитѣ? Казвате, че човѣкъ трѣбва да бжде ученъ, за да си пробие пжтъ. Добре е човѣкъ да бжде ученъ, но какво ще прави онзи, който не е ученъ? Добре е човѣкъ да бжде търговецъ, да изкарва лесно прехраната си, но какво ще прави онзи, който не може да стане търговецъ? Всички хора не могатъ да бждатъ учени; всички хора не могатъ да бждатъ търговци или земедѣлци; всички хора не могатъ да бждатъ господари.

Щомъ има господари, ще има и слуги. За всѣки човѣкъ е опредѣлено, какъвъ трѣбва да бжде. Сжщо така е опредѣлено, какъвъ брой хора трѣбва да бждатъ учени, какъвъ брой — търговци, земеделци, господари, слуги и т. н.

И тъй, работете съзнателно върху себе си, да създадете своето бждеще. Отъ човѣка зависи да изправи своя животъ, да създаде добри условия за себе си. Четете историята на Робинзонъ Крузо, да видите, какво може човѣкъ да направи. Четете живота на Иосифа, на Мойсея, на Христа, да видите, какви сили и възможности се криятъ въ човѣшкия духъ. Мойсей прекара 40 г. въ пустинята, за да изправи една своя погрѣшка. Иосифъ прекара две години въ затворъ, за да развие известни дарби. Животътъ на великитѣ, на силнитѣ хора въ свѣта е пжтъ, презъ който човѣшката душа, човѣшкиятъ духъ трѣбва да мине, за да се развие и укрепи. Нѣкои отлагатъ работитѣ си на земята и казватъ: Като отидемъ на онзи свѣтъ, тогава ще работимъ.— Не, тѣзи хора нѣма да работятъ и на онзи свѣтъ. — Защо? — Защото, който може да работи на земята, той ще работи и на онзи свѣтъ. И на онзи свѣтъ се даватъ служби, за които човѣкъ трѣбва да бжде готовъ да ги изпълни.

Задръжете въ ума си следната мисль: всички разумни желания на човѣка сж постижими. — Какъ? — Като намѣри правилни методи за тѣхното постижение. Всичко разумно е постижимо за човѣка, но затова се иска

работа, приложение. Колкото знания и да има човѣкъ, той трѣбва да ги пусне въ движение, както изворитѣ текатъ въ природата. Природата не търпи чешми съ кранове, които се отварятъ и затварятъ. Нейнитѣ извори нѣматъ кранове. Тѣ текатъ непрекъснато. Колкото малко да е вашето знание, щомъ нѣкой иска да му кажете нѣщо, вие трѣбва да бъдете готови да му предадете частъ отъ знанието си, но така, че той да остане свободенъ. Нѣкой предава знанието си на даденъ човѣкъ, но същевременно иска да го обърне къмъ Бога, да го направи членъ на дадено братство. — Не, свържи човѣка съ Бога и остави го свободно да мисли, да чувствува, както той разбира. Дойде ли нѣкой при васъ съ молба да му кажете нѣщо за Господа, поканете го у дома си на обѣдъ. Като се нахрани, оставете го да си отиде. Колкото пжти рече да ви запита нѣщо за Бога, сложете му трапеза да се нахрани. Като го храните цѣла година наредъ, накарайте го и той да даде обѣдъ на сиромаситѣ, и следъ това нека дойде при васъ да му говорите за Господа.

Религиознитѣ хора казватъ: Повѣрвай въ Бога, и работитѣ ще се наредятъ. Ние пъкъ казваме: Безъ любовь не може да се угоди на Бога. Безъ любовь не може да се живѣе съ Бога. Значи, преди да повѣрва, човѣкъ трѣбва да люби Бога. Първо иде любовта, а после — вѣрата. Вѣрата е свързана съ мъдростта. Който иска да познае Бога, той трѣбва

да Го люби. За да разберете, кой люби Бога, трѣбва да го посещавате най-малко една година наредъ да ви угощава. И ако въ лицето на този човѣкъ не видите Бога, вие не сте Го познали. Любовта дава много, но и взима много. Който много дава, той много взима.

Сега, като ви давамъ този методъ за проява на любовта, това не значи, че непременно трѣбва да го приложите. Вие трѣбва да бждете свободни, да направите само онова, което нѣма да ви спѣва. Какъвъ смисълъ има да приложите този методъ, а после да съжбялявате? Пъкъ и този, когото каните на обѣдъ, трѣбва да бжде внимателенъ. Достатъчно е 12 пѣти презъ годината да го угостите, за да разбере, какво нѣщо е Божията Любовъ. Когато двама души се обичатъ, тѣ трѣбва да бждатъ много внимателни помежду си. Любовта изключва всѣкакво натрапничество. Ако случайно нѣкой направи нѣкаква погрѣшка по отношение на любовта, той веднага трѣбва да я изправи. Когато гледа, че другитѣ грѣшатъ по отношение на любовта, той трѣбва да се ползува отъ тѣхнитѣ погрѣшки. Всѣка погрѣшка, която виждате у другитѣ хора, сжщевременно е и ваша погрѣшка. Чрезъ своитѣ погрѣшки, както и чрезъ тия на своитѣ ближни, човѣкъ изпитва, познава себе си. Запримѣрь, нѣкой мисли, че е много търпеливъ човѣкъ. Дохожда при него приятельтъ му да иска пари на заемъ. Той му

услужва. Дохожда втори път — пакъ му услужва. Дохожда трети, четвърти, пети път — все му услужва. Обаче, колкото повече зачестява, той казва: Докога още ще ме безпокоишъ? Не мога повече да търпя. Изчерпи се търпението ми. Ти много прекали. Махни се отъ очитъ ми.

Така се справятъ хората отъ свѣта. Обаче, който се стреми къмъ Божествения свѣтъ, той трѣбва да постѣпва по новъ начинъ. Като дойде нѣкой човѣкъ десетина-двадесетъ пъти да му иска пари, той трѣбва да му каже: Вижъ, решилъ съмъ да те направя наследникъ на имането си. Каквото имамъ, оставамъ на тебе. Вземи имането ми и разполагай съ него, както искашъ. Азъ не съмъ дошълъ на земята да се занимавамъ само съ тебе. Азъ имамъ отношения първо съ Бога, после съ ангелитъ, съ светиитъ и най-после съ хората. Нѣмамъ време да се занимавамъ съ единъ човѣкъ съ часове. Ако на всѣки човѣкъ дамъ по една минута, колко часове и дни трѣбва да отдѣля за всички хора на земята? На земята има около два милиарда хора. Значи, за всички хора трѣбва да опредѣля два милиарда минути презъ годината. Като знаете това, съобразявайте се съ времето. Мислете, по колко време трѣбва да отнимате на всѣки човѣкъ. Всѣки има право да отнеме само по една минута отъ времето на човѣка. Внимателенъ трѣбва да бжде човѣкъ. Какво правятъ хората, когато отиватъ при Бога? — Отниматъ Му цѣли

часове. Оттукъ виждаме, колко великъ и дълготърпеливъ е Богъ! Нѣкой човѣкъ застане правъ на молитва и съ часове се оплаква, вайка се предъ Господа, че е нещастенъ, босъ и голъ, невежа, не може да си помогне. Като го изслуша, Богъ казва: Дайте на този човѣкъ всичко, каквото иска, да се освободимъ отъ него. Колкото повече богатства дава Богъ на човѣка, толкова той е по-нещастенъ. Богатството не прави човѣка щастливъ. Умътъ, разумността носи щастие на човѣка. Но и това щастие е временно. Следователно, нито материалното богатство, нито умътъ и сърдцето, като прояви на човѣка, могатъ да го направятъ щастливъ. Постъпките му, обаче, могатъ да направятъ човѣка щастливъ. Който не може правилно да постъпва, той не може правилно да решава задачите на своя животъ.

И тъй, за да успѣвате въ живота си, всѣки трѣбва да има поне единъ приятелъ, който да го обича и напълно да му вѣрва. И тогава, каквато работа започне, той непременно ще успѣе, защото приятелътъ му ще го вѣрва. Ако по нѣкакво неблагоприятно стечение на обстоятелствата той се провали нѣкъде, приятелътъ му пръвъ ще го насърди. Когато се намѣрите въ голѣмо затруднение, достатъчно е приятелътъ ви да каже, че всичко ще мине, ще се нареди добре, за да се успокоите и насърдите. Една добра дума струва повсиче, отколкото цѣла лекция отъ единъ часъ. Това, което говоря днесъ, ще

ви помогне за въ бждеще, когато се натъкнете на голѣми мжнотии. Засега вие можете само да слушате, защото не се намирате още предъ голѣми мжнотии.

Изпѣйте упражнението: „Махаръ Бену аба“.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

•

24. Лекция отъ Учителя, държана на
11 априлъ, 1928 г. София. — Изгрѣвъ.

Доброта и разумность.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

Размишление.

Сега ще ви кажа една мисълъ, да видимъ, какво ще разберете отъ нея. Тази мисълъ е следната: Силнитѣ ще носятъ тежеститѣ на слабитѣ. Какво означава тази мисълъ? Всѣки има известно разбиране, но се стѣснява да изкаже мисълта си. Стѣснението е дошло, когато човѣкъ е излѣзълъ отъ рая. Когато нѣкой се стѣснява да се изкаже, другъ се решава да каже, какво мисли по даденъ въпросъ. Щомъ се изкаже, той изпитва приятностъ, известно доволство, че се е освободилъ отъ нѣщо. Кое е по-хубаво: да се стѣснява човѣкъ, или да му е приятно? Човѣкъ се стѣснява, когато каже нѣкаква глупостъ. Човѣкъ се радва, когато каже нѣщо умно. Следователно, стѣсняването е на мѣсто, когато човѣкъ се страхува да не каже нѣщо глупаво. Тогава по-добре нека се въздържа, да не изкаже нѣкаква глупостъ. Ако може да каже нѣщо умно, което ще зарадва всички, човѣкъ трѣбва да бжде свободенъ, да не се смущава.

Казва се, че човѣкъ трѣбва да бѣде духовенъ. Що е духътъ? Духътъ е законъ на движение. Движението е изразъ на интелигентностъ. Интелигентността е изразъ на доброта. Човѣкъ не може да бѣде интелигентенъ, ако духътъ му не е въ движение. Степенъта на човѣшката интелигентностъ се опредѣля напълно отъ бързината на движението на неговата мисль. Колкото по-бързи сж трептенията на мисльта, толкова по-уменъ е човѣкъ. Нѣкой се хвали съ мисльта си, че била много обширна, обхващала цѣлия свѣтъ. Мисльта може да обхваща цѣлия свѣтъ, но не може да го управлява. Следователно, да обхващашъ нѣщата, това е едно; да ги управлявашъ, това е друго. Обхващането и управляването сж две различни нѣща. Едно дете може да управлява цѣлъ домъ, но не може да го обхване, да го държи въ ржцетѣ си. Посѣйте едно житно зърно въ земята и вижте, ще можете ли следъ сто години да го обхванете. Значи, нѣкои нѣща сж постижими за дадена епоха, а непостижими за друга. Нѣкой казва, че иска да разбере еди-кой си човѣкъ, да обхване мисльта му, да го обгърне въ себе си. Ако този човѣкъ е въ положението на желждъ, ти можешъ да го разберешъ, да го обхванешъ. Но ако той е станалъ вече стогодишенъ джбъ, по никой начинъ не можешъ да го разберешъ и обгърнешъ. Казвате, че искате да разберете еди-кой си човѣкъ. Какъ ще го разберете? Той е миналъ презъ различни

мѣста, носи въ себе си различни опитности и придобивки. Преди милиони години той е билъ на Сатурнъ, после на Слънцето, на Луната, отдето слѣзълъ на Земята. Какъ ще го обхванете? Какъ ще го разберете? — Вѣрно ли е, че той е обиколилъ толкова планети? — Споредъ твърденията на окултиститѣ е вѣрно. Но вие сте свободни да вѣрвате, или да не вѣрвате. Какъ можете да разберете единъ човѣкъ? Това е мъчна работа. Преди всичко човѣкъ трѣбва да разбере себе си. Щомъ разбере себе си, той ще разбере и другитѣ. Мъчно е, обаче, човѣкъ да разбере себе си.

Още въ древността Сократъ е казалъ: „Познай себе си“. Човѣкъ се погледне, вижда, че има очи, уши, носъ, уста, ржце, крака; чува, че говори, че се движи; забелязва, че мисли, че чувствува, но въпрѣки това не се познава. Следъ това взима сантиметръ и се измѣрва на височина, на широчина, но и при това положение не се познава. Той не се познава на земята, а какъ ще се познае, като замине за другия свѣтъ? Ще кажете, че ще се познаете по астралното си тѣло. Така е, но какво знаете за астралното тѣло на човѣка? Докато сте на земята, вие тежите 50-60-70 клгр., а въ астралния свѣтъ ще тежите едва нѣколко грама. Какво ще направите съ такава тежестъ? Ако слѣзете съ астралното си тѣло на земята, вие ще се намѣрите въ чудо. Най-малкиятъ вѣтрецъ ще ви носи изъ пространството, като съ аеропланъ. Вие ще се чудите,

защо нѣмате никакъвъ устой, какво е станало съ природата, какво е станало съ васъ, че не можете за моментъ само да се задържите на земята. Учени, философи, които сж заминавали за онзи свѣтъ, сж оставали дълго време на земята съ астралнитѣ си тѣла и, като не сж разбирали законитѣ на това тѣло, чудили сж се на промѣнитѣ, които ставали въ природата. Щомъ се спирали, вѣтърътъ веднага ги задигалъ въ въздуха. Който влѣзе неподготвенъ въ онзи свѣтъ, той се намира предъ по-голѣми противоречия отъ тѣзи на земята. Какъ ще примирите противоречията въ живота? Това сж величини, съ които отъ една страна борави науката, а отъ друга страна — човѣшкото съзнание, но и тѣ не сж въ състояние да примирятъ противоречията. Въ теоретическо отношение поне е така. Какъ се примиряватъ противоречията практически, това е другъ въпросъ. Божествената, абсолютната наука разполага съ редъ методи за справяне, за примиряване съ противоречията.

Едно отъ голѣмитѣ противоречия на земята е сжществуването на богати и сиромаси. Между богати и сиромаси всѣкога сжществува известно противоречие, известно стълкновяване. На какво се дължи това стълкновяване? Сиромасхътъ постоянно мисли, какъ да стане богатъ, по какъвъ начинъ богатството на свѣта да мине въ неговитѣ рѣце. Богатиятъ пъкъ мисли, какъ да запази богатството си, по какъвъ начинъ да го увеличи и какъ

по-майсторски да използва сиромаша, главно неговият труд. Богатият постоянно казва на сиромаша: Ти искаш да станеш богат, а не работиш. Ти трябва да работиш! — нищо повече. Богат човек е онзи, на когото касата е пълна; сиромаш е онзи, на когото касата е празна. Как ще примирите тези двама души помежду им? При сегашното разбиране на хората, богатият и сиромашът не могат да се примирят. Богатият иска касата му винаги да бъде пълна и все повече да се пълни. И сиромашът иска касата му да бъде пълна. При това положение на работите, противоречията между богатия и сиромаша винаги остават неразрешени.

Като ученици, вие трябва правилно да разрешите тези противоречия. За тази цел трябва да отправите погледа си към природата, да видите, какво тя е вложила в идеята за сиромашията и богатството. Във сиромашията тя е вложила мощна, велика сила за постижение на нещо. Следователно, сиромашът има възможности въ себе си да работи, да се стреми към известни постижения. Той разполага с голяма енергия въ себе си, която може да вложи въ работа. Какво по-красиво и по-приятно нещо от работата? Като не разбира богатството, което природата е вложила във сиромашията, сиромашът се оплаква, че нямал пари, нямал условия да стане учен човек, да разработи своите дарби и способности. Този човек е

застаналъ на крива база въ своитѣ възгледи. Преди всичко, той трѣбва да разбере, че знанията не се придобиватъ само съ богатство. Освенъ това, той трѣбва да разбере още, че външнитѣ знания не правятъ човѣка ученъ. Природата е предвидила сиромашията като целъ за постигане на друго нѣщо. Тя нѣма предъ видъ отъ сиромаша да прави ученъ или богатъ човѣкъ. Тя има предъ видъ да превърне сиромашията въ доброта. Сиромашътъ трѣбва да стане добъръ човѣкъ, а богатиятъ — разуменъ.

Когато сиромашията се превърне въ доброта, а богатството — въ разумностъ, както природата е опредѣлила, между богатия и сиромаша нѣма да има никакво противоречие. Добротата е Божественъ изворъ, който постоянно се излива навънъ. Когато човѣкъ отвори крана на този изворъ въ себе си, той започва да дава отъ своята доброта на всички, да ги напоява, както водата напоява всичко, каквото срещне на пътя си. Когато богатиятъ стане разуменъ, въ него се отваря другъ изворъ, друго течение, което също така се излива навънъ. Следователно, когато сиромашътъ стане добъръ, а богатиятъ — разуменъ, свѣтътъ ще се спаси. Съ други думи казано: когато доброта и разумността се съединятъ въ едно, свѣтътъ ще се спаси. Това не значи, че сиромашътъ не е добъръ, нито богатиятъ не е разуменъ, но ние имаме предъ видъ специфична доброта и

разумностъ, които сж въ състояние да изправятъ и спасятъ свѣта.

И тъй, когато сиромашътъ придобие тази специфична доброта, той става добъръ. Следователно, добриятъ човѣкъ всѣкога може да бжде богатъ. Оттукъ можемъ да извадимъ следното заключение: щастieto се вози на две каллски—на каляската на добротата и на каляската на разумността. Тази е причината, поради която хората не могатъ да хванатъ щастieto. Какъ ще хванете едновременно дветѣ калйски? Още едно нѣщо трѣбва да се знае за щастieto, а именно: Щастieto обича само любовта. Който иска да бжде щастливъ, той трѣбва да си приготви две калйски, т. е. да съдържа въ себе си и мжжа, и жената— бащата и майката. Тогава, на едната калйска ще тури добротата — дъщерята; на другата калйска ще тури разумността — синътъ. Значи, майката ще роди дъщеря — добротата, бащата ще роди синъ — разумността. Дето е щастieto, тамъ е любовта. Щастieto е дете на любовта, а любовта е майка на щастieto. Когато щастieto тръгне за нѣкой домъ съ дветѣ си калйски, съ него заедно иде и любовта. Дето е щастieto и любовта, тамъ добротата и разумността работятъ въ пълно съгласие и хармония.

Когато нѣкой иска да знае, каква е задачата на човѣка, казвамъ: Задачата на човѣка е двойка. Отъ една страна той трѣбва да разреши задачата на своето сърдце, а отъ

друга — да разреши задачата на своя умъ. Задачата на човѣшкото сърдце е да придобие доброта; задачата на човѣшкия умъ е да придобие разумность. Тѣ могатъ да се съединятъ помежду си посрѣдствомъ вътрешна връзка. Само при това състояние човѣкъ може да бѣде здравъ, да постигне желанията си. Тази задача може да се даде само на ония, които иматъ искрено желание да работятъ. Казвате: Вѣрно ли е всичко това, което ни се говори? — Опитайте и ще се увѣрите. Азъ говоря само онова, което съмъ опиталъ, провѣрилъ и въ което живѣя. Дигамъ ржцетѣ си нагоре, и веднага влизамъ въ съобщение съ Божествения свѣтъ. Искамъ да слѣза долу, въ ада, веднага слизамъ. И съ възвишенитѣ сжщества се разбирамъ, и съ низшитѣ сжщества се разбирамъ. Като слѣза въ ада, веднага ме канятъ да приемъ. Сѣдамъ заедно съ тѣхъ, турямъ своята оканица, пълна съ вода, и започваме да приемъ. Тѣ пиятъ вино, азъ пия вода. Въ края на краищата тѣ се опиватъ, изгубватъ всичко. Азъ съмъ трезвъ, бодъръ, придобивамъ знания, научавамъ единъ урокъ отъ тѣхъ и си заминавамъ. Тѣ започватъ да ме търсятъ тукъ-тамъ, но не могатъ да ме намѣрятъ. — Защо? — Азъ съмъ дегизиранъ. Не само тѣ не могатъ да ме познаятъ, но и вие не бихте могли да ме познаете. Какъ ще ме познаете въ онзи свѣтъ? Мислите ли, че тамъ ще имамъ брада и мустаци като тука? Съ брадата и мустацитѣ си азъ опитвамъ

ума ви, както децата въ училище се изпитватъ. На земята, колкото и да сте възрастни, вие сте още деца. Азъ се занимавамъ съ васъ и ви уча, защото обичамъ да работя съ деца. На възрастни, на стари хора не обичамъ да говоря, нито да ги уча. И въ Писанието е казано: „Ако не станете като децата, не можете да влѣзете въ Царството Божие“.

Съвременнитѣ хора, като станатъ 50—60 годишни, току поглеждатъ косата си и казватъ: Остарѣхме, побѣлѣхме. Споредъ мене това е заблуждение. То е все едно нѣкой младъ момъкъ, или нѣкоя млада мома да играятъ на сцената роля на стара баба или на старъ дѣдо. Докато е на сцената, младиятъ момъкъ играе роля на старъ дѣдо. Щомъ слѣзе отъ сцената, той е младъ момъкъ, 21 годишенъ. Докато е на сцената, младата мома играе роля на стара баба. Щомъ слѣзе отъ сцената, тя е млада, 21 годишна мома. Каквото и да говорите на съвременнитѣ хора, нищо не може да ги убеди, че сж стари. Следователно, и на васъ казвамъ да не вѣрвате, че сте стари. Вие сте дегизирани, играете роля на сцената на стари баби и дѣдовци. Обаче, слѣзете ли отъ сцената, вие сте млади момичи и момци.

И тъй, нека идеалътъ ви бжде вътрешно да се подмладявате, а не да останете външно вѣчно млади. Това може да се постигне само чрезъ доброта на сърдцето и разумность на ума. Само по този начинъ може

да се създаде хармония между хората. Въ музиката се говори за хармония и мелодия. Хармонията се нуждае отъ разумностъ, а мелодията — отъ доброта. Ако музикантътъ не може да съедини хармонията и мелодията въ едно, той не може да се нарече истински музикантъ. Обикновено хармонията се поставя въ края на музикалната пиеса. Тя е цвѣтътъ на пиесата. Хармонията внася разширяване, а мелодията — мекота. Любовта се проявява чрезъ мелодията. Много оратори, проповѣдници иматъ хармония въ себе си, но мелодия имъ липсва. Ако проповѣдникътъ или ораторътъ има и мелодия, той е въ състояние да разплаче слушателитѣ си. Хармонията се отнася до ума, а мелодията — до сърдцето. Западноевропейската музика прилага повече хармонията, а източната музика — мелодията. Ако единъ западноевропейски музикантъ иска да изсвири нѣкое парче отъ източната музика, той нѣма да го изсвири добре. И ако на източния музикантъ се даде да изсвири нѣщо отъ западносвропейската музика, и той не може да го изсвири правилно. — Защо? — Защото законитѣ на едната музика сж едни, на втората — съвършено други. Сжщото може да се каже и по отношение на добротата и разумността. Законитѣ, чрезъ които разумността се проявява, сж едни, а тия, чрезъ които добротата се проявява, сж други. Ето защо, богатиятъ не може да стане добъръ, и сиромаштъ не може да стане разуменъ. Такъвъ е

законътъ. Ако богатиятъ иска да стане добъръ, той трѣбва да осиромашее. Ако сиромашътъ иска да стане разуменъ, той предврително трѣбва да разбогатѣе. Христосъ е казалъ: „Богатиятъ не може да наследи Царството Божие“. Съ това Христосъ искалъ да каже: Богатиятъ, който не може да превърне богатството си въ разумность, не може да наследи Царството Божие. Такъвъ богатъ човѣкъ смѣло може да се нарече глупавъ. Затова, именно, стихътъ, който Христосъ е изказалъ за богатия, може да се преведе въ следния смисълъ: „Глупавиятъ не може да наследи Царството Божие“. Този е вътрешниятъ смисълъ на стиха. Богатиятъ има задача да стане разуменъ, а сиромашътъ има задача да стане добъръ. Ако иска да стане добъръ, богатиятъ трѣбва съзнателно да раздаде богатството си на сиромаситѣ. Ако иска да стане разуменъ, сиромашътъ трѣбва съзнателно да работи върху себе си, да придобие богатство, да стане богатъ човѣкъ. Доброта и разумность сж богатство за човѣка. Тѣй щото, тѣ сж величини, които човѣкъ може да превръща. Той може да работи съ тѣхъ, както математикътъ работи съ числата.

И тѣй, сиромашията и богатството сж възможности за постигане на нѣщо, отъ което човѣкъ се нуждае. Ако човѣкъ съзнава това, като осиромашее, той трѣбва да се радва. Той трѣбва да извика приятелитѣ си на угощение, да имъ каже, че отъ този моментъ за него на-

става новъ животъ. Който гледа това угощение, той ще се чуди, какъ е възможно човѣкъ да осиромашава и да се весели. Тогава, какво трѣбва да прави човѣкъ, когато забогатява? Споредъ мене, когато забогатява, човѣкъ трѣбва да се предаде на постъ и молитва; цѣлятъ му домъ да прекара единъ день въ постъ. Значи, когато осиромашава, човѣкъ трѣбва да се радва, да дава угощение на приятелитѣ си. Когато разбогатява, цѣлъ день трѣбва да прекара въ постъ. Това значи разбиране на живота. Който разбира смисъла на сиромашията, само той може да стане добъръ; който разбира смисъла на богатството, само той може да бжде разуменъ.

Като ученици, вие искате да вървите напредъ, да се развивате, безъ да си задавате въпроса, какво се изисква отъ васъ. За да вървите напредъ, вие трѣбва да следвате пжтя на любовта, безъ какво и да е отклоняване. Вънъ отъ този пжтъ нѣма условия за развитие. Казвате: Какво трѣбва да правимъ тогава? — Две нѣща се искатъ отъ човѣка: да е въ състояние да направи на нѣкого микроскопическо добро или микроскопическо зло. Богъ обръща внимание само на онзи човѣкъ, който може да направи на нѣкого едно микроскопическо добро или микроскопическо зло. Който може да направи едно микроскопическо добро или едно микроскопическо зло, той е майсторъ. За да разберете значението на микроскопическото добро и на микроско-

пическото зло, ще приведа следнитѣ примѣри. Представете си, че единъ разбойникъ е намислилъ да убие единъ добъръ човѣкъ. заради богатството му. За тази целъ той се скрива задъ едно дърво и го причаква, съ пълна пушка. Въ това време Богъ внушава на една пчела да ужили разбойника въ окото. Пчелата веднага изпълнила заповѣдта на Бога. Тя силио ужилила разбойника по окото, вследствие на което той цѣлъ се разтреперилъ и изпусналъ пушката отъ ржката си. Разбойникътъ намислилъ да направи най-голѣмото зло, но му попрѣчили. Пчелата е направила микроскопическо зло, съ което е предотвратила да стане най-голѣмото зло. Малкото зло спира голѣмото. Следъ това иде онзи, който може да направи микроскопическо добро. Той превързва окото на разбойника, който благодари и казва: Слава Богу, че не ослѣпѣхъ! Това сж примѣри за микроскопическо зло и добро въ свѣта. За тѣхъ всѣки благодари, защото идватъ въ моменти, които спасяватъ човѣка отъ голѣмото зло. Засега голѣмото добро и голѣмото зло не даватъ добри резултати. Запримѣръ, нѣкой богатъ човѣкъ дава четири крини жито на единъ сиромахъ, но последниятъ е недоволенъ отъ богатия и казва: Изедникъ, само това ли се откъсна отъ сърдцето ти? — Остави Богъ да го сжди. Бжди благодаренъ на най-малкото добро. Нѣкой направилъ нѣкакво голѣмо зло на съседа си, запалилъ къщата и хамбаритѣ

му. Пострадалиятъ се ожесточава срещу него, иска да го даде подъ сждъ, да му отмъсти за нанесенитѣ щети и загуби. — Остави Богъ да го сжди. Бжди благодаренъ, че не е посегналъ на живота ти, че остана живъ.

Мнозина подържатъ мисълта, че човѣкъ не трѣбва да бжде добъръ. Прави сж тѣзи хора. Човѣкъ трѣбва да бжде толкова добъръ и толкова лошъ, че да е въ състояние да направи микроскопическо добро или микроскопическо зло. Запримѣръ, ако човѣкъ чуе, че нѣкой говори лошо за нѣкого, нека го жилне по езика, да се надуе малко езикътъ му, да не говори лоши работи. Ако другъ нѣкой гледа лошо, отрицателно на нѣщата, нека дойде нѣкой отвънъ да го жилне по окото, да се опомни, да гледа положително на всичко, което го обикаля. Това е микроскопическото зло, което човѣкъ може да направи. Следъ това ще дойде трети, да превърже окото на пострадалия, да направи микроскопическо добро. Микроскопическото зло и микроскопическото добро ще спасятъ свѣта. Нещастията и страданията на хората не сж нищо друго, освенъ микроскопическото зло, което спасява човѣчеството отъ голѣмото зло. Богъ е далъ на всѣки човѣкъ очи, да гледа съ тѣхъ свѣта, да гледа красивото и възвишеното, а той е недоволенъ. Богъ му е далъ мозъкъ — да мисли, сърдце — да чувствава, дробове — да диша чистъ въздухъ, стомахъ — да се храни, а той е недоволенъ. Това, което Богъ

е далъ на човѣка, струва милиарди, а въпрѣки туй той поглежда завистливо къмъ кжщата на нѣкой човѣкъ и е недоволенъ, че нѣма такава кжща. Кое струва повече: очитѣ или кжщата на човѣка? Следователно, за да съзнае и оцени човѣкъ богатството, което му е дадено, Богъ ще му изпрати нѣкое малко страдание или нещастие да го жилне нѣкжде, за да го опомни.

Сега, като знаете това, вие трѣбва да бждете готови, всѣки моментъ да ви жилнатъ, да ви боднатъ съ нѣкоя губерка на едно или на друго мѣсто. Когато грѣшите, два ангела ви придружаватъ — единъ отлѣво, другъ — отдѣсно. Тѣ носятъ съ себе си по една губерка. Ако грѣшката ви се отнася до областъта на сърдцето, ще ви боднатъ отлѣво; ако грѣшката ви се отнася до областъта на ума, ще ви боднатъ отдѣсно. Когато убодятъ нѣкого въ лѣвото око, той веднага се стрѣска, пробужда се и казва: Благодаря на Господа, че не ме ослѣпи. Следъ това ще дойде нѣкой да превърже окото ви, и болката ще мине. Когато питате, каква е ролята на лошитѣ духове въ свѣта, трѣбва да знаете, че тѣ сж опредѣлени да мушкатъ хората отъ време на време, ту отлѣво, ту отдѣсно, да ги предпазватъ отъ голѣмото зло, на което сами се натъкватъ. Апостолъ Павелъ казва за себе си: „Даде ми се сатанински трѣнъ въ плътъта да не се възгордѣя отъ голѣмото знание, отъ голѣмото откровение, което придобихъ“. Колкото пжти

се въздигалъ Павелъ, всѣкога трънътъ го мушкалъ. На молитвитѣ му да се освободи отъ този трънъ, Господъ му отговорилъ: „Достатъчна ти е благодатъта, дадена отъ мене. Моята сила се вижда въ твоята немощъ.“ Преди да стане християнинъ, Павелъ искаше изведнѣжъ да се освободи отъ еретицитѣ, както той наричаше християнитѣ. Той вадѣше ножъ срещу тѣхъ, но биде сваленъ отъ коня и получи свѣтлина, да познае истината, да разбере, че не се рита срещу остенъ. Следъ това откровение, Павелъ измѣни характера си коренно. По характеръ той бѣше дипломатъ, обичаше политиката и казваше: Съ езичниците — като езичникъ, съ евреитѣ — като евреинъ. Следъ като получи петъ пѣти по 39 удара, Павелъ се видѣ въ чудо, какъ да постѣпва, какъ да се справя съ хората. Тази е причината, заради която той е прилагалъ дипломатията.

Като ученици, отъ васъ се иска стабилностъ на ума и сърдцето. Който нѣма тази стабилностъ, той е осъденъ на заболяване. Хората заболяватъ отъ чрезмѣрна чувствителностъ, но не и отъ много мислене. Правата мисль закрепва човѣка, а не го разболява. Обаче, колкото повече чувствата обладаватъ човѣка, толкова повече неговата чувствителностъ се увеличава, вследствие на което той става ексцентриченъ. За да се кали, за да не боледува, човѣкъ трѣбва да внесе хармония между своитѣ мисли и чувства. Дето има хармония между мислитѣ и чувствата на човѣка. тамъ има и мелодия.

Хармонията и мелодията трѣбва да вървятъ успоредно. За тази цель умътъ на човѣка винаги трѣбва да се контролира отъ разумността, а сърдцето — отъ добротата. Това значи, всѣко чувство и всѣка мисль да бждатъ на своето мѣсто. Тогава всѣки ще се ползува отъ любовта на другитѣ толкова, колкото заслужава, т. е. колкото може да възприеме, да асимилира въ себе си. Богъ дава изобилно свѣтлина, топлина, храна на всички живи същества, но всѣко същество приема отъ тѣхъ толкова, колкото може да обработи въ себе си.

Нѣкои ще възразятъ, че на младитѣ трѣбва да се дава повече, отколкото на старитѣ. Кои сж млади и кои — стари? Споредъ мене, стари сж ония, които сж на сцената. Млади сж ония, които се готвятъ да се качатъ на сцената. Като се качатъ на сцената, и тѣ ще станатъ стари. Тѣй щото, всичко седи въ дегизирането. Човѣкъ лесно става младъ, лесно става старъ. Щомъ е така, оставете настрана въпроса за млади и стари. За васъ е важно да бждете разумни и добри. Да бждете разумни, това значи да избѣгвате губерката. Да бждете добри, това значи да се притичате на помощъ на всѣки, когото губерката е мушнала. Разумността носи свѣтлина за ума на човѣка; добротата носи топлина за човѣшкото сърдце. Има ли тия две качества въ себе си, човѣкъ всѣкога може да помага на своитѣ ближни. Свѣтлата мисль повдига човѣка, освобождава го отъ мрачни мисли.

Добритѣ чувства стоплятъ човѣка, освобождаватъ го отъ всичко отрицателно, което внася въ него студъ. Обаче, и доброто, и злото иматъ велико предназначение въ свѣта. Вие трѣбва да различавате, кога злото или доброто протича отъ васъ и кога иде отвънъ нѣкъде.

Следователно, когато имате лошо разположение на духа, направете следния опитъ: дигнете ржцетѣ си нагоре, съ дланитѣ навънъ и отправете мисълта си къмъ възвишения свѣтъ. Ако скоро следъ това състоянието ви се измѣни, туй показва, че лошото, злото е външно; ако състоянието ви не се подобри, туй показва, че злото е у васъ. По този начинъ човѣкъ може да констатира, кои нѣща сж негови и кои — чужди, или външни. Дали погрѣшката е ваша, или чужда, това не трѣбва да ви смущава. За васъ е важно, че въ исправяне на погрѣшкитѣ се откриватъ възможности за познаване на Бога. Като четете Стария Заветъ, вие се очудвате, защо Фараонъ се опълчва срещу Мойсея, когото Богъ изпрати при него да иска освобождаване на Израилския народъ. Богъ ожесточи сърдцето на Фараона, за да му покаже своята слава, да разбере, че Мойсей е изпратенъ отъ Него. Иначе, Мойсей и цѣлиятъ Израилски народъ щѣха да потънатъ въ Червено море. А така, Богъ раздѣли морето на две и прекара Израилския народъ презъ него, а войницитѣ на Фараона се удавиха. Докато сте на земята, по-добре е да играете ролята на Мойсея, да бъдете проводници на Бо-

жията воля, отколкото да играете ролята на Фараона.

Следователно, всички свѣтли мисли въ ума на човѣка и всички добри чувства въ сърдцето му представятъ Израилския народъ, заради когото Мойсей трѣбваше да дойде, да го освободи отъ Фараона. Фараонъ представя личното въ човѣка. Ако този Фараонъ въ човѣка не освободи Израилския народъ, не даде ходъ на свѣтлитѣ мисли и добритѣ чувства въ него, т. е. ако не даде ходъ на Божественото въ себе си, и съ него ще стане това, което стана съ Фараона. Окултниятъ ученикъ ще преживѣе опитноститѣ на Фараона, за да разбере, какво представя човѣшката личностъ. Нѣкой казва: Азъ ще покажа на хората, какво представямъ. Азъ ще имъ докажа, че не могатъ да ме тъпчатъ. Тукъ говори лично въ човѣка. Много хора искатъ да бждатъ като Фараона. Който иска да играе ролята на Фараона, той трѣбва да е готовъ да срещне Мойсея, съ жезълъ въ ржка. Господъ не търпи фараонство въ свѣта. Който иска да бжде Фараонъ, той трѣбва да бжде разуменъ и добъръ. Да бждешъ разуменъ и добъръ, това значи да бждешъ силенъ човѣкъ. Нѣмашъ ли тия качества въ себе си, ти нищо не можешъ да постигнешъ. Мнозина искатъ да победятъ свѣта преди да сж победили злото въ себе си. Това е невъзможно. Има кой да оправя свѣта. Турцитѣ казватъ: „Остави пияния самъ да падне“. Щомъ пияниятъ самъ падне,

той по-лесно ще се изправи, отколкото други да го бутатъ.

И тъй, главната мисълъ въ лекцията с мисълъта за богатството и за сиромашията. Сиромашътъ има условия да работи и чрезъ ума, и чрезъ сърдцето си, за да добие доброта. Щомъ добие доброта, той трѣбва да работи, за да придобие разумность. И после, като съедини добротата и разумностьта въ едно, той става човѣкъ, въ пълния смисълъ на думата. Добротата и разумностьта сж методи, чрезъ които човѣкъ може да работи, да постигне желаніята на своята душа. По кой пътъ ще работи човѣкъ, не е важно. За него е важно да има резултати, отъ които да се ползува той самъ, както и неговитѣ близки.

Задачата, която дадохъ на сестритѣ, за изплитане на шапка за 15 минути, трѣбва да се изпълни. За следния пътъ добре е сестритѣ да напишатъ, коя за колко минути е изплела шапката. Отъ тѣзи числа ще направя известни изводи. Колкото малка и проста да ви се вижда тази задача, тя има добри резултати. Тя представя една отъ микроскопическитѣ добрини, които човѣкъ може да направи. Микроскопическото добро, което човѣкъ може да направи, има смисълъ заради това главно, че само Богъ го вижда. Щомъ Богъ види доброто, Той знае, какъ да постъпи. Той ще каже: Доведете при мене онзи, който е направилъ еди-кое си микроскопическо добро, азъ ще се разправа съ него.

Като казвамъ, че Богъ възнагражда човѣка за микроскопическото добро, съ това не трѣбва да се подкупвате. Обаче, който може да направи микроскопическо добро, той може да направи и по-голѣмо. Той може да превърне сиромашията въ доброта, не въ обикновена доброта, но въ такава, която се разглежда като принципъ въ живота. Тази доброта е кратковременна, но отражението ѝ продължава дълго време. И разумността е кратковременна, но така вдъхновява човѣка, че дълго време следъ това той може да твори. Запримѣръ, музикантътъ, поетътъ, художникътъ могатъ да се вдъхновятъ въ единъ моментъ, но творчеството имъ продължава съ часове; тѣ започватъ да творятъ, да работятъ въ известно направление. Обаче, голѣмата свѣтлина, която разкрива сжщественото въ живота, е моментътъ на вдъхновяването. Такова нѣщо представя Божествената свѣтлина. Тя разкрива сжщественото въ живота. Всѣка друга свѣтлина разкрива по нѣщо, но не сжщественото. При Божествената свѣтлина човѣкъ вижда нѣщата, но той трѣбва да ги изучава. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ изучава физиогномия, хиромантия, има ясенъ погледъ върху нѣщата, но като дойде да прилага, той прави редъ погрѣшки. Погледне носа на нѣкого и казва: Я вижъ, какъвъ грозенъ носъ има този човѣкъ. — Не, това не е наука, това не е право гледане на нѣщата. Ако носътъ на този човѣкъ има нѣщо непра-

вилно, другаде нѣкжде, на челото или на главата, има нѣкаква чѣрта, която компенсира недостатъка на носа.

Изобщо, въ природата съществува законъ на компенсация. Добре е човѣкъ да изучава носа, устата, ушитѣ на човѣка, но да не прави бързи заключения. Като изучавате човѣшкия носъ, вие ще забележите, че различнитѣ форми на носа опредѣлятъ различни характери. Изобщо, различнитѣ енергии, които текатъ въ човѣшкия организъмъ, се отразяватъ върху различнитѣ му удове. Срѣщате човѣкъ съ вирнатъ носъ. Този носъ показва известна степенъ любопитство. Такъвъ човѣкъ иска да знае, какво се върши около него. Ако срещне двама души, които се разговарятъ нѣщо, той веднага ще пѣхне носа си между тѣхъ, ще иска да узнае, какво говорятъ. Другаде срѣщате човѣкъ съ носъ, завитъ надолу, като на хищна птица. Този носъ показва нѣкаква хищническа чѣрта въ човѣка. Изобщо, всѣка вътрешна проява въ характера на човѣка се отразява външно, върху нѣкой отъ неговитѣ удове. Когато човѣкъ се разгнѣви, устнитѣ му започватъ да треперятъ, устата се изкривява и т. н. Затова е казано въ Писанието: „Нѣма нищо скрито-покрито подъ небето.“ Когато нѣкой вашъ ближень се разгнѣви, напрѣскайте го малко съ студена вода, да се освежи. Ако имате гюлова вода, по-добре го напрѣскайте съ нея, отколкото съ студена вода. Добре

е да направите опита първо съ себе си, а после съ ближнитѣ си. Като се разгнѣвите, напрѣскайте лицето си съ гюлова вода и наблюдавайте, какво въздействие ще ви укаже тази вода. Като добиете известенъ резултатъ, макаръ и микроскопически, можете свободно да говорите за опита. Правете опита съ гюловата вода въ продължение на 30 деня и изчислете, колко вода сте употребили за това време. При всѣко неразположение на духа, при всѣко разгнѣвяване прѣскайте лицето си съ гюлова вода. Този опитъ ще помогне за спестяване на енергията ви, която бихте изхарчили при гнѣва, при неразположението си.

Съвременнитѣ хора сж крайно разточителни. Тѣ злоупотрѣбаватъ съ своята енергия, съ мислитѣ, съ желанията си, вследствие на което преждевременно се изтощаватъ и обедняватъ. Духовниятъ човѣкъ се познава по това, че при всѣко ново положение, той знае, какъ да постѣпи, колко и каква енергия да изразходва. Силата на човѣка седи въ вътрешното разбиране на живота. Силата на човѣка седи въ абсолютната вѣра въ Първата Причина на нѣщата.

Изпѣйте пѣсенъта: „Махаръ Бену аба“.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

Ще бждатъ предупредени.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

Размишление.

Въ миналата лекция се говорѣ за доброта и разумность. Можете ли да опредѣлите качествата на разумността? По какво се различава разумния отъ неразумния човѣкъ? Кога човѣкъ не може да се ползува отъ своята разумность? — Когато заболѣе. Изобщо, всѣка болестъ прекъсва разумността на човѣка. Забелязано е, че високата температура у човѣка става причина той да губи способността си да мисли правилно, да разсждава. Болни, които иматъ висока температура, често изпадатъ въ безсъзнание, вследствие на което органитѣ имъ не могатъ да изпълняватъ своитѣ функции. Разумниятъ човѣкъ държи въ пълна исправность своитѣ органи. Той не се подава на нещастия и страдания, нито се отчайва. Докато е въ морето, той не разсждава за нищо друго, освенъ за същественото, а именно — да плава правилно, да спазва законитѣ, които регулиратъ теченията на водата, за да излѣзе благополучно на брѣга. Докато е въ

морето, той не се подава на никакви странични желания и удоволствия. Какво правят съвременнитѣ хора? Ние ги виждаме всрѣдъ морето, при голѣмитѣ вълни, при клатушкане на параходитѣ да разсждаватъ за любовъ, за братство, за равенство, за кротость, за милосърдие, за въпроси, които сж предметъ на небето. Тѣзи въпроси се разрешаватъ само на небето, т. е. само при уредения животъ на хората, когато вълнитѣ, буритѣ въ морето сж утихнали. Докато се блѣска въ вълнитѣ, хората сж болни. Какво ще говорите на тия хора за братство и равенство, за любовъ между тѣхъ? Можете ли да искате отъ болния да играе на хорото? На болния можете да говорите само за болестъта му, да търсите начинъ, какъ да му помогнете.

Сега, азъ правя аналогия между свѣта и морето. Каквото сж буритѣ и вѣтроветѣ за морето, такова нѣщо представятъ изпитанията и изкушенията въ свѣта. Когато се прави нѣкаква аналогия, човѣкъ трѣбва да съпоставя явленията правилно. Всѣва аналогия трѣбва да изяснява единъ принципъ. Всички явления, съ които аналогията си служи, трѣбва да бждатъ свързани едно съ друго. Щомъ се прекъсне връзката между тия явления, аналогията сама по еебе си пада. Сжщото нѣщо се забелязва и въ живота на човѣка. Животътъ на човѣка е дотолкова хармониченъ, доколкото явленията въ личния му животъ сж свързани едно съ друго. Влѣзе ли едно дисхармонично явле-

ние въ живота на човѣка, съ което той не може да се справи, състоянието му веднага се измѣня. Запримѣрь, времето, богатството, сиромашията, страхътъ, болеститѣ сж въ сила да измѣнятъ състоянието на човѣка, да го изкаратъ отъ равновесието му, да нарушатъ хармонията въ неговия животъ. За да не губи равновесието си, да не нарушава хармонията въ живота си, човѣкъ трѣбва да изучава всички явления, да знае причинитѣ на произхода имъ, както и тѣхнитѣ добри и лоши послѣствия. Човѣкъ не би могълъ да преплава Великия океанъ на живота, безъ положително, дълбоко познаване на всички явления въ природата.

Като ученици, вие трѣбва да изучавате себе си, да изучавате окръжаващитѣ, съ голѣма искреностъ и чистота, и да развивате своята вѣра. — „Безъ вѣра не може да се угоди на Бога“ е казано въ Писанието. Искате ли Богъ да ви лѣкува, ще вложите въ Него пълно довѣрие, абсолютна вѣра. — Ама дали ще се излѣкувамъ? — Щомъ се обръщате къмъ Бога, никакво съмнение, никакво колебание не трѣбва да имате. Вложете любовта, вѣрата си въ Първата Причина на нѣщата и за нищо друго не мислете. Щомъ се помолишъ на Бога, стани и ходи. Ако повѣрвашъ, ще оздравѣешъ. Най-малкото колебание е въ състояние да попрѣчи на вашето оздравяване. Сжщиятъ законъ се отнася и до науката. Искане ли да изследва нѣкое явление изъ областъ-

та на науката, човѣкъ трѣбва да върва въ своя успѣхъ. Влѣзе ли въ Божествения, или въ причинния свѣтъ, човѣкъ трѣбва да се откаже отъ мисълта, че е старъ, че е ученъ, че много знае. Това сж мисли, достъпни за човѣка на земята. Влѣзе ли въ повисокъ свѣтъ, човѣкъ трѣбва да напусне разбиранията си, които ималъ на земята, и да стане дете, способно да възприема и учи. Тамъ никаква критика не се позволява. Дойдете ли до науката на стомаха, на дробоветѣ, на мозъка, тамъ никаква критика не се позволява. Дойдете ли до науката на природата, всѣкаква критика е изключена. Тази наука е абсолютна, тя има свои резултати, тя има практическо приложение на земята.

Запитали единъ психологъ: На какво се дължи човѣшката паметъ? Той отговорилъ: Човѣшката паметъ се дължи на чувствителността, интелигентността и волята. Тукъ психологията спира. Виждаме, че много въпроси изъ областта на философията и до днесъ оставатъ на сжщото положение, на каквото сж били въ времето на Платона. Въпросътъ за паметта е по-добре изясненъ отъ френолозитѣ. Тѣ раздѣлятъ паметта на историческа, музикална, паметъ за време, за мѣсто, за образи и т. н. Не само това, но тѣ намиратъ мѣстото на всѣки видъ паметъ въ човѣшката глава и правятъ редъ опити и наблюдения. Когато забележатъ проява на единъ или на другъ видъ паметъ въ човѣка, френолозитѣ

знаятъ причинитѣ на това. Тѣй щото, изучавайте въпроса за паметта не само отъ гледището на психологията, но и отъ гледището на френологията, да разширите знанията си, да се ползвате отъ тѣхъ.

И тѣй, ученикътъ трѣбва да изучава причинитѣ на всѣка проява, на всѣко явление въ природата, както и въ човѣшкия животъ. Така и ученитѣ изучаватъ явленията въ природата. Запримѣрь, тѣ казватъ, че причинитѣ на земетресенията се дължатъ на огъването и хлѣтването на земнитѣ пластове. Колкото по-спокойно се слагатъ земнитѣ пластове, толкова по-слаби сж сътресенията. Ако огъванията и хлѣтванията сж голѣми, земетресенията сж катастрофални. Сжщото нѣщо става и въ човѣшкия мозъкъ. Колкото по-правилна, по-спокойна е човѣшката мисль, толкова и дейността на мозъка е по-нормална. Ако мислитѣ на човѣка претърпяватъ голѣми огъвания, голѣми пречупвания, мозъкътъ му ще бжде изложенъ на голѣми сътресения. Ако бащата или майката на такъвъ човѣкъ умре, той ще преживѣе силни сътресения. Когато умре бащата или майката на човѣкъ, който разбира законитѣ на живота, той знае, че баща му е заминалъ за онзи свѣтъ, не е умрѣлъ, и тамъ ще продължи своята работа. Докато е билъ на земята, той е прекарвалъ въ затворъ, а на онзи свѣтъ ще бжде свободенъ. Материалиститѣ мислятъ, че животътъ е само на земята. Щомъ умре човѣкъ, всичко се свърш-

ва съ него. Теософитѣ пъкъ мислятъ, че като заминѣ човѣкъ за другия свѣтъ, тамъ ще прегледа живота си, който е прекаралъ на земята, ще научи причинитѣ за всичко преживяно, и отново ще се върне на земята.

Обаче, и едното, и другото гледище по въпроса сж детински схващания. Когато отиде въ духовния свѣтъ, човѣкъ продължава да живѣе, да работи, да учи, както и на земята. И въ духовния свѣтъ има училища. И тамъ има ученици, които решаватъ сериозни задачи. Тѣ сж изправни въ своитѣ задължения, а къмъ учителитѣ си сж внимателни и послушни. Мисълта имъ е съсредоточена, заета изключително съ предмета или задачата, дадена отъ тѣхния учителъ. Такъвъ трѣбва да бжде всѣки ученикъ, който постѣпва въ гимназия, или въ университетъ. Такъвъ трѣбва да бжде ученикътъ, който постѣпва въ окултна школа. Такъвъ трѣбва да бжде ученикътъ на живота.

Какво представя животътъ? Животътъ е незавършена повестъ, която не може да дойде до нѣкакъвъ край. Тя вѣчно ще се пише и всѣкога недописана ще остане. И любовта е незавършена повестъ. Който иска да види края на любовта, той ще умре. Който търси началото и края на нѣщата, той е осъденъ на смъртъ. Началото на нѣщата събира хората на едно мѣсто; краятъ ги раздѣля. Всѣкога мислете за началото на живота, но не и за неговия край. Краятъ на живота води къмъ тъмнина.

Затова Христосъ казва: „Работете, докато е день!“ Това значи: работете, докато е день, докато сте въ началото на живота, докато сте въ свѣтлина. Дойде ли нощъта, нищо не може да се работи. Нощъта е краятъ на живота. Могатъ ли хората да работятъ, когато стане голѣмо земетресение, което разтърсва цѣлата земя? Могатъ ли ученицитѣ да ходятъ на училище? Могатъ ли момитѣ и момцитѣ да играятъ на хорото? Могатъ ли да се даватъ театри и концерти? Могатъ ли чиновницитѣ да ходятъ на работа? Щомъ стане голѣмо земетресение, работитѣ на хората се спиратъ, животътъ имъ взима друго направление. Ето защо, за да не дойдатъ голѣмитѣ сътресения въ живота, хората трѣбва да се съобразяватъ съ законитѣ на разумната природа, съ великитѣ закони на Божествения свѣтъ. Животътъ на земята още не е съвършенъ, но той е устроенъ по единъ Божественъ планъ, за изпълнението на който хората трѣбва да се приготвятъ. Всѣки трѣбва да се съзнава като клетка отъ Божествения организъмъ и да върши само това, което главата на този организъмъ му заповѣдва. Не постъпва ли по този начинъ, това показва, че съзнанието на този човѣкъ не е пробудено още за възвишеното и красивото въ свѣта.

И тъй, ако искате да имате резултати, постижения, работете съ малки величини. Започвайте съ малки величини и постепенно отивайте къмъ голѣми. Като работите по то-

зи начинъ, вие ще се натъкнете на малки изпитания и спънки, на малки страдания, които ще внесатъ и малки заоблачавания въ съзнанието ви. Започнете ли изведнѣжъ съ голѣми величини, вие ще се натъкнете на голѣми спънки, на голѣми страдания, които издъно ще разклатятъ ума ви. По този начинъ вие ще изгубите основната мѣрка на живота и ще се разколебаете. При това положение човѣкъ ще изпадне въ голѣми заблуждения. Разумнитѣ сжщества, обаче, ще му помогнатъ. Но той трѣбва да бжде готовъ да ги слуша. Щомъ видятъ, че е изкривилъ пѣтя си, тѣ ще му кажатъ: Внимавай, защото пѣтятъ, който си поелъ, не е правъ. Като видятъ неговитѣ криви мисли, тѣ ще му кажатъ: Спри малко, обмисли добре работата, защото мисълъта ти не е права. Който иска да се изправи, той ще обмисли добре въпроса, ще се побори малко въ себе си и скоро ще се изправи.

Когато влѣзе въ духовния животъ, човѣкъ започва да третира въпроса за духовната любовъ. Какво нѣщо е духовната любовъ? Духовната любовъ е любовъ къмъ ближнитѣ. Сжщевременно духовната любовъ нѣма никакво отношение къмъ материалния свѣтъ, къмъ материалнитѣ, физическитѣ връзки на хората. Тя помага на хората, но е любовъ между духовни сжщества. Когато се говори за духовната любовъ, ние подразбираме любовта на ангелитѣ, на възвишенитѣ сжщества. Който иска да изяви тази любовъ къмъ ближнитѣ си, той трѣбва

да се свърже съ възвишенитѣ сжщества, съ ангелитѣ, и да мисли за тѣхъ. Мнозина говорятъ за духовна любовъ, а мислятъ за хората и се свързватъ съ тѣхъ. Невъзможно е човѣкъ да мисли за хората, да се свързва съ тѣхъ, а да проявява Божията Любовъ. Да мислишъ за ангелитѣ е едно нѣщо, да мислишъ за хората е друго нѣщо. Ако е свързанъ съ ангелитѣ, човѣкъ никога не може да изживява противоречия. Докато сж въ духовната любовъ, мжжътъ и жената се разговарятъ сладко, разбиратъ се, живѣятъ братски помежду си. Щомъ любовта имъ слѣзе на физическото поле, между тѣхъ веднага изпъкватъ противоречия, недоразумения. Тѣ започватъ да се сърдятъ, да се каратъ, и въ скоро време отношенията имъ се развалятъ. Противоречията между хората се дължатъ на това, че тѣ не се разбиратъ. Човѣшката любовъ ограничава, а Божествената — освобождава. Докато живѣе въ човѣшката любовъ, човѣкъ всѣкога ще грѣши. Виждате, че единъ художникъ рисува. Вие се приближавате къмъ него и започвате да критикувате картината му. Това е неразумна по-стѣпка. Който критикува, той трѣбва да знае начини за изправяне на погрѣшкитѣ.

Физиономиститѣ, които изучаватъ чъртитѣ на човѣшкото лице, сж дошли до заключение, че тия чърти сж толкова по-правилни, колкото човѣкъ се намира на по-висока степенъ на развитие. Гениалнитѣ хора, светиитѣ иматъ правилни чърти на лицето. Челото на нѣкой

човѣкъ е високо 6 см., носътъ му е дълъгъ 5 см., а брадата — 4 см.; на другъ нѣкой пѣкъ и челото, и носътъ, и брадата сж все по 6 см. Ако наблюдавате тия двама души, ще забележите, че вториятъ проявява по-голѣма интелигентностъ отъ първия. Ще кажете, че това сж мъртви числа. Представете си, че имате нѣколко души, които разполагатъ съ различенъ капиталъ въ касата си: първиятъ има сто лева, вториятъ — хиляда, третиятъ — десетъ хиляди, четвъртиятъ — сто хиляди, петиятъ — единъ милионъ. Въ какво седи различието между тѣзи петъ души? Разликата се заключава въ тѣхната деятелностъ. въ инициативата на тѣхнитѣ прояви. Онзи, който има сто лева, ще икономисва отъ храната си, ще пости, за да може повече време да прекара съ тия пари. Който има хиляда лева на разположение, той си позволява да мисли, освенъ за храната, още и за обуца, за шапка и за нѣкои дребни нѣща. Който разполага съ десетъ хиляди лева, освенъ своитѣ нужди, той задоволява нуждитѣ и на семейството си. Който има сто хиляди лева, той ще може да даде и образование на децата си. Който има единъ милионъ на разположение, освенъ горнитѣ нужди, той може да задоволи редъ свои изисквания: ще си направи кжща, съ хубава градина, ще си купи автомобилъ и т. н.

Въ дадения случай, капиталътъ представля сила, възможностъ за проява на човѣшката деятелностъ. Колкото по-голѣмъ е капиталътъ

на човѣка, толкова по-голѣми сж възможноститѣ на неговата деятелность. Тѣй щото, колкото по-широко и по-високо е челото на човѣка, толкова по-голѣма е интелигентността му. Въ процеса на развитието си, човѣкъ е работилъ върху главата си. Главата на човѣка е плодъ на неговата деятелность, плодъ на културитѣ, презъ които е миналъ като човѣкъ. Тѣлото му е плодъ на животинскитѣ култури. Значи, човѣшкото тѣло е резултатъ на деятелността на животнитѣ. Материята пѣкъ е резултатъ на деятелността на растенията. Тѣй щото, когато е билъ въ фазата на растение, човѣкъ е създакъ материалитѣ за съграждане на своето тѣло; когато е билъ въ фазата на животно, той е създакъ тѣлото си; и най-после, когато е дошълъ въ фазата на човѣкъ, той е създакъ главата и лицето си. Въ резултатъ на всичко това, Богъ е вдъхналъ въ човѣка дихание, и той станалъ жива душа.

И тѣй, главниятъ капиталъ на човѣка е неговата глава, отъ една страна, и лицето му отъ друга. Мозъкътъ на човѣка е съставенъ отъ два вида материя: отъ груба, физическа материя, която се разлага, и отъ духовна, ефирна, която не се разлага. Върху духовната материя на мозъка се отпечатватъ всички човѣшки мисли. Като умре, човѣкъ взима съ себе си, именно, тази ефирна, духовна материя на мозъка. Този мозъкъ дава образа или лицето на заминалия. Ако влѣзете въ духовния свѣтъ

тамъ ще срещнете все млади души, най-много до 33 годишна възраст. По-горе отъ 33 години нѣма да срещнете нито една душа. Нѣкои души сж на петъ години, други — на десетъ, трети — на петнадесетъ и т. н. Ако една душа е живѣла 25,000 години на земята, като влѣзе въ духовния свѣтъ, тя ще бжде едва на петъ години. Ако на земята е живѣла 50,000 години, въ духовния свѣтъ ще бжде на десетъ години. Ако на земята е живѣла 75,000 години, въ духовния свѣтъ ще бжде на 15 години. При това, животътъ, който душитѣ прекарватъ на земята, трѣбва да бжде съзнателенъ, а не обикновенъ. Докато е на земята, човѣкъ трѣбва да работи съзнателно, да се избави отъ лошитѣ условия, отъ влиянието на окръжаващитѣ. Не само хората влияятъ на човѣка, но има природни течения, срещу които той не трѣбва да се противопоставя. За тази цель човѣкъ трѣбва да се съсредоточава, да концентрира ума си, за да се справя съ онѣзи условия, съ онѣзи течения, които могатъ да го отнесатъ. Не е ли буденъ срещу тия течения, никой не би могълъ да му помогне. Който може да се жертвува за Бога, той ще живѣе дълго време на земята, ще работи за развитието на своята душа, а същевременно ще помага и на ближнитѣ си. Христосъ казва: „Крадецътъ не иде, освенъ да открадне, да погуби и да заколи, а Азъ дойдохъ да дамъ животъ, и то преизобилно“. Следователно, който иска да продължи и подобри живо-

та си, той трѣбва да го посвети въ служба на Бога. Да се подобри живота на човѣка, това значн, да се подобрятъ условията му, да придобие Божията благодать.

Кое прѣчи на ученика да се ползува отъ Божията благодать? Щомъ е добъръ и разуменъ, той всѣкога ще има условия да се ползува отъ Божията благодать. Ако е неразуменъ, своенравенъ, той нищо нѣма да придобие. Учителтъ не се интересува отъ неразумнитѣ и своенравни ученици. За ученика е важно да бжде добъръ и разуменъ. Защо и за какво трѣбва да бжде такъвъ, не е важно. — Какъ ще се познае, кой ученикъ е добъръ и разуменъ? — На пжтя на ученика, невидимиятъ свѣтъ е поставилъ сита, едри и ситни, чрезъ които ще изпита, кой е добъръ и кой — разуменъ, кой е смѣлъ и решителенъ и кой — страхливъ. Невидимиятъ свѣтъ не обича ученици, които сж страхливи и неразумни, които сж готови за бълхата да изгорятъ цѣлъ юрганъ.

Ученикътъ трѣбва да бжде внимателенъ, да цени времето, чувствата на човѣка, да не се натрапва. Когато отиде при нѣкого да иска известна услуга, той трѣбва да има търпение, трѣбва да чака. Може би този човѣкъ, отъ когото искате услуга, е професоръ, или лѣкарь, и трѣбва незабавно да свърши друга нѣкаква работа. Ученикътъ трѣбва да бжде крайно внимателенъ и търпеливъ. Когато нѣкой обещае, че ще ви приеме и послужи, вие трѣбва

да имате вѣра, да знаете, че всичко ще се нареди така, както Богъ е опредѣлилъ. Каквото Богъ е обещалъ, непременно ще се изпълни. Божиитѣ обещания нѣматъ обратни решения. Ето защо човѣкъ не трѣбва да се съмнява въ Божествения планъ. Богъ иска отъ човѣка да бжде добъръ и разуменъ. Щастието може да се вози само на каляската на доброта и на каляската на разумността. Любовта пъкъ се носи на крилата на щастието. Дето е щастието, тамъ е и любовта. Безъ щастие любовта се проявява като динамическа сила, която руши. Обаче, когато се говори за любовъ, ние разбираме присѣствие на доброта и разумность въ нея. Докато не бѣха готови да следватъ любовта, хората трѣбваше да минатъ презъ голѣми страдания, да се пробуди съзнанието имъ. Щомъ се приготвиха да следватъ любовта, Богъ имъ каза: „Ще изпратя Духа си да ви рѣксводи“.

Следователно, Духътъ ще учи човѣка и когато спи, и когато е буденъ. Въ сжщность, само тѣлото на човѣка почива, а духътъ му е всѣкога буденъ. Това, което човѣкъ не може да научи и разбере презъ деня, научава го вечеръ, когато спи. Вечеръ той отива да се учи, въ така нареченото духовно училище. Разумниятъ, добриятъ ученикъ се учи и вечеръ, и презъ деня. Той се учи отъ земетресенията, отъ наводненията, отъ буритѣ — отъ всичко. Катастрофитѣ въ природата сж условия за пробуждане на човѣшкото съзнание.

Ученитѣ обясняватъ причинитѣ за земетресенията, но не могатъ да ги избегнатъ. Щомъ усѣтятъ, че нѣкъде става земетресение, и тѣ бѣгатъ като проститѣ хора, които нищо не знаятъ за причинитѣ на земетресенията. Истински ученъ е онзи, който знае, кои пластове ще се размѣстватъ, какъ ще стане размѣстването имъ, за да заеме такова положение, че земетресението да не го засегне.

Единъ господинъ разправяше една своя опитностъ, която ималъ въ време на земетресението. Той ималъ една юрдечка съ петъ малки юрдечета. Една сутринъ забелязалъ, че юрдечката съ юрдечегата липсала отъ двора. Той започналъ да я търси тукъ-тамъ, но никъде не могълъ да я намѣри. На другия день станало земетресението. Той се уплашилъ толкова мною, че съвършено забравилъ за юрдечката. Два-три дня следъ това юрдечката съ юрдечетата пристигнала въ двора и започнала да се разхожда. Къде е била юрдечката? Още преди земетресението тя усѣтила, че ще стане нѣщо особено, и затова напуснала дома на господаря си, да си намѣри безопасно мѣсто. Какво показва това? Това показва, че юрдечката познава, кои пластове ще се раздвижатъ и кои ще останатъ спокойни. Ако юрдечката знае това, колко повече човѣкъ трѣбва да предчувствува катастрофитѣ. Когато човѣкъ е въ съгласие съ законитѣ на природата, при всички катастрофи, които предстоятъ да станатъ, той ще бѣде предупреденъ.

Вжтрешно ще му се подшушне да излѣзе вѣнъ, на 10-20 метра далечъ отъ кжщата си. Защо и за какво трѣбва да излѣзе вѣнъ отъ кжщата си, нито ще му се каже, нито трѣбва да пита. Той трѣбва да излѣзе вѣнъ и да стои спокойно, да види, какво предстои да стане. Нѣма да се минатъ десетъ минути, и земята ще се разсърси. Ето защо човѣкъ всѣкога трѣбва да те вслушва въ своя вжтрешенъ гласъ и да му се подчинява.

Сега, предъ видъ на станалото земетресение, хората пушатъ различни слухове. Нѣкои казватъ, че щѣли да станатъ голѣми земетресения, вследствие на което София и други градове щѣли да изчезнатъ. Много нѣща има да станатъ, но на човѣка не е дадено да знае, какво го чака. Земетресенията, буритѣ, наводненията сж предвидени въ Божия планъ за пробуждане съзнанието на хората. Тази е причината, поради която всичко предстояще е въ тайна. Разумнитѣ и добритѣ ще бждатъ предупредени за онова, която ще стане. Неразумнитѣ ще понесатъ последствията на своя животъ. Следователно, по-добре е за тѣхъ да не знаятъ, какво ги очаква. И да знаятъ, пакъ не могатъ да избегнатъ онова, което имъ е опредѣлено да преживѣятъ.

„Богъ забавя, но не забравя“ — казва българската поговорка. Идватъ времена на изпитания, когато човѣкъ трѣбва да бжде буденъ. Не с ли буденъ, той ще се подаде на чужди влияния, които ще го оплетатъ, ще го

поставятъ на страдания. Кажатъ ли на нѣкого да стои настрана, или да не се качва на параходъ, или да излѣзе отъ кжщата си, той трѣбва да слуша. Не слуша ли, нищо не може да го извини. Каквито времена и да дойдатъ, не се страхувайте. Ще станете разумни, ще се сближите повече. Общитѣ страдания и изпитания сближаватъ хората. Казано е въ Писанието: „Косъмъ нѣма да падне отъ главата на онѣзи, които любятъ Господа“. Казано е още, че заради избранитѣ ще се съкратятъ днитѣ на изпитанията и скърбитѣ. За да бждете въ числото на избранитѣ, вие трѣбва да проявите вашата доброта и разумностъ. Бждете добри и разумни, ако искате да цѣвнете, да завържете и да узрѣете.

Това, което говоря, не се отнася до едного, но до всички, и то не до външното, но до вътрешното въ човѣка, което се стреми, копнѣе, жадува. Когато грѣши, то плаче, скърби, стреми се да изправи погрѣшкитѣ си. То представя духовния елементъ въ човѣка. Следователно, човѣкъ е дошълъ на земята да развие този елементъ въ себе си, а не да се удовлетвува.

Като ученици, вие трѣбва да се справяте съ своя вътрешенъ страхъ. Земетресенията, които ставатъ въ природата, сж условия за човѣка да преодолѣе своя страхъ. Какво трѣбва да правите, ако се страхувате отъ земетресение? Колкото пжти презъ нощта се събудите, станете отъ леглото си и се молете. Вслу-

швайте се дълбоко въ себе си, трѣбва ли да излѣзете вънъ, или да останете въ стаята си. Каквото ви се каже, това трѣбва да направите. Ако ви се каже да останете въ стаята си, ще останете; ако ви се каже да излѣзете вънъ, ще излѣзете. Земетресенията сж едно отъ голѣмитѣ изпитания за хората. Малцина могатъ да посрещнатъ това изпитание съ вѣра и бодъръ духъ. Едно правило пазете въ живота си: бѣгайте отъ злото, приближавайте се къмъ доброто и всѣкога разумни бждете. При всички случаи на изпитания, изнасяйте фактитѣ така, както сж станали, безъ никакви преувеличавания. Не разпространявайте лъжливи слухове. Щомъ се касае за нѣкакъвъ въпросъ, помислете малко и го обяснете научно. По този начинъ само ще турите начало на нова, велика наука.

Сега не е време да се спираме върху научнитѣ обяснения за земетресенията. За това сж дадени редъ научни теории, които се свеждатъ все къмъ една, а именно: причинитѣ на земетресенията сж голѣмитѣ или малки размѣствания на земнитѣ пластове, които сж започнали да се огъватъ отъ преди хиляди и милиони години насамъ. Въ Писанието е казано, че ние сме въ последнитѣ дни, когато на земята се създава новъ континентъ. Всѣки знае, че когато се строи нѣщо ново, всѣкога има чукане, удряне, шумъ, блъскане. Майстори работятъ съ своитѣ чукове и длетата. Такова нѣщо преживява днесъ цѣлата зе-

мя: пластоветѣ се размѣстватѣ, хлѣтватѣ, огъватѣ се; вулкаии изригватѣ и т. н. Всичко това ученитѣ обясняватѣ съ редѣ теории. Майсторитѣ, които работятѣ въ земята, не сж като тия, които работятѣ на повърхността ѝ. За тѣхъ огънѣтъ не е прѣчка, както за майсторитѣ на земята. Тѣ сж разумни сжщества, които работятѣ главно съ мисълѣта си. Тѣхната мисълѣ е толкова силна, че може да измѣня материята. Съ мисълѣта си тѣ могатѣ да преобразятѣ грамадни пространства земя.

Христосъ казва: „Ако имате вѣра като синопово зърно, планини можете да мѣстите“. Обаче, досега никой не е премѣстилъ нито една планина. Това не става изведнѣжъ. Хиляди години се изисквагъ, за да може човѣкъ съ мисълѣта си да премѣсти една планина. Човѣкъ не трѣбва да се сили да премѣства планини, но той трѣбва да строи. И моята работа е да строя, а не да мѣстя. Старото се мѣсти, а новото се строи, гради. Съ стари работи ние не се занимаваме. Ние градимъ нови нѣща. За да бждете майстори на новото, вие трѣбва да се освободите отъ всички противоречия. За разбиране и прилагане на новата наука се изисква нова обстановка на нѣщата, нова свѣтлина. Безъ тази свѣтлина на съзнанието, нищо ново не може да се създаде. Въ Писанието се казва: „Ще изпратя Духа си да ви научи на много нѣща“. Духътъ не представя нѣкаква особена форма, но условие за проява на Божиата Любовь

въ човѣшката душа, да може тя правилно да се развива. Нѣма по-красиво нѣщо за човѣка отъ това, да разбира известни научни положения, или известни духовни въпроси. Той седи, слуша и възприема — храни се. И като не разбира, пакъ е добре. Тогава той се упражнява. Каквото и да правите, една частъ отъ васъ трѣбва да бждете добри, друга частъ трѣбва да бждете разумни, а трета частъ — любещи. Днесъ хората искатъ да бждатъ обичани, а не тѣ да обичатъ. По-мжчно е човѣкъ да обича, отколкото да бжде обичанъ.

Задачата, която сестритѣ изпълниха съ изплитане на шапката, имъ даде нѣщо. Най-малкото, което спечелиха, се отнася до областта на послушанието. На пророцитѣ въ старо време се казваше да бръснатъ коситѣ си. Понѣкога имъ се казваше да оставатъ космитѣ на брадата си да растатъ. Какво придобиха отъ това? Нищо не придобиха. По този начинъ тѣ изучаваха послушанието. Ученикътъ трѣбва да бжде послушенъ, но на кого? — На Божественото въ себе си. Когато Божественото му каже нѣщо, той трѣбва веднага да го изпълни. Божественото му казва да стане, а той отговаря: Ще полежа още петъ минути. Това е непослушание. Божественото му казва да не яде много, а той иска да си хапне още малко. И това е непослушание. Що се отнася до гласа на Божественото, ученикътъ трѣбва да бжде абсолютно послушенъ. Ако не е послушенъ, той не може да има

очакванитѣ резултати. Въ послушанието, обаче, се изисква различаване, да познавате, кои съвети сж на Божественото у васъ и кои — чужди. Когато Божественото въ човѣка говори, той изпитва известенъ подемъ въ своитѣ мисли, чувства и постѣпки. Когато човѣшкото въ него говори, той се натѣква на противоречия, които внасятъ въ душата му смутъ, раздвояване. Всѣкога слушайте Божественото въ себе си, за да можете правилно да се развивате.

„Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бжди, и Господъ на мира ще изпълни сърдцето ти съ всички добрини!“

7

26. Лекция огъ Учителя, държана на
28 априлъ, 1928 г. София. — Изгрѣвъ.

Съдържание:

	Стр.
1. Голѣми и малки придобивки . . .	3
2. Равнодействуваща сила	37
3. Състояния на материята	64
4. Озлобяване, мъжа, скръбъ	97
5. Къси и дълги линии	128
6. Възкресение	160
7. Първата причина	180
8. Дветѣ точки	207
9. Живата наука	238
10. Полюси на съзнанието	277
11. Служба на уравненията	311
12. Възпитание на удоветѣ	343
13. Доброта и разумность	374
14. Ще бждатъ предупредени	397